BUDGET ESTIMATES FOR 1967-68 DEMAND FOR GRANTS.

Demand Nos. 15 and 53

MR. SPEAKER.—There is a very small request from Sri P. B. Nandihali to give him a chance to speak on Demand Nos. 15 and 53 for about 5 minutes. It appears that his party has not been given a chance to participate earlier. I call upon him to speak for only 5 minutes and not more.

SRI P. B. NANDIHALI (Uchagaon).—Sir, I thank you first and also the Hon'ble Minister for Food for having permitted me to speak on the subject of food. This is a problem concerning the poor and hungry people. Our Food Minister is very sharp and he has to reply many questions concerning this problem and satisfy all. But I request the Food Minister on behalf of the common people of Belgaum Taluka that proper instructions may be given to the concerned Officers and see that the promises must be fulfilled in due course. Everywhere there is campaign to grow more food. But the peasants are not satisfied with this. There are so many problems before the peasants. The first problem is that unless and until he is made the owner of the land, he will not exert himself whole-heartedly and willingly in the work of the nation. There is bitterness between the land lords and peasants and the poor peasants are unnecessarily put to difficulties and they have to come to Court. The peasants are not willing to give levy because the Government is not meeting the urgent needs of the peasants. There is disappointment, suspicion and fear in the minds of the peasants. The Policy of the Government is responsible for this. Sir, the procedure for the collection of levy is wrong at present. It must be changed as soon as possible before this harvest. The Hon'ble Food Minister will please make note of it and make necessary changes in the procedure. The poor peasants who have 3 acres of land or below should be exempted from levy without any hesitation because when the levy is collected the number of persons in the family is not taken into consideration. The rate of the paddy must be increased. I am a cultivator; I know what price the farmer can get in the open market for a bag of paddy. We must take into consideration the cost of manures, fertilizers and diseases of cattle while fixing the price. The Government must consider all these. Why should the Government expect the peasant to give a bag for Rs. 45 when they are getting Rs. 30 more in the market? Why a peasant should lose Rs. 30 per bag? I request the Hon'ble Food Minister to increase the rate to Rs. 60 per bag. The second request is that the foodgrains collected in one district should not be transported to another district immediately, because according to my experience, in Belgaum we collected through levy, paddy of good quality but we see in the ration shops worst quality of foodgrains. We see even small stones in the rice. I was surprised to see that kind of rice in Belgaum. So, I request the Hon'ble Minister to distribute the quota there first from the levy collected in that area and the balance of the quota only may be transported to another place.

(SRI P. B. NANDIHALI)

There will be a second benefit also. I know from a cooly that there is malpractice while transporting foodgrains from one place to another place. While transporting foodgrains, they take some foodgrains from the bag and they put stones of the same weight. Such cases are taking place. The third benefit will be that the heavy expenditure on transport that will be incurred thereby will be saved. In this connection I want to give a suggesstion that licence of ration shops should be given only to the co-operative societies and gram panchayats and not to the individual dealers. The Government is aware that there are so many cases of black marketing and malpractices. I wonder why licences are given to private shop-keepers. I request the Hon'ble Minister again that there should be some powers given to the gram panchayats also to check and inspect these ration shops in their respective villages. I also want to say in this connection that the quota given per head in the rationing area is not sufficient. According to my experience and need, the Government should sanction a minimum of 12 kilos of food-grains per head per mouth and that should be allotted in time. The condition of landless labourers in the villages is very pitiable. I brought this to the notice of the concerned officers but they are neglecting them. Of course, they may have no powers and it may be that the Government have to take a decision. I also brought to the notice of the Hon'ble Minister the miserable condition of the poor landless labourers in the villages. There are no buses and no roads in so many villages and those labourers who have no land and those who are working in the land of the rich farmers how can they live ? Those who are not getting work in the cities, how can they live ?

What kind of food they get ? They are actually working as slaves in the houses of landlords there. No rationing is there in the villages. The second thing is, when the Government is collecting the levy, the rich farmers in the villages are giving the levy and they are hiding the remaining quota or sending it elsewhere and they are selling away the remaining quota to dallalies immediately out of fear that the Government will again come to collect levy. Such things are happening in the villages. The police officers are also coming to collect the levy. The officers who are entrusted with the responsibility of collecting the levy go about in the wrong way. They are not creating any kind of inspiration in the hearts of the farmers. They are harassing them in all ways. One is trying to excel the other in meting out harassment to the farmers. So, the farmers are trying to hide and try to keep away the quota that they have at the time of the harvest. I remember a story which happened at the time of Chatrapathi Shivaji who had to face Aurangazeb. The poor people in the villages there at that time, were hiding the household things in the wells. In war time, they used to hide their goods in big pits. And even now in Belgaum, when I went to one of my friend's house, I say there was not a single bag of paddy. He is a good farmer,

a well-to-do farmer. I asked him about his paddy. Then he took me into one dark room and he opened a small door and then I saw the stock of paddy. Why did he do that? It is because of the fear of the officers, they try to hide their quota. These things are happening. It is not an exaggeration. I am bringing to the kind notice of the Hon'ble Minister because I know he is kind enough to consider such cases and Government should take some action in these cases.

I should say further that Talaties and circle officers are behaving as Sirdars of Aurangazeb. This is a fact. These poor peasants are working in the fields and doing their best to raise crops and the whole country lives on the sweat of the farmers. But when these peasants go to the Thasildar's office or even to talaties office, the treatment given to them is that of a beggar. That should not be the case. I pray the Hon'ble Minister not to go on informing any talati or officer, but to go to villages to find what kind of disappointment is there about democracy and about freedom; what kind of treatment is given to the peasants and workers in the office. Actually the treatment given to them in these offices is no better than the treatment given to beggars. This should not be the case. The peasant must be inspired to work and serve the country and serve the people. I know farmers. Up till now they have died for serving the country. Is it not time for us to come forward to serve the villagers? The Hon'ble Minister should kindly note all these.

Last point is: in Belgaum taluk, there are so many schemes, major irrigation, minor irrigation and I am sure that if these schemes are properly completed, the out-put will be doubled. There are schemes in several villages. They are very good schemes but why the officers of the Department are neglecting, I do not know. But that is not the jurisdiction of the Minister for Food and civil supplies. But he should kindly note and move the concerned officers of the Department.

The Hon'ble Minister for Food is a very experienced person and I am sure he will fulfil all the proposals that are before him.

I thank you very much, Sir.

SRI B. D. JATTI (Minister for Food and Civil Supplies).—Mr. Speaker Sir, I am grateful to all the Hon'ble Members who have participated in the debate on Saturday. I will try to reply to all the important points raised by the Hon'ble Members. I will reply first generally. Then in some cases, I will have to reply specifically because my general reply may not cover those points.

The population of Mysore State according to the Census of 1961 is 2,35,86,772. According to the estimates for the year 1967, the population may come to 2,50,00,000. And the production in Mysore State

(SRI B. D. JATTI)

if the year is good and if all the crops are in good condition will be 34.24 lakh tonnes. If I am to give the break-up, it is like this:

rice	...	13,84,317	tonnes
jawar	...	11,51,388	tonnes
ragi	...	8,50,850	tonnes
wheat	...	72,091	tonnes
maize	...	10,860	tonnes

From the point of view of population and the total produce of the State, there is a gap or deficit of 3-4 lakh tons of foodgrains. This is normal. This year Sir, due to various difficulties, the deficit is 4½ lakh tons. This deficit or gap will have to be made up by some method or other. What are the steps which the Government of Mysore has taken ?

The steps taken are three :

1 by procuring by way of levy foodgrains from the farmers;

2 foodgrains which we get with the assistance of the Government of India and from other countries or from other States;

3 open market operations.

Sir, if I am to say about the levy Sir, exemption is given to the land-holders owning a holding of one acre or less, and the others are to pay the levy on a slab system. This slab system is introduced with a view to get less from the persons who hold less acreage and more from those who hold more acreage of lands. Again we have tried to get more levy from those persons who get irrigation facilities and less from those who do not get irrigation facilities. These considerations have been taken into account while preparing the levy scheme.

1-30 P.M.

The total percentage of levy collected in our State is 8 per cent of the produce in the State. So, 92 per cent is left to the farmers. While we take 8 per cent and allow the farmers to retain 92 per cent, it is presumed that roughly about 50 per cent or more is used by the farmers for their home consumption and the surplus which remains with the farmers, is allowed to be sold in the open market at the prevailing rates. The only restriction is that the foodgrains are not allowed to be sold out of the State. They must be sold within the State. That is the only restriction.

Sir, regarding the prices, I can say that there are two types. One is the minimum price and another is purchase price. This minimum price is fixed by the Government of Mysore in consultation with the Government of India and the Government of India, in turn, consult the Agricultural Prices Commission which prepares the data for fixing up the

minimum price of the foodgrains. The minimum prices are introduced in our State and in the entire country only with a view to seeing that the farmers do not suffer if the prices of the foodgrainsin the market are below the minimum prices fixed. Government should purchase the foodgrains which the farmers want to sell as marketable surplus at that price. That is the idea of fixing the minimum price. Perhaps all Hon'ble Members know that the minimum support price of paddy is Rs. 42·50 per quintal whereas the purchase price is Rs. 52. Roughly, the difference between the minimum price and purchase price of different types of paddy is Rs. 10.

For Red Jowar	the minimum support price is	Rs. 33, and
	the purchase price is	Rs. 52.
For Yellow Jowar	the support price is	Rs. 38,
	the purchase price is	Rs. 52.
For White Jowar	the minimum price is	Rs. 39,
	the purchase price is	Rs. 54.
For Bajra	the minimum price is	Rs. 40,
	the purchase price is	Rs. 54.
For Maize	the support price is	Rs. 36.

The purchase price for maize is not fixed because Government is not procuring maize. We have not fixed the price of wheat because Government have decided not to procure wheat as levy.

For ragi, the purchase price is—Rs. 54. The procurement of foodgrains for the year 1965-66 was 1,52,547 tonnes. It is roughly 50 per cent of the targets fixed by the Government of Mysore. For the year 1966-67, the procurement as on 20th June 1967 is 1,36,508 tonnes. From Government of India we have been able to get for six months, that is from January to June inclusive, as follows: Rice — 20,000 tonnes, Wheat — 24,300 tonnes, Milo — 21,740 tonnes. Sir, during the current month, for July, the Government of India is good enough to allot 14,000 tonnes of foodgrains—9,000 wheat and 5,000 milo. This month we get much more than what we got for the last six months, from January to June inclusive.

ಶ್ರೀ ಎಲ್. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ (ನಂಜನಗೂಡು).—ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಡಿಪ್ರೋ ಮತ್ತು ಸೊಸೈಟಿಗಳಲ್ಲೂ ಗೋಧಿಯೇ ಸ್ಟಾಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆಯೇ ?

SRI B. D. JATTI.—It is true that the wheat quota which was allotted by the Government of India to the State of Mysore and other States was reduced. So, naturally there should be some reduction in the quota which we, in turn, give to the consumers. In the current month, we have been able to get 14,000 tonnes of the foodgrains. It is possible to increase the quota of wheat and also milo. In addition, the Government of Mysore has arranged to get Jowar from the Hyderabad and

(SRI B. D. JATTI)

Bombay Karnatak areas. Whatever Government promised to supply by way of foodgrains to the informal rationing areas, we have been able to do so. In the case of the informal rationing areas of Bangalore and Kolar Gold Fields, we have not reduced the quota of rice. We have been able to give 3 Kgs. of rice per adult per month and we have no intention to reduce that quantum to the consumers.

The third method by which we are trying to build up the buffer stock is by open market purchase. By open market purchase I mean that somebody as the agent of the Government of Mysore would purchase in open market at the rate prevailing in the markets We have accepted two agents. One is the Food Corporation of India. The second is the Co-operative Societies in different areas. The total quantity of rice that has been purchased in the open market by the Food Corporation of India is 3,000 tonnes of rice. They have been allotted three Districts where they will have to purchase in the open market. These three Districts are: Mysore, Mandya and Shimoga. The co-operative societies have been recently allowed to enter into open markets and purchase either paddy or rice according to the rates prevailing. The co-operative societies have got one advantage. If the Chairman or the Secretary of the marketing societies wants to purchase, 50 per cent of quota can be purchased from the highest bidder. The highest bidder is bound to sell 50 per cent of the total quantum purchased in the bidding to the Society at the rates prevailing at the time of the bid.

ಶ್ರೀ ಎಲ್. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ.—ವ ನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಕೊಡತಕ್ಕ ರೈತನಿಗೆ ಭತ್ತಕ್ಕೆ ಕ್ವಿಂಟಾಲಗೆ 45-00 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿಗೆ ಬತ್ತ ತರುವ ರೈತನಿಗೆ ನೀವು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಮೊದಲು ಧಾನ್ಯ ಕೊಟ್ಟ ರೈತನಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?

Sri B. D. JATTI.—The Co-operative Societies have started purchases very recently, almost in the last one week. They have been able to purchase. 3,000 quintals of paddy. The Hon'ble Member just asked me whether there will not be difference in prices. There is bound to be a difference because controls are not imposed on prices of foodgrains. In November 1964, controls on the prices of food were imposed. But this system did not work satisfactorily. After some experience, this order was rescinded in June 1965.

Sri M. S. KRISHNAN.—Does it not lead to blackmarket?

Sri B. D. JATTI.—There is no blackmarket as such. It is open market. We have not fixed prices of all the commodities sold in the open market. Let the hon'ble Member understand that there is some difference between open market prices and the black market prices.

Sri M. S. KRISHNAN.—I want a clarification. The hon'ble Minister was pleased to say that the merchants clandestinely purchased foodgrains giving higher prices and so, that system is discontinued. If the price of paddy is Rs. 42 at the ryot's door and if a higher price is fixed for it at

the Bazaar, the ryot in addition to what he has grown, will make purchases at the place, and bring it to the open market to sell it at the highest price possible. Then it actually becomes blackmarket.

SRI B. D. JATTI.—I am not accepting the suggestion or the explanation of the hon'ble Member because if at all we want to stop blackmarket, we will have to say that certain commodities are hundred per cent, controlled commodities; and they have to be sold only by agencies which have been recognised by the Government and if anything is sold in the open market then I will say that rate is a blackmarket rate. For example, sugar is 100 per cent controlled commodity. If sugar is sold in open market at higher rate, we may admit that it is blackmarketing. But, if other partially controlled commodities are sold in the open market at any rate, they are called open market rates and not blackmarket rates.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—They are legalised blackmarket rates.

SRI B. D. JATTI.—The hon'ble member may give any interpretation because he is a Lawyer. Sir, there was a suggestion by some hon'ble Members as to why we should not accept the monopoly procurement system. I have replied that it is neither possible nor feasible. If we accept the policy of monopoly procurement, we will have to arrange for a huge administrative machinery which will have to prepare records of each farmer in the village. The officer who works at the village level will have to get the number of members in each family and the number of labourers depending upon them. So, huge statistics will have to be collected and this requires huge machinery and finance.

Secondly, looking to the present financial position of our State, it may not be possible for the Government of Mysore to invest more than 100 crores of rupees to purchase the entire marketable surplus available in the State. For these two reasons, we have not adopted the system of monopoly procurement.

Sir, some hon'ble members asked why Mysore has not introduced statutory rationing system in Bangalore, K. G. F. and other areas. If we accept statutory rationing system, we will have to take the responsibility of feeding each individual in the entire State. Again it is a question where we will have to a range for a big machinery for distributing for the requirements of all the people in the State. That again is difficult. If, by chance, there is some mistake due to some reason by any agency or agent in the entire State, then that area will have to suffer without any foodgrains. Looking to all these difficulties—both administrative and financial-Government of Mysore have thought of having its own policy called Mysore Food Policy. This Mysore Food Policy is being worked in this State for a period of three years and it has been successful and not only it is the opinion of Mysore State but even in the recent Food Conference held in Delhi, it was the opinion of the majority of the representatives of other States that the policy which has been adopted by Government of Mysore is a practical policy.

(SRI B. D. JATTI)

Sir, I will explain the main features of the food policy for the last year and the current year :

(1) Procurment of foodgrains under the slab system of levy ;
(2) By building up of buffer stocks ;
(3) By introducing informal rationing in Bangalore City and K.F.G. area including non-mining areas ;
(4) By accepting co-operatives as sole-agents of Government for procurement, storage of foodgrains etc., etc. ;
(5) By making use of other agents where co-operatives are unable or unwilling to take up the work entrusted to them ;
(6) 3 kg. rice, 5 kg. wheat, milo and/or jawar are supplied in the informal rationing area, wheat issued being not less than 2 kg. ;
(7) 7 kg. of whatever foodgrains available per adult per month are supplied for the labour employed by Indian Railways in Byappanahalli and Mangalore-Hassan line ;
(8) 5 kg. of whatever foodgrains are available per adult per month to plantation labour, labour engaged in larger industrial undertakings ; class III and IV employees of the State, Central Governments and Local Bodies ;
(9) Weavers in towns where there is a concentration of weavers— 2 kg. wheat, 5 kg. milo or jawar or any other coarse grain, to inmates of hostels in an area where there is no informal area ;
(10) 5 kg. of foodgrains to vulnerable sections of the community other than the areas mentioned above ;

Government of India allotted sugar in April 1966 13,040 tonnes ; in April 1967 9,500 tonnes. That was the difference between last April and this April. In the month of June, again sugar quota was reduced from 9,500 to 7,938 tonnes. Now, it is likely that there may be some further cut but we have been requesting Government of India not to effect any further cut because it would not be possible for us to distribute sugar to the consumers in our State. Allotment for the districts and the Bangalore Corporation area are reduced in accordance with the reduction in the allotment to a certain extent. While reducing the quota, we have not cut heavily in the quota supplied to consumers in the urban or rural areas. Major cut has been effected in the quota of bulk consumers. I am giving the percentage of cut for the month of July : bakeries 50 per cent ; hotels 25 per cent ; sweetmeat stals 50 per cent ; brewaries and cool drinks 75 per cent ; biscuits confectionary 87½ per cent ; Gulkhan 100 per cent ; pharmacy 50 per cent ; miscellaneous 100 per cent ; For Canteens we have not effected any cut for the month of July. Last month we had cuts of this type. We have made a slight change, by experience, and by following this new method, it would be possible to give sugar a little more to each card holder in Bangalore.

Then, one of the hon'ble members made a complaint against Government that sugar that was allotted to Aland taluk was not at all distributed to the consumers but was entirely sold in the blackmarket. Sir, it is a serious complaint ; I tried to get the information but it was not possible for me to get the correct information from the taluk. I will supply it in two or three days. I think, it is not possible to sell the entire quota however important the agent may be. But, when the hon'ble member has made a complaint on the floor of this House, I will take it as correct and get it examined. If the complaint is correct, I will see that such things are not repeated ; if it is not correct, I will give that information also to the hon'ble member.

It is possible that some of the recognised agents might have sold the quota received by them in the blackmarket. But from that we cannot conclude that all recognised agents who are distributing controlled commodities to the consumers are selling whatever they get in the blackmarket and I will deal with this point later on.

There was another complaint that levy forms are not available to the farmers. After my enquiries, I am informed that all the Deputy Commissioners are supplying forms both in Kannada and English to the farmers.

SRI DIGAMBAR RAO BALWANT RAO.—There was a request for simplification of the forms.

SRI B. D. JATTI.—A complaint regarding the non-availability of declaration forms was made. A specimen copy of the declaration forms attached, is kept in chavadies of each village for the guidance of the public and to give declarations to the authorities.

Regarding simplification of the form, a suggestion was made by one of the hon'ble Members. According to me I do not think the forms prepared by the Government and are complicated. But since it has been suggested by the hon'ble member I will discuss it with him and try to get it examined and see whether it can be still simplified.

ಶ್ರೀ ಎಲ್. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ.—ತೊಂದರೆ ಆ ರೀತಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಓದುಬರಹ ಬಾರದಿರುವವರು ಅನೇಕರು ಇದ್ದಾರೆ. ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಅವರು ಡಿಕ್ಲೇರೇಷನ್ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಶ್ಯಾನುಭೋಗನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಡಿಕ್ಲೇರೇಷನ್ ಕೊಡುವುದೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ.

SRI B. D. JATTI.—This suggestion was made by the hon'ble member Sri M. R. Patil when I was replying to the supplementaries. He wanted to know whether it was not possible for the Government to get this declaration from the farmers immediately after the harvest is over. Whether it will be legally possible or not, will be examined. If it is possible according to law, I am prepared to consider it. A number of hon'ble members have made reference to the blackmarket of food-grains or controlled commodities. They have stated that the Government has not taken effective steps to check blackmarketing. It may not be possible for the Government to stop blackmarketing hundred per cent.

(SRI B. D. JATTI)

But the Government have done its best to check blackmarketing. The Government has been able to detect a number of cases through the C. I. D. Food Department Cell, Bangalore, from the year 1964 to 30th June 1967.

Total number of cases detected		1,185
do	charge sheeted	476
do	acquitted or discharged	97
do	convicted	240
do	pending trial	139
do	under investigation	628
do	" B " reported	79

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—Any case compounded ?

SRI B. D. JATTI.—No. The Food Department has not agreed to withdraw any case. It has allowed the law to take its own course.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—I want to mention one point. I shall be very happy and we shall give all encouragement to the Government provided they wield the rod uniformly. The rod must be uniform to everybody. What has happened is it has come to our notice that in some cases for extraneous reasons the cases detected by the Deputy Commissioners do not come to the light and probably if my information is correct, at some stage something has happened and that is why some cases are shown as pending investigation from the year 1964.

SRI B. D. JATTI.—With due respect to the hon'ble member who also was the Minister in charge of Home Portfolio I can say that such things have not happened. If the hon ble member has information he may kindly pass it on to me and if it is correct I am going to accept it on the floor of the House. As far as my knowledge goes, we have not made any discrimination in the cases pending investigation.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—A case was detected in Challakere Taluk. I do not mention the name of the party. The hon'ble Minister has come to know of it. What has happened to it; whether it is stated as false or detected or whether still under investigation. It was about a lorry carrying paddy which was detected by some gazetted officer.

SRI B. D. JATTI.—Out of 1,185 cases, it will not be possible to know the name or the case number. If the hon'ble member gives more details I am prepared to give informition during this session only.

In respect of two cases, reports have been submitted to the Director of Food Supplies for departmental action.

SRI S. SIVAPPA.—What is the total quantity seized?

Sri B. D. JATTI.—The hon'ble Leader of the Opposition wants to know the total quantity seized for the various years. I will give the figures :

1964	573 quintals
1965	20,408 quintals
1966	26,921.17 quintals
1967 up to end of the 30th June	27,721.68 quintals

The value of the property seized is :

1964	Rs. 34, 079.50
1965	Rs. 21,12,110
1966	Rs. 26,11,757.22
1967 (up to 30th June)	Rs. 22,98,425.80

This is the information regarding the quantity of foodgrains and the valu of the property seized. Recently, considering the difficulties in getting all these cases disposed of quickly, the Government of Mysore requested the Government of India to amend the Essential Commodities Act and it has been amended and additional section has been inserted, 6 (a), to the Essential Commodities Act. According to this section whenever cases are detected by the Police Officer, he sends reports to the Deputy Commissioners. The Deputy Commissioner is authorised to confiscate the entire property seized by the police authorities. Action is taken under this section from 1st June 1967. Now all the cases are immediately disposed of and properties confiscated. So, it has become handy to punish the offenders quickly.

ಶ್ರೀ ಎಲ್. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ.—ಸರ್ಕಾರಿ ರೆವೆನ್ಯೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಆಹಾರವನ್ನು ಸೀಜ್ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ವರದಿಯನ್ನು ತರಿಸಿ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಾನ್‌ಫಿಸ್‌ಕೇಟ್ ಮಾಡಿ ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹಾಕುವುದರಿಂದ, ಆ ಪಾರ್ಟಿ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಕೋರ್ಟು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಕೋರ್ಟು ಇವೆರಡರಲ್ಲೂ ಸಾಯಬೇಕೆ ?

2-00 P. M.

Sri B. D. JATTI.—Those matters are not sent to the court at all. The moment the cases are detected, the police officer sends the report to the D.C. and he will take action. It is working very well. The cases are not pending trial or investigation ; they are all disposed of very quickly.

As regards smuggling of foodgrains, I will briefly mention the steps taken by the Government to prevent it. A five-mile belt has been created along the borders of the State for controlling the transport of foodgrains and people are not allowed to carry at a time more than 4 kgs. of foodgrains for domestic consumption. Checkposts have been established. Mobile police vans are patrolling and a special food cell has been created.

I will bring to the notice of the hon'ble Members the two noteworthy cases that have been referred to on the floor of the House on 8th July 1967. On 8-6-1967, the police at Molehalli in Mysore District seized 282 bags of rice and 7 bags of sugar which were being transported to Kerala.

(SRI B. D. JATTI)

15 persons including the drivers, cleaners and suppliers have been arrested and the vehicles have also been seized together with Rs. 38,000 which was found to be abandoned in the vehicles. Cases have been registered and invesigiation is in progress.

On 23-6-1967 three vehicles carrying in all 195 bags of rice bound for being transported to Kerala were seized at Kepu on the Kerala border in South Kanara District. The vehicles have been seized and the drivers have been arrested and investigation is in progress.

These are the two cases which are very very important. Why this attempt is being made to carry rice to Kerala is, as everybody perhaps in this House knows, that the difference in price one gets for a lorry-load of rice in Kerala is about Rs. 7,000. That is why they are trying to become rich within a week or two.

Another suggestion which was made by some of the hon'ble Members was regarding the expenditure of the Food Department. The total expenditure on the Food Department for one year is Rs. 76 lakhs. The Department is being run on a no profit no loss bases. This expenditure is inclusive of the Food Cell, checkposts and the salaries right from the Director of Supplies to the lowest Peon. Considering all these activities, this amount is not much.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.— The cat has come out of the bag. Why this big difference between the purchase price and issue price is that it is all borne not by the State Exchequer or the consumer but by the producer; the producer meets all these establishment charges.

SRI B.D. JATTI.—The cat has not come out for the first time. Perhaps the hon'ble Member has seen it for the first time. This cat was out from the beginning. This Department is running on a no profit no loss basis.

The hon'ble Member Sri K. H. Patil referred to the foodgrains which was supplied to the Gadag Taluka. He said that foodgrains and sugar are not supplied in sufficient quantities to the Gadag Taluka. For the information of the hon'ble Member I shall give the figures from January 1967 to June 1967.

Month	*Rice*	*Wheat*	*Sugar*
			(in quintals)
January (1967)	2,400	1,480	1,500
February	6,318	819	1,500
March	3,709	590	1,480
April	2,0 9	460	800
May	2,040	690	758
June	2,297	650	810

Similarly, the hon'ble Member Sri Basavaraju made a reference to the non-availability of foodgrains in Krishnarajpet. For the information of the hon'ble Member I shall give the figures for foodgrains and sugar.

Foodgrains (in quintals)			*Months*			
	January	February	March	April	May	June
Rice	75	69	80	76	83	175
Wheat	140	700	148	582	37	33
Milo	271	808	210	580	187	169
Sugar	313	224	260	339	291	184

SRI H. M. CHANNABASAPPA (Periyapatna).—The hon'ble Member's complaint was not that it was not supplied but that it was not available to the public.

SRI B. D. JATTI.—These are the quantities which are utilised and not allotted. So, he cannot complain that it was not supplied.

Then, Sir, another hon'ble member said that 400 quintals of wheat are being deteriorated in Bidar, that it should not be allowed to deteriorate and that it should be brought here and utilised. It is not only 400 quintals of wheat, but after enquiry I have found out that 100 tons of milo, 400 tons of jowar and 400 tons of wheat are not necessary in Bidar proper and Bidar District. These foodgrains will be brought to Bangalore Special arrangement has been made for getting special wagons and they will be distributed to the people who are badly in need of it.

SRI V. N. PATIL (Humnabad).—About 4 wagon loads containing 2,000 bags of sugar were attached by the police. Nobody knows what has happened to it since last 3 months. It was being taken as Khandsari sugar from Belampeth. When the matter came up, it was hushed up and nothing further has come out of it.

SRI B. D. JATTI.—It was brought to the notice of Government that sugar which was to be exported to Rajasthan or Punjab was detected by the Superintendent of Police at Bidar and ultimately that sugar was sent to the Chemical Analyser to find out whether it was Khandsari or sugar. I have no information as to what has happened to that. If the hon'ble member is interested, I will get the details and supply the information.

SRI V. N. PATIL.—Unfortunately, within 2 months the S. P. was transferred from there.

SRI B. D. JATTI.—Then, Sir, the hon'ble member Sri M. Srinivasa Naik said that the district of South Kanara is in need of 80,000 pumpsets and if 80,000 pumpsets are supplied then he promised on behalf of the people of South Kanara to supply 5 lakh tonnes of

(SRI B. D. JATTI)

foodgrains from South Kanara alone. Similarly, he made another suggestion that if electricity is made available to the remaining villages in South Kanara District then it would be possible to make use of the electricity for pumping water for all the fields and as regards the money required for that, on behalf of the people of South Kanara the hon'ble member has promised to secure from one or two scheduled banks. If this money is to come—

Mr. SPEAKER.—Loan or gift ?

Sri M. SRINIVASA NAIK (Mangalore I).—Loan.

Sri S. SIVAPPA.—At what rate ?

Sri B. D. JATTI.—Rate of interest will be considered. This is a very good suggestion made by the hon'ble member Sri Srinivasa Naik and it is worth considering by the Government of Mysore. If it is possible for the people of South Kanara to advance necessary loan for installing 80,000 pumpsets and for supplying electricity to all the villages which have not been electrified, Government will Examine this proposal.

Then the hon'ble member Sri Srinivasa Naik wanted to know definitely what is the latest position regarding fertilizer plant to be installed at Mangalore. Even though I am not dealing with that subject directly, since I am replying to the Food Debate, I will give the correct and latest position which I have been able to get from the Department ;

(1) Land of about 400 acres has been acquired for the plant.

(2) For water supply an estimate of Rs. 1,88,00,000 has been prepared for bringing water from Netravati river to the factory site and it is awaiting sanction.

(3) Foreign loan to the extent of Rs. 23 crores has been initiated.

(4) An import licence for purchase of machinery and equipment of nearly Rs. 23 crores has been obtained from the Government of India.

(5) Negotiations are going on for securing Indian Rupee loan of Rs. 30 crores from the Industrial Development Bank of India and other financing institutions. A detailed report is being prepared by the American collaborators.

(6) A Company has been registered and has been functioning as such for the last 7 months. Sri G. S. Dugal is the Chairman of the Company.

(7) The Company will have a total investment of Rs. 52½ crores of which Rs. 18 crores will be equity capital and the balance loan from American and Indian financing institutions.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—How much will be the participation by the Government of Mysore ?

Sri B. D. JATTI.—Nil.

SRI M. S. KRISHNAN.—Are the Americans having greater share or Indians ?

SRI B. D. JATTI.—Sri Siddaveerappa has made some reference to the Information Department. The Minister in charge of Information will reply to that.

SRI M. SRINIVASA NAIK.—What about fisheries ?

SRI B. D. JATTI.—The hon'ble member Sri Srinivasa Naik suggested that we should try to help to produce more fish and he also said that instead of making use of maida prepared from wheat we should use maize flour. This is a valuable suggestion. We have entrusted the matter for research to the Mysore Food and Technological Institute and also the Research Institute of the Defence Department. Both the research institutions have given intimation that it is possible and feasible to prepare bread out of maize flour by some process That process will be made available to the Government of Mysore within a fortnight. If it is found good and if it is really feasible to prepare bread out of maize flour then we need not depend upon wheat which is imported from foreign countries. This is a very good suggestion. We are at it and I hope it will be accepted because hybrid maize is grown in our country in abundant quantities and we are interested in growing more maize.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—So far as fish is concerned, my friend Sri Nagan Gowd was very fond of this Shantisagara scheme and it was alleged that it was sufficient for the whole of the State. But I understand that this specie has now become extinct. There was a scheme ready for implementation, but I understand that it could not be started because some Congressman has been squatting there stating that he wants the site. We are told that even the Deputy Commissioner has not been able to oust him from the land. Nearly Rs. 1 lakh has been spent for preparation of the scheme and all that has gone to waste because the land meant for that has been under the illegal occupation of some man. Will you kindly examine this ?

SRI B. D. JATTI.—I will get the information from the Minister for Fisheries and will let you know the position.

Then Sir, Sri Bhasker Shetty made a reference to the rent of the building taken for the Food Department, the Tainadu Building. He said on the floor of the House that the rent fixed is too high. For the information of the hon'ble member I will give the position regarding rent in this building and also for other buildings in that area and then let the hon'ble member tell me whether the rent fixed is high or low. The rent that has been fixed for this building is at 45 Paise per square foot whereas the rent prevalent for other commercial buildings in the area is ranging from 65 to 75 Paise and even 100 paise per square foot. Anyhow, we have now decided to change that building and we have decided to go to another building because this building is not suitable for us.

Sri M. S. KRISHNAN.—How does the monthly rental work out ?

Sri B. D. JATTI.—I have given 45 paise per sq. ft. which is the rate fixed, and we cannot give more or less.

Sri S. S. ARAKERI (Balloli).—Near the Bangalore City Market we find some photes of people who pick-pocket, so that the public may know them. Will the hon'ble Minister make some provision to have the photos of hero boarders, those who make more profit and those who are convicted ?

Sri B. D. JATTI.—I do not know anything about it. Sri Bhaskara Shetty made a reference to the Way Bridge. He said that it has been estimated at a cost of Rs. 27,000, whereas it actually costs Rs. 5,000. So, the information supplied by the hon'ble member to the House is absolutely incorrect. Food Department owns no Way Bridge. A rate of Rs. 2 per lorry load is allowed by the Department towards the cost of weighment at Way Bridges.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—He wants you to own one.

Sri B. D. JATTI.—That is a different thing altogether.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ ಶೆಟ್ಟಿ.—ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ವೇ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ ?

Sri B. D. JATTI.—That is a different question altogether. But, what you stated is absolutely incorrect. We are paying Rs. 2 per weighment, and those accounts will come before the House.

He also referred to the Godown taken by the Food Department near Yeshwanthapur Railway Station. He said that the rent of Rs. 2.000 per month for that Godown is abnormally high. This Godown is an excellent one and is very useful. The rate of rent fixed is lower than the P.W.D. rate, and therefore, nobody need complain that we have given more.

One of the points, which is a controversial point, during the Question Hour was about the shifting of checkposts at borders in Mangalore. Whatever the reason may be, now the hon'ble members on both sides have unanimously agreed to shift the checkposts to the original place. Proposals from the Police are being awaited. There is unanimity amongst the Legislators of the South Kanara District to shift the checkposts to the original place. The only point suggested by some members is that in the belt areas the people should not suffer for want of food and that Government should take definite steps to supply foodgrains to the people in the belt areas. I have promised, on behalf of the Food Department to supply foodgrains to the people in belt areas on one condition that the foodgrains should be supplied only through Government recognised agencies, as otherwise, if once a permit is granted to a private Party, he will not sell there, but he will send it outside Mysore State. It is really a good suggestion and it is good that all of you have agreed.

Hon'ble member, Sri C. K. Rajaiah Setty, who is not here at present, made a wild allegation against the Food Cell or the Police

Department. I was shocked to know how it could happen. I have been able to get the detalied information from the Tumkur Court. What the Hon'ble member stated is absolutely or hundred per cent incorrect. He stated that 3,000 quintals of paddy was attached by the Police and subsequently released due to the influence of some members. In all, four cases have been detected and the total quantity will not be 3,000 quintals in any case. I give the figures. On 3rd December 1965, a raid was conducted in Tumkur Town, in Sri Mallikarjuna Rice Mills, Mandipet, Tumkur. The declaration of foodgrains stock under the provisions of Mysore Foodgrains Declaration of Stocks Order in respect of the stocks held was not submitted by the accused to the Tahsildar. The monthly and fortnightly returns in form 'C' from 1st November 1965 to 15th December 1965 had not been submitted to the Deputy Commissioner. The total quantity involved is 1,599 Quintals valued at Rs. 1,16,600. On complaint, a case in Cr. No. 222/65 of Tilakpark Police Station under Clause 3 of the Mysore Foodgrains Declaration of Stocks Order read with 125 D. I. R., and Rule 8 of the Mysore Foodgrains. Wholesale Dealers Licensing Order 1964 read with Sections 3 and 7 of Essential Commodities Act was taken up by the Sub-Inspector and investigated. After due investigation, the Police Sub-Inspector submitted charge-sheet to the Prosecuting Police Inspector on 2nd January 1966 and the case was taken on file by the Court of First Class Magistrate, Tumkur, on 5th April 1966 in C. C. No. 428/66. On 29th April 1966, on representation by the accused, the Court ordered for the release of the foodgrains on condition that they had to be produced whenever called for to do so. Therefore, it is not the Police who have released, but it is the Court which has passed the order for release. Is it the intention of the Hon'ble member that we should not respect the decision of Magistrate ? So, he was absolutely wrong in making the Statement.

I am referring to the other case. On 23rd December 1965 one Sri Mahalingaiah, Cocoanut Merchant, Mandipet, Tumkur, had undeclared stock of 18 Quintals of Jawar valued at Rs. 1,350 which was seized and delivered to the Local Police for safe custody and the Police Sub-Inspector, Thilak Park Police Station took up the case in Cr. No. 221/65 under Rule 3 of the Mysore Foodgrains Dealers Licensing Order 1964 read with 3 and 7 of Essential Commodities Act and Rule 3 of the Foodgrains Declaration of Stocks Order read with 125 D. I. R. After due investigation, the case was sent to the Court on 26th March 1966 and the Court has taken cognizance on 26th September 1966 in C.C. No. 1686/66. The case is still pending trial and the foodgrains seized in the case are in police custody. So, there is no influence of anybody from any quarter.

On 23rd December 1965, the shop and godown of M/s. H. N. Thammaiah & Sons was raided and there were 117 Quintals of Jawar and 243 Quintals of Ragi valued at Rs. 29,430 which were unaccounted. The case was sent to the First Class Magistrate's Court in C. C. No. 162/66.

(SRI B. D. JATTI)

The foodgrains seized were released by the Court on condition that they would be produced whenever called for. So, the question of bringing influence or releasing from the Police authorities does not arise. It is as per the decision of the Court. This case is pending trial.

On 24th December 1965, the shop and godown of M/s. G. Basappa & Co., Mandipet, Tumkur, was raided and there were 801 Qunitals of Paddy and 226 Quintals of Rice valued at Rs. 82,000 which were undeclared and unaccounted for. After due investigation was over, a charge-sheet has been filed through the Prosecuting Police Inspecter and a case in C. C. No. 163/66 was taken on file on 2 th January 1966 by the First Class Magistrate, Tumkur. The foodgrains seized were released by the Court to the accused on an undertaking that he should produce the same whenever required.

So, in three cases, out of the four, the Court has passed orders for releasing the foodgrains on taking certain undertaking or bond, and in another case the stock is with the Police. It has not been released to the accused. So, the information supplied by the Hon'ble member is not correct.

(MR. DEPUTY SPEAKER in the chair).

2-30 P.M.

These are some of the points which I wanted to reply. There is one more point raised by Hon'ble Member Sri Surpur. He wanted to make allegations straightaway against me because he wanted to compare his Taluka with my Taluka. His contention is that there is discrimination in procuring the levy from these two Talukas. The demand is prepared by the Revenue Authorities and as per the demand the levy is procured by the Revenue Authorities. I will furnish the figures for the information of the Hon'ble Members of this House. The levy demand and procurement figures are as under. The Jamkandi Taluka levy demand is 3,056 tonnes—Collection is 875 tonnes of Jowar, 215 tonnes of Bajra and 74 tonnes of Wheat Jower. Jamkandi Taluka is not a fully rabi area. It is partly Kharif area. Indi Taluka is mostly rabi area. The total collection so far made in Jamkandi Taluka is 1,164 tonnes. The demand was 3,056. In Indi Taluka the levy demand was 4 thousand and the collection was 2,551. Therefore, there is no question of discrimination. If the member still thinks that I have discriminated, I am sorry for that and I cannot help it.

SRI M. K. SURPUR (Indi).—The Food Minister has definitely discriminated. He has given some reply. I am not satisfied I shall intimate about this to the Chief Minister. There is no use of intimating the Food Minister. The reply given to my question is all old story.

SRI B. D. JATTI.—I cannot understand what kind of discrimination is done. I have given the total levy collected so far is 1,164 tonnes and

the total demand made is 3,056 tonnes so far as the Jamkhandi Taluka is concerned. The total demand for Indi Taluka was 4,000 tonnes and the amount collection was only 2,551 tonnes. I do not see any discrimination in any way. He further wanted to say that Tahasildar of Indi has resorted to requisitioning order and by requisitioning certain quantity of foodgrains the Tahasildar has collected more from the farmers. The requisitioning is to be made in the case of emergency. It depends upon the circumstances. It depends upon the Tahsildar and his capacity to make use of this requisitioning order. The requisitioning order will be applied when there is difficulty in regard to the supply of food grains. Tahsildar should not use these powers unnecessarily and indiscriminately. I think, I have replied to all the questions that have been raised here.

SRI C. K. RAJAIAH SHETTY (Chicknaikanahalli).—For paddy processing there is a charge of Rs. 22 per quintal. Everytime the same bag is used for filling paddy and the same charge is made. Is it not possible to reduce the selling price of the rice ?

SRI B. D. JATTI.—The Hon'ble member was not present when I replied. I have referred to this point already. It is not fair to ask me again.

ಶ್ರೀ ಎನ್. ಹುಚ್ಚಮಾಸ್ತಿಗೌಡ (ಹುಲಿಯೂರು ದುರ್ಗ).—ಲೆವಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದು ಕಾನೂನು ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕಾರ್ಯತಃ ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ, ಮಾರ್ಕೆಟಬಲ್ ಸರ್‌ಪ್ಲಸ್ ಎಷ್ಟಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಡಿಮಾಂಡ್ ಇದೆ, ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆಯಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಅಂದಾಜಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೈತನಿಗೂ ಲೆವಿಯನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಪ್ರತಿ ರೈತನಿಗೂ ತೊಂದರೆಯಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸಿ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನು ಮೇಲಾದರೂ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಲೆವಿ ವಿಧಿಸುವ ಹಾಗೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಸ್ವಾಮಿ ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕಾನೂನು ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಯಾರಾದರೂ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾನೂನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ.

SRI S. D. KOTHAVALE (Sankeshwar).—Sir, as regards the difficulties of the people in the belt area, the Hon'ble Minister was pleased to say that he would be willing to provide liberally the grains in the open market if the people concerned are interested in purchasing the same from the authorised agency. This is one thing. Secondly, there is restriction regarding the movement of foodgrains in the belt area. I think grains exceeding 4 Kgs. are banned from movement. Everytime the man requiring 4 Kgs. or more has to go to market outside and bring it. This causes more hardship. Is it not possible to increase it to 10 Kgs. so that it would be helpful ?

SRI B. D. JATTI.—The Hon'ble Member has made a suggestion which will be examined. But I am afraid this concession may be misused. If it is increased, there are people who will engage some boys and go on purchasing 10 Kgs. and send it out of the State. Of course

(Sri B. D. Jatti)

some vigorous checking should be there and it will have some effect. Anyway I will examine the suggestion of the member. The Government has taken the responsibility to supply the necessary foodgrains to the belt area through the Co-operative Societies, or through Panchayats or through Associations or through Government Agencies.

Sri S. D. KOTHAVALE.—In Bangalore there are facilities to augment the supplies by purchasing locally. Such facilities are not available there. Therefore it is better to increase the quantity to something more than 4 Kgs. Will you kindly consider that ?

Sri B. D. JATTI.—I will get it examined.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—I was eagerly awaiting whether the Hon'ble Minister would say anything in reply to my points raised about the food adultration. I want to know what steps if any have the Government contemplated to check this adulteration which has been going on for a long time. Very recently as the Minister is aware, it was brought to his notice that some sugar that was sold in Bangalore City had contained some iron pieces. and that was brought to his notice. It was examined. Subsequently we heard reports that it contained them when it was supplied from the factory itself. One really does not know what it is. Suppose we eat iron, what happens ? I suppose first the Minister will try what will happen and tell us what the position will be.

Sri B. D. JATTI.—The Prevention of Adulteration Act is a Central Act and the bodies which are administering this law are the local bodies. I will examine whether the Food cell which we have formed now can be authorised to exercise these powers under the Act, or whether we can include one of the officers of the Health Department as one of the Members of the Food Cell so that we can deal with all these cases of Adulteration. Otherwise, it may be very difficult for the Food Department to take any action. Unless we punish people who do it very severely, it will be difficult to check further adulteration.

[Mr. Speaker in the Chair]

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಈ ದಿವಸ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಆಹಾರ ಬೇಕು, ಎಷ್ಟು ದಾಸ್ತಾನಿದೆ, ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಆಹಾರ ಒದಗಿಸಲು ಎಷ್ಟು ಆಹಾರ ಬೇಕು, ಹೋದ ವರ್ಷ ಎಷ್ಟು ಆಹಾರದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿತ್ತು, ಎಷ್ಟು ಹಂಚಿದಿರಿ, ಈ ದಿವಸ ಈ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಇಂದು ಆಹಾರದ ಅಭಾವವಿದೆ, ಮತ್ತು ಕಡಮೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

Sri B. D. JATTI.—I do not want to take much of the time of the Hon'ble House. If necessary I can keep it on the table. The comparative statement showing the allotment of foodgrains made by the Government of India during the first Six months of 1966-67 on the table of this House. Similarly I will give a statement of figures which shows the distribution

of foodgrains in the entire State including the informal rationing areas. It is a big chart. I will keep both the statements on the Table of the House.

Sri S. SIVAPPA.—How does it compare?

Sri B. D. JATTI.—If I am to say, the position this year is not bad as last year. On the contrary, rates during the current year from the month of June or even from the month of January to July, are better as compared to last year. We are not in a bad position and the rates are lower as compared to the rates during the same months of the last year. I have got that chart. If the Hon'ble Member wants to go through it, I will place it on the Table of the House.

Sri S. SIVAPPA.—Is it because of the supply position or purchasing power?

Sri B. D. JATTI.—Whatever it may be I will give the figures for the month of June-July 1966 in Bangalore. The rate of rice in the open market was Rs. 125 to Rs. 165; but this year in the month of June it is Rs. 125-158.

Sri S. SIVAPPA.—What is the quantity supplied?

Sri B. D. JATTI.—The statements showing the supply which has been made each month to the entire state including informal rationing area will be placed on the table of the House.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಚ್. ಪಾಟೀಲ್ (ಗದಗ್).—ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಸಂಘಗಳಿಗೆ ಅವು ಮುಂದೆಬಂದಾಗ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು, ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳು ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬಂದರೂ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಡದೆ ಬಹಳಷ್ಟು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ, ಹೋಲ್‌ಸೇಲ್ ಡೀಲರುಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆಯೇ? ಎರಡನೆಯದು ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳಾದ ಗೋದಿ ಮತ್ತು ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹಂಚುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡಿದೆ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ನಿಗದಿಮಾಡಿದ ತಾರೀಖಿನಿಂದ ಮುಂದೆ ಹಂಚಿಕೆಮಾಡಲು ನಾವು ಸಹಕಾರಸಂಘಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಆ ತಾರೀಖಿನ ನಂತರ ಖಾಸಗಿಯವರಿಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟರೆ ಅದನ್ನು ವಜಾ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಇದುವರೆಗೆ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕ್ಯಾನ್ಸಲ್ ಮಾಡಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಹೋಲ್‌ಸೇಲ್ ಡೀಲರುಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನಾಗಲೇ ಗದಗಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಂಕಿಅಂಶ ಕೊಟ್ಟೆ. ಧಾರವಾಡದ ಅಂಕಿಅಂಶ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿದೆ, ಬೇಕಾದರೆ ನೋಡಬಹುದು. ಹಂಚಿಕೆ ಆಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹಂಚುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಸ್. ಅರಕೇರಿ.—ಲೆವಿ ರೇಟು 55 ಇದ್ದುದನ್ನು 95 ಮಾಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಏನು? ಎರಡನೆಯದು ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರು ಕಾಳಸಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಸೇಕಡ ಎರಡರಷ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ: ಮಾರ್ಜಿನ್ ಸೇಕಡ . ಇದೆ. ರೀಟೈಲ್ ಡೀಲರುಗಳಿಗೆ ಸೇಕಡ 2ರಂತೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಕಾಳಸಂತೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ವರ್ತಕರಿಗೂ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳಿಗೂ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಸೇಕಡ ಎರಡರಂತೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಗಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಕಾಸ್ಟಿಂಗ್ ಷೀಟಿನಲ್ಲಿ ತಪಶೀಲಿವೆ. ಬೇಕಾದರೆ ಬೇರೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬಹುದು, ಇದನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ 20 ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ಬೇಕು. ಕಡಮೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಸಲಹೆಕೊಟ್ಟರೆ ಒಪ್ಪುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದೇನೆ.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—In view of the importance of the subject some time during the course of the session, say half a day, may be allotted for discussion on food so that Hon'ble Members have an opportunity to take part in it.

Mr. SPEAKER.—The request could be considered.

Sri B. VITTALADAS SHETTY (Puttur).—The Hon'ble Minister has not clearly stated what is the method of suppling food to the belt area. He said he would introduce some kind of rationing. Now he said only pemits would be given.

Sri B. D. JATTI.—The total foodgrains required for the belt area will be estimated in consultation with legislators of all the parties. Whatever stock is available in that area will be taken into consideration. Whatever is required will be supplied through the co-operative societies. If co-operative societies are not in good number, then it will be supplied through Panchayats.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—Co-operative Societies in which both parties are members.

Sri B. D. JATTI.—We can then think of issuing cards and through cards we may destribute the requirements of the people in the belt area through co-operative societies, panchayats or ultimately through government agencies.

ಶ್ರೀ ಎ. ಜೆ. ದೊಡ್ಡಮೇಟಿ (ರೋಣ್)—ನೇಕಾರರು ಮತ್ತು ಕೂಲಿಕಾರರ ವಿಚಾರವನ್ನು ದುಷ್ಕಾಲ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನೊದಗಿಸಲು ಸರಕಾರದವರು ಶಾಶ್ವತವಾದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ನಾನು ಇವರ ಬಗ್ಗೆ ಆಗಲೇ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಅದು ಅರ್ಥವಾಗದೇ ಇರಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಕೆ. ರಾಜಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿ.—ಹೋದ ವರ್ಷದ ಜೂನು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯಗಳು ಕಮ್ಮಿ ಈ ಸಾರಿಗಿಂತ ಇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ವಿವರಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅಕ್ಕಿ ಜೋಳ ಇತ್ಯಾದಿ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದರು ಆದರೆ ಹೋದ ಸಾರಿ ಇದೇ ಜೂನ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಈಗ ಇರುವ ಅಕ್ಕಿ ಜೋಳದ ಬೆಲೆಗಿಂತ ಕಮ್ಮಿ ಇತ್ತು ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಾ ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲೇ ಚಾರ್ಟ್ ಇದೆ ಬೇಕಾದರೆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನೀವೂ ಕೂಡ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

Mr. SPEAKER.—It may be kindly placed on the Table of the House so that everybody may read.

ಶ್ರೀ ಶಿದ್ದಯ್ಯ ಕಾಶೀಮಠ (ಶಿರಹಟ್ಟಿ).—ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯದ ಕೊರತೆ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ, ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಾ ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಆಗಲೇ ನಾನು ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣನ್.—ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಹಿಂದೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅದರಂತೆ ಈಗಲೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದರೆ ಈಗ ಇರುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾನು ಹೇಳುವುದು ಪಕ್ಕದ ನೆರೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ, ಎಂದರೆ, ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಪಡಿ ಅಕ್ಕಿ ಎಂದರೆ, ಸುಮಾರು ಒಂದು ಕಿಲೋಗೆ 63 ಪೈಸಾದಷ್ಟು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಂತೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಸುಲಭ ಬೆಲೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾದರೂ ಮಾರಲು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುತ್ತೀರಾ ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಉತ್ತರ ಕೊಡುವ ರೀತಿ ನಮಗೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವ ರೀತಿಯೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತಾವು ಕೇಳುವಂತಹ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಯಾವ ರಾಜ್ಯದವರೂ ಕೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಅಕ್ಕಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಾರುತ್ತಿರುವುದು ಕೋರ್ಸ್

ಗ್ರೇವ್, ಅದೂ ಎರಡು ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾರುತ್ತಿರುವ ಅಕ್ಕಿಯ ರೇಟನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಅದು ಸುಮಾರು ಒಂದು ಕಿಲೋಗೆ ನಾಲ್ಕು ರೂಪಾಯಿಯಷ್ಟು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತಾವು ಸರಿಯಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಮುನಿಯಪ್ಪ (ಬಾಗೆಪಲ್ಲಿ).—ಆಂಧ್ರ ಬಾರ್ಡರಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಸರಕಾರ ಲೆವಿ ಹಾಕಿದೆ ಎಂದು ಅಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯದಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ವಸೂಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲಿರುವ ಸೊಸೈಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಹಂಚುವಾಗ ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ದವಸಗಳನ್ನು ಕೊಡದೆ ಎರಡನೇ ವಾರದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅವರ ಕೋಟಾವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯಗಳಾಗಲು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮೂಲಕ ಹಂಚುವಾಗ ಆಯಾ ವಾರದಲ್ಲೇ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಂಚಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆ ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಲೆವಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವಸೂಲು ಮಾಡುವಾಗ ಎಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿ ಲೆವಿ ವಸೂಲು ಮಾಡಕೂಡದು ಎಂದು ಕಾನೂನೇ ಇದೆ. ಹಾಗೆ ವಸೂಲು ಮಾಡಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ವಾಪಸು ಕೊಡಬಹುದು ಎರಡನೇದು ವಾರದ ಪಡಿತರವನ್ನು ಹಂಚುವಾಗ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಂಚುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬೇಕಾದರೆ ಮಾಡೋಣ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಬಿ. ಜ್ವಾಲನಯ್ಯ (ಹಾಸನ).—ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕನ್‌ಸ್ಯೂಮರ್ ಸ್ಟೋರುಗಳಿಂದ ಆಹಾರ ದವಸಗಳನ್ನು ಹಂಚುವಾಗ ಒಂದೊಂದು ಮೂಟೆಯನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ತೂಕ ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಮೂಟೆಗೆ ಎರಡು ಕೇಜಿಯಷ್ಟು ಕಮ್ಮಿ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಸಾರಿ ಎಷ್ಟು ದವಸವನ್ನು ಹಂಚಲಾಗಿತ್ತು ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಯಾವಾಗಲೂ ತೂಕದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ನಾವು ತೂಕಗಳನ್ನು ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ಡೈಸ್ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಒಂದು ಮೂಟೆ ಅಕ್ಕಿ ಅಥವಾ ಸಕ್ಕರೆ ಅಥವಾ ಜೋಳ ಯಾವುದೇ ಆಗಲಿ ನೂರು ಕೇಜಿಯ ಒಂದು ಮೂಟೆಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 100 ಅಥವಾ 101 ಕೇಜಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾವುದಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ನನಗೆ ಬಂದು ತಿಳಿಸಿ. ಅದನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ಸರಿಪಡಿಸಬಹುದು ; ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿದೆ ಎನ್ನುವ ವಿವರಗಳು ಇಲ್ಲಿವೆ. ಬೇಕಾದರೆ ನಂತರ ತಮಗೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

Sri D. DEVARAJ URS (Minister for Animal Husbandry, Fisheries, Information and Publicity).—With regard to the Demands relating to the Department of Information and Publicity, I learn there are only two cut motions sent by the Hon'ble Nadkarni and the debate is also confined to a few remarks made by the Member concerning the cut motion as well as the Hon'ble Member in front of me Mr. Siddaveerarppa.

Sir, the criticism offered by the Hon'ble Member Sri Siddaveerappa appears to be that this Department is somewhat in the nature of a white elephant and obviously meaning that the results are perhaps in his opinion not commensurate with the expenditure involved or that the expenditure itself is heavy.

I do not know what prompted the Hon'ble Member to come to that conclusion. Perhaps may be because the Department itself has not been able to impress sufficiently its own importance or the Members are not in a position to appreciate the importance of publicity and information in a democratic set up in a developing period in a country like ours.

On the other hand Sir, there is imperative need for increasing the tempo of expenditure on information and publicity. Though the

(SRI D. DEVARAJ URS)

Department is of recent origin, not only in our State, but all over India, perhaps compared to other States, I must admit that what we have been spending and the grants that have been given are not adequate.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—You are spending more. When I was there in charge of it, we were spending only one lakh. Now how much are you spending ?

SRI D. DEVARAJ URS.—That is why I am saying that the Department itself is of recent origin.

SRI K. PUTTASWAMY (Minister for Public Health and Housing).—Then you had no information !

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—Now except for the photos of Ministers, there is no other information.

SRI D. DEVARAJ URS.—Though during the time of Sri Siddaveerappa they might have spent only one lakh of rupees, even then, we used to see a lot of photos and Mr. Siddaveerappa was always taking care to cover his bald head with a cap.

ಶ್ರೀ ಎಲ್. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ.—ನಾನೂ ಈಚೆಗೆ ಸರಕಾರದ ಒಂದು ಪ್ರಕಟಣೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಪ್ರೊಫೈಲ್ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿವರಿಸಿತ್ತು.

SRI D. DEVARAJ URS.—Therefore Sir, while publicising news and covering some important occasions in which Ministers and others participate, the photos of Ministers do appear and I do not think that there is any sin involved in it or anything wrong committed if the photos of Ministers or Members appear. Partly it is necessary. I am not going to agree that the Ministers should be given no publicity. I would say it is necessary.

MR. SPEAKER.—My difficulty is that some Members do not give me their biographies.

SRI D. DEVARAJ URS.—Sir, very shortly, the biography of our Leader of the Opposition is going to appear. It is very necessary that people should know what their representatives are doing and what their views are. If it was not done so far it will be done now. Hereafter at least, we will have to do it.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—Have you read in one of your publications—I do not remember which publication it is—that Nandi Hills is in Bidar District !

SRI D. DEVARAJ URS.—Sir, if that mistake is there, it has not come to my notice. If it is there, I will see that it is rectified. Merely on that account, does the hon'ble Member suggest that we should not have any publicity at all and that we should not issue printed pamphlets giving information with regard to tourism, places of importance development of irrigation and so many other activities of Government.

Simply because some mistake has crept in somewhere, should all publicity cease? Even in certain text-books, certain mistakes have occurred. Then do we mean to say that hereafter we should have no text books at all. We have to improve upon them. That is all.

3-00 P.M.

As I stated, the main objectives with which the Department works are: to give information, to educate the public and even to elevate the people. These are the three main objectives with which the Department is working. If we want to give information and also to educate the people, I think the House will appreciate that we have to spend as much money as is necessary for fulfilling these objectives. In every other country where there is a democratic set up, the Government and the people have realised the importance of publicity. The importance of publicity is realised not only in countries where democracy is in existence; even in other countries where a socialist order is in existence much more importance is given to publicity and information aspects than the countries where democracy is in existence. It is well-known that in Germany even during Hitler's regime, what importance was given to propaganda and publicity.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—We do not want Nazi propaganda.

SRI D. DEVARAJ URS.—May be. My only point is that if propaganda and publicity is handled properly as an instrument to cut through the ignorance of the people it enables democracy to thrive well. It is not we who make Hitlers or Goebbles. It is the people who make Hitlers and somebody else I was only pointing out the importance of publicity in any set up—whether it is here or elsewhere. Its importance is more, specially in a democratic set up because in our country we have not only to make people understand the Government activities and so many other activities of various kinds through the Press but also through Government Publicity Department. We have to enlighten the people who are not educated, literate; those who cannot read and write, to understand what is going on in a democratic set up, what the Government is doing, what the people's representatives are doing. All these things do require publicity and propaganda. While we think of publicity and propaganda, we have to bear in mind that we have to deal with the vast majority of our people who are scattered throughout the length and breadth of the country in villages and who are not educated and who do not know even to read and write and who cannot get newspapers.

What is the media through which we have to give publicity and make the people understand what is going on around them. As hon'bl members may be aware, it is done through audio visual media. We have to make them hear, listen and see things. For that purpose, we have got in each District a District Establishment and the audio visual education media to tell the people on an intensive scale what the development and other activities of

(SRI D. DEVARAJ URS)

the Government are. For that purpose about 3 thousand radios have been distributed to various Panchayats all over the State; and we propose to distribute many more; another 3,000 radios to the various other Panchayats are sanctioned during the Fourth Plan.

With these objectives in view, the plan expenditure which was in the order of Rs. 35 lakhs during the Third plan period, has been doubled to Rs. 75 lakhs and is proposed to be spent during the Forth Plan period. Some hon'ble Members may as well say that this is a wasteful expenditure and this money instead can be conveniently spent over some other Department. In that case, if I should go further for argument's sake and say that what is spent on the Legislature can be spent on some other Department and the Administration run, without it. Can it be agreed ? No, that cannot be agreed to in a democratic set up. We want the Legislature in democracy. But some one may say that after all, the House meets only for $1\frac{1}{2}$ months or two months in a year and instead of these meetings and lakhs of rupees expenditure, the same amount can be spent on construction of tanks, roads, etc. So, if it is said that propaganda and publicity is a waste, I should not hesitate to say that even this House may not be necessary. Somebody may run the Administration.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—I entirely agree with it.

MR. SPEAKER.—Johnson was telling that comparisons are odious. Does it not cast reflection on the Legislature when I am here ?

SRI D. DEVARAJ URS.—I never meant that it should be abolished.

It was stated that while appointing officers and other personnel relating to the Information Establishment at Delhi, some girls from Kashmir have been appointed. I do not know who gave that information to the hon. Member. I may straightway say that it is not true.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—It is not my imagination.

MR. SPEAKER.—Let there be no disturbance till the reply is over.

SRI D. DEVARAJ URS.—According to my information, the hon. Member's information is wrong.

SRI S. SIVAPPA.—We should have the correct information.

SRI D. DEVARAJ URS.—What I say is supposed to be true until the contrary is proved.

MR. SPEAKER.—I will not permit any interruptions. It may kindly be remembered that this should have been over two hours earlier.

SRI D. DEVARAJ URS.—I do not known why this point has tickled everybody. There is only a class III officer who is a lady who is appointed among the other officers there and she is not a Kashmiri girl. Perhaps, the member will have no objection even if she is a lady from Kashmir because there is no bar for appointing any person from any part of this country. The fact is, the present incumbent is not from Kashmir.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—When there is so much of unemployment in Mysore, why are you enamoured of Kashmiries ? (*laughter*).

Mr. SPEAKER.—Any how, they want the Minister to think less of Kashmir ladies and more of Mysore ladies (*laughter*).

Sri D. DEVARAJ URS.—Sir, the other criticism by Sri Nadkarni, hon. member from North Kanara is with regard to the working of the Department in his place. He seems to think that the Information Department is not going to every village in the area and making propaganda and publicity work. Sir, I do not know whether he means to say that every village should be covered every time or that the department is not regularly moving from village to village so far as this work is concerned. Sir, in every district, as I already said, there is an office of this department and I admit, it is not completely equipped to tackle every place and to meet the demand or make enough propaganda and publicity in every taluk and in every village, though of late, we have been trying to reorganise the department at the District level with a view to give more facilities and also to an extent upgrade the pay of the present incumbents. The position now is, at the district level, the so called District Officer is a class III officer having only the First Division Clerk's pay. He is said to be a District Level Officer undertaking the publicity and propaganda work throughout the district. Government is thinking how it should be upgraded and how the whole department should be reorganised with a view to see the work is done effectively in all the villages.

ಶ್ರೀ ಎರ್. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ.—ಹೀಗೆ ಸಂಬಳಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುವುದೊಂದೇನೋ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸ ?

ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸ್.—ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಳವನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು, ಅವರಿಂದ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಾದೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕೊಡುವುದೊಂದು ಕಾಸು, ಕೋಣೆ ತುಂಬಾ ಹಾಸು ಎಂದು. ತಾವು ಕೊಡುವುದು 3 ಕಾಸು, ಅದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ಅದು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

Sir, in addition to covering useful information in the district and also some of the important events that take place in the district, the District Information Officer, Publicity Officer have got a van and a projector and other equipments needed for showing some of the documentary films that are produced by Government of India as well as our own Government. These films are on important developmental activities and other important items relating to the socio-economic activities of the people. For instance, a film produced of late relates to Family Planning and there are films to show the importance of producing more food, more milk and so on. All these are shown through this publicity media in the district and the villages particularly.

I had recently been to North Kanara and met some important people of the public along with the Information Officer. Their complaint was not so much about the lack of work in that district but it was about the need to give proper equipment and also the need to have the office of the department housed in a proper place so that public

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸ್)

as well as the local journalists may go there and make use of the Information Department. Apart from that I have never come across any complaint there with regard to the working of the department as such. If the member feels that more and more propaganda work should be taken up and more and more villages should be visited by the officer, we will arrange for it. I would even say that the members of the respective constituency may make use of the Information Department and they can have a regular programme. I will so arrange that hereafter Information Department at the district level will meet the concerned hon. member of the locality and in each constituency they may devote a week or ten days and have a regular programme that way. Hon. members of this House may make use of this department and take them to their constituency and ask them regularly to move from village to village and show these pictures—the documentary films—on developmental activities. We have a films on Tungabhadra Project and on Sharavathi Projects and we have some other films of the three Divisions, *i.e.* Mysore Division, Bangalore Division and Gulbarga Division. On all these three Divisions we have documentary films which have highlighted some important developments that have taken place by way of irrigation schemes and other developmental activities and so on and soforth.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಅದರಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಚಿತ್ರವೂ ಇರುತ್ತದೆಯೋ ?

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಸ್. ನಾಡಕರ್ಣಿ (ಅಂಕೋಲ).—ನಿಮ್ಮ ಕ್ಯಾಮರಾಗಳೂ, ಮೋಟಾರುಗಳೂ ಏನು ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಸರಬರಾಯಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರೋ ಅವು 9 ತಿಂಗಳೂ ರಿಪೇರಿಯಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತವೆಂಬುದು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆಯೇ ?

Mr. SPEAKER.—That could be examined.

Sri D. DEVARAJ URS.—I am not denying it. It has not come to my notice and now that the hon. member has brought it to my notice, we will see that they are set right. This really shows, along with me, members are also anxious to see that the department works efficiently and serve the people.

Sri K. M. THAMMIAH (Kadur).—So many radios are out of order and the radios will be in the house of the Village Panchayat chairman.

Sri D. DEVARAJ URS.—If they are out of order, we shall get them repaired as we have engineers who are trained and they are appointed there to set right the sets.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—I want to know through you, what the policy of the Government is with regard to advertisements ? As I told you the other day, in the election year you have spent Rs. 20 lakhs very conveniently through all industrial concerns. That apart, I find in one local paper SAMACHAR published in Mysore on 2nd June an advertisement you issued to show how your money is, misspent.

> "The following unserviceable articles will be sold...by public auction on Thursday, the 1st June 1967"

That advertisement has come on 2nd June.

Sri K. PUTTASWAMY.—That particular paper, though the date put is 2nd, will be published much earlier.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—Only those that are in Mysore must know it. I think the Director of your department is also from Mysore. I only want to tell you why do you spend money like this. What is your policy with regard to advertisement? There is one important paper in Hubli run by a friend of mine called "*Visala Karnataka*" For the last three years they have been asking for advertisement and you have not released one advertisment. Is it fair? Is this discrimination good?

Mr. SPEAKER.—Individual instances should not be canvassed in the House.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—What is the policy involved? It is one of the important dailies. Why no advertisement is given to it for the last three years?

Here is a paper in which you have given advertisement and I will pass on this to you.

(*The daily was passed on to the Minister*)

Mr. SPEAKER.—Passing on of paper across the Table without passing through my hands, is not recognised.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—I am sorry, Sir.

Sri D. DEVARAJ URS.—The other Point mentioned was the policy involved while issuing advertisements. As I am aware the policy involved is to take into account the criculation of the paper—the number of copies circulated by it. With regard to the small papers the policy is even though generally it was fixed at 500 copies circulation, sometimes we have relaxed that policy mainly with a view to encourage small papers to come up. It is not only the policy of the Government of Mysore but also as you are aware the policy of the Government of India. Recently there was a report on this by the Diwaker Committee which reported that small papers do require a little help from the Government at all levels. So our policy is to encourage small papers. Generally speaking advertisements are given on two basis; one is mostly daily papers which are of importance get these advertisements. I do not know about the particular paper mentioned by the hon'ble member. If I remember correct that paper came into existence a few years back. The hon'ble member is here. I do not know when they applied for this advertisement.

Sri K. H. PATIL.—In the last three years he has not replied though it has been recognised by the Central Government. The State Government is not giving any advertisement nor they have the courtesy enough to reply to my letters.

Mr. SPEAKER.—One of the essentials of parliamentary convention is that whenever any member is interested, he should refrain from speaking on such matters.

Sri K. H. PATIL.—Since the hon'ble Minister referred to me...

Sri D. DEVARAJ URS.—I may tell the hon'ble member and also the House that the Government is prepared to consider this question purely on the general policy and the norms attached to every paper. Let me assure the House that I am not going to make any discrimination between paper and paper.

ಶ್ರೀ ವಾಟಾಳ್ ನಾಗರಾಜ್ (ಚಿಕ್ಕಪೇಟೆ).—ಈ ಸಣ್ಣ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಜಾಹಿರಾತು ಕೊಡಬೇಡಿ ಎಂದು ಆರ್ಡರ್ ಕೂಡ ಆಗಿದೆ. ಬೇಕಾದರೆ ಆರ್ಡರ್ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ, ಸ್ವಾಮಿ.

Sri D. DEVARAJ URS.—I may say that even the small papers are given advertisements though more publicity to speeches made by the members of the opposition and also of members like Sri Vatal Nagaraj is given than to the speeches of any other minister. So, he cannot complain that we give advertisements only to small papers.

Sri K. H. PATIL.—As a journalist I ask, are we not encroaching the right of the Press? They have independance whether they have money or no money.

Sri D. DEVARAJ URS.—I merely stated it; why is the hon'ble member so much upset? I am the last person to encroach on the rights of others. It is never my intension. Whether they give publicity to the minister or to the party or to the opposition, it is immaterial. As long as any paper is within the bounds of the Acts and the rules and regulations laid down by the Press Act and the Rules, I am prepared to consider on its merit only and not be prejudiced and biassed merely on account of the fact a paper has given publicity to "X Y or Z", one party or the other party. In a democratic set up, I am the last person to make discrimination.

ಶ್ರೀ ಎಲ್. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ.—ಜನ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಈ 'ಇಂಡಿಯನ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸ್" ಸರ್ಕಾರದ "ಫೇವರಿಟ್ ಚೈಲ್ಡ್" ಎಂದು. ಅದು ಸರಿಯೇ, ಸ್ವಾಮಿ?

Sri D. DEVARAJ URS.—Every paper is our favourite child.

So, Sir, I would request the House to give its whole-hearted support to the demands that too demand which is very reasonable, which even now is not sufficient to go through the whole hog, according to my ambition in which I want the department to work for the benefit of not only the members of this House but for the benefits of all properly highlighting and focussing the developmental activities and educate the people of our country and see that they participate in this great work that we have undertaken for our progress in a democratic set up.

3-30 P.M.

ಶ್ರೀ ಎನ್. ಹುಚ್ಚಮಾಸ್ತಿಗೌಡ.—ಈಗ ತಾನೆ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು, ನಾಲ್ಕನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕಾರ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರ ಇನ್ನೂ ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದು ಅವಶ್ಯಕ ವೆಂದು. ರಾಜ್ಯದ ಹೊರಗಡೆ, ಇತರ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿ, ಸಾಕಷ್ಟು ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಿ, ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೇನಾದರೂ ಇದೆಯೆ?

Sri D. DEVARAJ URS.—Sir, at Delhi we have established an Information Centre particularly because that is the Capital of the country, and that is where the parliamentary activities take place. There we have now and then to give enough publicity to our activities and so much work has to be done. The international tourists come there and they require many a time information required to tour in the South and also in Mysore ; that information has to be supplied. Apart from that, we have now and then to give the required information to the national papers at Delhi ; we do require their service. Even the hon. Members of Parliament from our State sometimes want so much information to help them debate upon matters coming before the Parliament. All these factors necessitated the establishment of an Information Centre at Delhi. That is a good suggestion my hon. friend Sri Huchmasthi Gowda is giving. Even in other places, if there is a need, Government will certainly consider the matter, but at the moment the anxiety of Government is not only to strengthen the existing district level establishments but also the State Level Department and to expand the activities and stabilise the present Department.

Mr. SPEAKER.—The question is :—

"That the respective sums not exeeding the amounts mentioned in Demands 15 and 53 be granted tothe Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968."

The motion was passed.

As ordered by the Speaker, the motion for Demands for Grants adopted by the House are reproduced below :—

DEMAND No. 15.—MISCELLANEOUS DEPARTMENTS.

26. Miscellaneous Departments.

"That a sum not exceeding Rs. 2,06,36,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'Miscellaneous Departments'."

DEMAND No. 53.—CAPITAL OUTLAY ON SCHEMES OF GOVERNMENT TRADING.

124. Capital Outlay on Schemes of Government Trading.

"That a sum not exceeding Rs. 24,78,53,300 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'Capital Outlay on Schemes of Government Trading'."

DEMAND NOS. 1, 3 5, 34, 35, 36, 40, 41, 52 and 54.

Sri RAMAKRISHNA HEGDE (Minister for Finance and Planning).—Sir, on the recommendation of the Governor, I beg to move :

> "That a sum not exceeding Rs. 6,58,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'Taxes on Income other than Corporation Tax'."

Mr. SPEAKER.—Motion moved :

> "That a sum not exceeding Rs. 6,58,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'Taxes on Income other than Corporation Tax'."

Demand Nos. 3, 5, 34, 35, 36, 40, 41, 52 and 54, are deemed to have been moved and are open for discussion.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಬಿ. ಜ್ವಾಲನಯ್ಯ.—ಸ್ವಾಮಿ, ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಒಂದು ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ನಾನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತೇನೆ. 1957-58ರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಸುಮಾರು 24.3 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು 1967ರಲ್ಲಿ 63.78 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಾಗುತ್ತದೆ. 1969ರಲ್ಲಿ 87 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ವಸೂಲಿಗಾಗಿ 1967ರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ ಹಣ 28.46 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು, 1969ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ವಸೂಲಿಗೆ 31.3 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್, ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರದ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಎಂದು ಎರಡು ರೀತಿಯಿದೆ. ಈ ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್ ಪ್ರಕಾರ 76 ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರದ್ದು ಮತ್ತು 24 ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಆಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, 1957-58ರಲ್ಲಿ 4.97 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. 1967ರಲ್ಲಿ 26 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. 1968ರಲ್ಲಿ 29 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರುತ್ತದೆ. ಪರ್‌ಕ್ಯಾಪಿಟಾ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ 1957-58ರಲ್ಲಿ 2.24 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಆದರೆ 1968ರಲ್ಲಿ 11.05 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಮಲ್ಟಿ ಪಾಯಿಂಟ್ ಮೇಲೆ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಸಿಂಗಲ್ ಪಾಯಿಂಟ್ ಮೇಲೆ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್‌ಡೈರೆಕ್ಟಾಗಿ ಈ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಈ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಗೆ ಒಂದು ಹೊರೆಯಾಗಿದೆ. 1957-58ನೆ ಇಸವಿಗಿಂತ 5 ರಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಆಫೀಸರ್ ಅವರಿಗೆ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಟಾರ್‌ಗೆಟ್ ಸೂಚಿಸಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಈ ಟ್ಯಾಕ್ಸನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಸುವಿನ ಕೆಚ್ಚಲಲ್ಲಿ ಹಾಲಿನ ಜೊತೆಗೆ ರಕ್ತವನ್ನು ಹಿಂಡುವಂತೆ, ಈ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ಟ್ಯಾಂಪ್ ಮತ್ತು ರಿಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್‌ನಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ 1957-58ರಲ್ಲಿ 1.66 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದರೆ, 1968ರಲ್ಲಿ 5.3 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಸ್ಟ್ಯಾಂಪ್ ಮತ್ತು ರಿಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ಆಫೀಸ್‌ನ ಆಡಳಿತ ವೈಖರಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆಯೆಂದರೆ, ಸಬ್-ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್ ಆಫೀಸ್‌ಗೆ E. C. ಮತ್ತು ಇತರ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟಿಗೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಾಗ ಒಂದು ತಿಂಗಳಾದರೂ ಸಹ ಎನ್‌ಕಂಬರೆನ್ಸ್ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್ ಮತ್ತು ಇತರೆ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಸಿಗದೆ ಅನೇಕರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್‌ಗಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಲ್ಯಾಂಡ್ ಮಾರ್ಟ್‌ಗೇಜ್ ಸೊಸೈಟಿಯಲ್ಲಾಗಲೀ, ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಸಾಲ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಇತರೇ ರೆವಿನ್ಯೂ ನೋಡಿದರೆ, ರಸ್ತೆಸಾರಿಗೆ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ 1957-58ರಲ್ಲಿ 219.78 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ, 1967ರಲ್ಲಿ 691 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಂದಿವೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ವಸೂಲಾಗಿಲ್ಲ. ಎಂ. ಎಸ್. ಆರ್. ಟಿ. ಸಿ. ಯವರು ಅನೇಕ ಬಸ್‌ಗಳ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ಸರಂಡರ್ ಮಾಡದೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಾಕಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಇಲಾಖೆಯವರು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆ.

ಇನ್ನು ಮನರಂಜನೆಯ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಬಗ್ಗೆ ಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮೊನ್ನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ, ಮನರಂಜನೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕುವ ಸರ್‌ಚಾರ್ಜಿನಿಂದ ಬರುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಟುಡಿಯೋ ಕಟ್ಟುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು, ಉತ್ತಮವಾದ ಚಲನಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು, ಮತ್ತು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಿದಂತಹ ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರಗಳಿಗೆ 50 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದೇ ವಾರ್ತಾ ಮತ್ತು ಪ್ರಚಾರ ಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನವರು ಯಾರೂ ಇದುವರೆಗೆ 50 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಬೇಕೆಂದು ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿಲ್ಲವೆಂದು. ಅನೇಕ ಚಿತ್ರತಯಾರಕರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ನಾವುಗಳು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆಂದು. ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ವತಿಯಿಂದ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಜಾಗವನ್ನು ಹುಡುಕಿದನಂತರ ಸ್ಟುಡಿಯೋ ಯೋಜನೆ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡನಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಯಾರಾದಂಥ ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರೋಸೆಸ್ ಮಾಡಲು ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ಅಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡುವವರೆಗಾದರೂ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಅದೂ ಇವರ ಕೈಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಲ್ಯಾಬೊರೇಟರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೋಸೆಸಿಂಗ್ ರಿ-ರಿಕಾರ್ಡಿಂಗ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗುವ ಚಿತ್ರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೊರಗಡೆ ಪ್ರೋಸೆಸಿಂಗ್ ಮಾಡಿದರೂ ರಿಯಾಯತಿ ತೋರಿಸಿ ಸಬ್‌ವೆನ್‌ಷನ್ ಕೊಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಚಿತ್ರಮಂದಿರಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು. ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರಮಂದಿರಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು. ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ತೇಜನ, ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರಮಂದಿರಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತಾನೇ ಕಟ್ಟಿ ನಡೆಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಇನ್‌ಕಂಟ್ಯಾಕ್ಸ್, 1957ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ 382·75 ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ 675·63 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. 1967ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಇತರ ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ 706·32 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಈ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕಡಮೆಯಾಯಿತು. ಇನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯ ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆಯಲ್ಲಿ 57ರಲ್ಲಿ 54·05 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬಂದು 67ರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 57 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬಂತು. ಸುಮಾರು 3 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಲ್ಯಾಂಡ್ ರೆವಿನ್ಯೂ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯ ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಲ್ಯಾಂಡ್ ರೆವಿನ್ಯೂ ಅಬಾಲಿಷ್ ಮಾಡಿ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯ ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡುವ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಸೂಲು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸಾಧುವಾದುದಲ್ಲ. ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುವವರು ರೈತರೇ. ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ ಅಥವಾ ಇತರ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಬೆಳೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವ್ಯವಸಾಯ ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ತಂದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದು. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಮತ್ತು ಇನ್‌ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಗಳದು ಆಗಿದೆ. ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಇನ್‌ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಹೇರುವಂಥ ಹೊರೆ. ಆದರೂ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದಂಥ ತೆರಿಗೆಗಳು ಹೆಚ್ಚದಂತೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ನೋಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. 1957ರಲ್ಲಿ ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ 1039·65 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಿದ್ದುವು. ಸ್ಟೇಟ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಅದು ಸೇಕಡ 28ರಷ್ಟು ಆಗುತ್ತದೆ. ಈಗ 2251·84 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಆಗಿವೆ. ಸುಮಾರು 1957ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೆರಿಗೆ 1363·11 ಲಕ್ಷ ಇತ್ತು. ಇದು ಸ್ಟೇಟ್ ಇನ್‌ಕಂನಲ್ಲಿ 50·73 ಸೇಕಡ ಆಗುತ್ತದೆ. 1967ರಲ್ಲಿ 5997·25 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಸುಮಾರು ಸೇಕಡ 72ರಷ್ಟು ಇನ್‌ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಆಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಈಗ ಬಡ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ ದೇಶದ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆಯಂತಿರುವ ರೈತರ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆಯನ್ನು ಮುರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಬಹುದು. ಇನ್ನು ಅಲ್ ಇಂಡಿಯಾ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ 1957ನೇ

(ಶ್ರೀ ಹೆಚ್. ಬಿ. ಜ್ವಾಲನಯ್ಯ)

ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ 63·11 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಕಲೆಕ್ಷನ್‌ಗೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಖರ್ಚು 67-68 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಪರ್ ಕ್ಯಾಪಿಟ ತೆರಿಗೆ ವಸೂಲಿಗೆ ಆಗತಕ್ಕ ಖರ್ಚು ಮತ್ತು ಇತರ ರೆವಿನ್ಯೂ ಕಲೆಕ್ಷನ್ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ 67·18 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೀಳುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಪೆನ್‌ಷನ್ ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್ಸ್ ವಿಷಯ. ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ನಾನ್ ಗೆಜೆಟೆಡ್ ನೌಕರರು 3 ದಿನಗಳ ಗೈರುಹಾಜರಿಯನ್ನು ರಜವನ್ನಾಗಿ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅರ್ಜಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ರಿಟೈರ್ ಆಗುವವರು ಈಗ ಇದ್ದಾರೆ; ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರುಗಳಿಗೂ ರಜದ ಸೌಕರ್ಯ, ಪ್ರೊಮೋಷನ್, ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡದೆ ಇವರು ಮೌನವಾಗಿರುವುದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗವಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರ ಹಕ್ಕಿನ ರಜವನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು. ಗುಬ್ಬಿಯಮೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರ ಎಂಬಂತೆ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸರ್ಕಾರದ ನೌಕರರುಗಳ 3 ದಿವಸಗಳ ರಜದ ಬಗ್ಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ಅವರು ಪಡೆಯತಕ್ಕ ರಜ, ಇಂಕ್ರಿಮೆಂಟ್ಸ್ ಮತ್ತು ಪೆನ್‌ಷನ್‌ಗಳಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಧಕ್ಕೆ ಬಾರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇನ್ನು ಪೆನ್‌ಷನ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ನೌಕರರುಗಳು ಕೆಲಸಮಾಡಿ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಕೇಸುಗಳು ಇನ್ನೂ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿಲ್ಲ. ನೌಕರರು ಸತ್ತಮೇಲೂ ತೀರ್ಮಾನವಾಗದೆ ಎಷ್ಟೋ ಕೇಸುಗಳು ಇನ್ನೂ ಉಳಿದಿವೆ. ಅನೇಕ ನೌಕರರು ಸೇವೆ ಮುಗಿದಮೇಲಾದರೂ ಒಂದು ಶಾಂತಿಯುತ ಬಾಳ್ವೆ ಜೀವನ ಮಾಡುವಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ಅನೇಕ ನಿವೃತ್ತ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅಥವಾ ನೌಕರರುಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಆಫೀಸು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಅಲೆದಲೆದು ನಿರ್ಗತಿಕರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ದುರಾದೃಷ್ಟದಿಂದ ಅನೇಕರ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು ಭಿಕ್ಷುಕರಂತೆ ಬೀದಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕು.

ಇನ್ನು 18,92,32,000 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಪಡೆದು ಸಾಲವಾಗಿ ಅನೇಕ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಸಾಲಗಳನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿದ್ದರೂ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಅಥವಾ ಇತರರಿಗೆ ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕೆ, ಬಿತ್ತನೆ ಬೀಜಗಳಿಗೆ ಸಾಲದ ರೂಪವಾಗಿ ಕೊಡುವ ಹಣವನ್ನು ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಕೊಡದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ರೈತರು ಆ ಹಣವನ್ನು ಇತರೇ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಲಗಾರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕ ಆಡಿಟ್ ವರದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಸಾಲಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಕೋಟ್ಯಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಬಹಳ ದುಡ್ಡು ಲ್ಯಾಪ್ಸ್ ಆಗಿದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡುವಂಥ ಸಾಲದ ಹಣವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಉಪಯೋಗ ಪಡೆಯುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾವ ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಹಂಚಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ರೈತರಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರ ಕಷ್ಟ ಕಾರ್ಪಣ್ಯಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಯಾವ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಆ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅದನ್ನು ವ್ಯಯಮಾಡುವಂತೆ ಹೇಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಾಡಿದಂಥ ಕೆಲಸಗಳು ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತವೆ. ಲ್ಯಾಂಡ್ ರೆವಿನ್ಯೂ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ 1957ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 403·86 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ 809 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಲೀ, ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಲೀ, ಸರ್ಕಾರವೇ ಆಗಲೀ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಲ್ಯಾಂಡ್ ರೆವಿನ್ಯೂ ಅಬಾಲಿಷನ್ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ನಿಲುವನ್ನು ತಾಳದೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವರಮಾನ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಿಂದ ಹಣವನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಲ್ಯಾಂಡ್ ರೆವಿನ್ಯೂಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಣವನ್ನು ವಸೂಲುಮಾಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವಸೂಲಿ ಕ್ರಮ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದು, ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು, ಒಂದೇಸಾರಿ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಕಂದಾಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ರೈತರಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯಮಾಡುವುದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಕಷ್ಟದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು

ಜನತೆಯೂ ಹಾಗೂ ಸರ್ಕಾರವೂ ಈಗ ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ನಿಲುವನ್ನು ಕೂಡಲೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ. ಈಗ ಮಲ್ಟಿಪಾಯಿಂಟ್ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಎಂದೇನಿದೆ ಅದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ವರಮಾನ ಬರಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಟಾರ್ಜೆಟ್ಟನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟನ್ನು ಸಿಂಗಲ್ ಪಾಯಿಂಟ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪತ್ರ ಬರೆದರೂ ಎಷ್ಟೋ ಹಣ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾರಾಟ ತೆರಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾರದೆ ಕೇವಲ ಸೇಕಡ 50 ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಇದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹಣ ಖೋತಾ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮಾರಾಟ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಅನೇಕರು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಕಂಬರ್‌ಸಂ ಕೋರ್ಸ್ ಆಗಿದೆ. ಲೆಕ್ಕ ಬರೆದಿಡುವುದು, ಪುನಃ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆಫೀಸಿಗೆ ಕೊಡುವುದು. ಯಾರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೊ ಅವರು ಒಂದುವೇಳೆ ತೆರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೂರುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸೀಟು ಇಲ್ಲ. ಆ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಕಾದು ಆ ತೆರಿಗೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನಿಂತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದಂಥ ಗೌರವ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸೀಟು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೊರಗಡೆ ಆಫೀಸಿನ ಜವಾನರು ನಿಲ್ಲುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಬಂದಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಇವೆ. ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಕಲೆಕ್ಷನ್ ಆಫೀಸುಗಳಿಗೆ ಎಂತೆಂತಹ ಗೌರವಸ್ಥರಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೋ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಕಲೆಕ್ಷನ್ ಆಫೀಸರುಗಳು ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದಂಥ ಜನಗಳಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸೀಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು, ಅವರನ್ನು ಗೌರವಯುತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದಂಥ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳು ಸಲ್ಲುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri M. A. AMALORPAVAM (Bharathinagar).—Mr. Speaker, Sir, the architects of the Indian Constitution have wisely got adumbrated, prohibition as one of the directive principles in the Indian Constitution. Drink is an evil and all the right-thinking men and women were very jubilant when the Government of India introduced Prohibition all over the country. In the year 1947, when Sri K. C. Reddy was the Chief Minister of Mysore, he introduced Prohibition at K. G. F. I had the privilege of being the President of the Trade Union Movement at K. G. F. then and I extended my wholehearted co-operation for the success of this Prohibition policy. Drink affects one's physical health, mental equipoise and certainly has very disastrous effect on one's financial condition. Religions like Christianity or Islam or Hinduism condemn drink as a great evil and all of us realise the pernicious effects of drink on the human health as well as domestic facility. Most of the women affected, particularly those drawn from the scheduled castes, backward class and working class communities blessed it as a boon and they welcomed it with immeasurable joy because they felt that they would be free from the obstacles of this demon of drink and they would be spared the tortures of their husbands and relatives. Though it was a colossal waste to the National Exchequer, we felt, the Government as well as the public, a measure which would certainly conduce to the fostering of morals of the people, is welcomed under any circumstance even if it were to cost crores of rupees loss to the National Exchequer, Sir, the practical experience of Prohibition

(SRI M. A. AMALORPAVAM)

during these two decades has sadly disillusioned even the born optimists. We felt that the Government would be in a position to implement this policy of Prohibition in such a manner that it would help the poor people physically, mentally and financially. But, what is it that we see that is taking place in the country? if drink was and is an evil, Prohibition has become an unmitigated evil. As a moral principle everyone all over the country including an adict to alchohal certainly will concede Prohibition as a virtue that has to be supported and sustained. Though financially it is a big loss, politically a very unpopular move morally everyone welcomed and even today welcomes Prohibition. But, practical experience has shown that Prohibition, instead of improving the health, wealth and other conditions of life, has actually brought about a condition, which is degenerating and deplorable. I would not prefer to accuse that Government as mainly responsible. We know the difficulties that lie in the way of very successfully implementing this policy of Prohibition. But, I am afraid, the half-hearted move of the Government in implementing this policy has been mainly responsible for the sad state of affairs obtaining in this country. Particularly in the field of Prohibition, the Police, which is expected to be the custodian of law and order, which is expected to prevent commission of crimes, has unfortunately connived and to a great extent it has been responsible for the failure of this Prohibition policy. I must sadly point out, I must shamefully point out that even the modesty of women folk has not been spared and the Police have conducted themselves in such a manner which does not at all bring credit to the Government or to those who are in charge of enforcing Prohibition. Most of the policemen, who are drawing even now a meagre salary, have minted money. Some anti-social elements are exploiting the situation and some of the public have become brokers and all of them have made quite a lot of money trading on this vicious and unwelcome illicit distillation. Illicit distillation has become the twin brother of Prohibition. Formerly, it was an individual that used to go to the toddy shop or the Beer tavern and drink. But, today you find the incidence of drink is on the increase. I, as a trade union leader, being connected with the workers for the past two decades can assert, with all humility and with all the conviction at my command, that Prohibition has harmed the people more than it has benefited them. Mahatma Gandhi wanted Cottage industries to thrive in this country. But it is the illicit distillation that has become a flourishing trade and the most thriving cottage industry in this country. People without any conscience and conviction are only encouraging this illicit distillation to grow and ramify all over the villages, taluks and districts. Though technically we find many of the industrial areas are dry, actually they are more wet than many wet areas. In every hut you find illicit drink is being brewed. Sir, to cite a very sad example, on one day nearly 60 people died by consuming this poisonous illicit liquor at K. G. F. alone. Though, I am not

against Prohibition, I am at present in favour of pleading with the Government to scrap Prohibition.

4-00 P. M.

We should not stick on to criticising the Government for it sprohibition policy. For the successful implementation of the prohibition policy, people themselves are responsible. Government cannot do anything unless the people co-operate with the Government. Even the women and their kids have taken to drink in spite of the fact that it is bad. Probably women would have been the successful instrument for successfuly effecting the prohibition policy. In industrial areas, the workers and their family people have taken to drinks because the circumstances are so congenial to make even those who dislike drink take to it. To-day we find quite a number of people drinking in many places. I am not in favour of urging that drink is a good thing and drink should be brought back. But practical experience shows that though prohibition is a welcome feature, it has not worked successfully; therefore it should be scrapped here and now. It is not mere monetary consideration to plead for scrapping prohibition. I assert that the big people and the employees will be equally happy if prohibition is successfully implemented. But there is not even an iota of chance for the success of the prohibition with this kind of poor enforcement. It is no use talking on platforms. We must go and see whether it has succeeded or failed. Even in a country like America where Police force actually co-operate with the Government, they were not able to succeed. They failed miserably. In spite of that do you expect that prohibition would succeed here in our country with the people not being socially enlightened, politically enlightened, morally so much enlightened ? Though all of us agree though all of us unanimously accept that prohibition is necessary to improve the physical, mental and moral standard of the people, we must weigh the pros and cons and see whether this prohibition has done good or bad. The conditions obtaining in the country are such even the greatest votaries of prohibition are beginning to rethink and they are feeling that if circumstances necessitated prohibition should either be scrapped *in toto* or relaxed suitably wherever necessary. Hon'ble Finance Minister has stated in his budget speech that there is a deficit of Rs. 3.5 crores and by amending this dry law he is going to make up the deficit and the amount so got from this will be utilised for national building activities. Many members criticised that health is more important than money and the Government has taken into consideration only the money and not the public health. Certainly everybody concede and even the workers concede that health is more valuable than money. But where is the need to continue prohibition when the people are not co-operating with the Government in successfully implementing the policy. The great followers of Mahatma Gandhi including Sri Rajagopalachari have expressed that no useful purpose would ever be

(SRI M. A. AMALORPAVAM)

served in continuing and supporting this prohibition. Therefore with all humility I submit to the Government through you Sir, that the Finance Minister and the Chief Minister who have come forward to review their views on prohibition should not at all stand on formalities. Though some of the members are not happy, we have to revive the drinks because of the previous experience, a disillusioned experience and unpalatable experience. Therefore you must come to the conclusion that prohibition must be scrapped. You have estimated that you may get 4 crores of rupees. But I am sure by scrapping prohibition: you will get treble that amount. Our State has got so many problems and so many developmental works have been taken. Let us utilise that amout we are getting through the abolition of prohibition for developmental activities. I have got the greatest respect to those who are supporting prohibition. The important among those is my Hon'ble Colleague Sri Duggappa who has continuously opposed. But unfortunately my practical experience shows that it is not possible to do so in industrial areas like K.G.F., Bhadravathi, etc. It is no good just relaxing prohibition. At the same time we must put an end to illicit distillation. People there have taken to this illicit drinks and are spoiling their health. The ingredients that are mixed in illict distillation are very harmful to health. Let us avoid this harmful drinking by scrapping this prohibition in those areas. The country liquor isreally poisonous. Ammoniun sulphate is being used for this illicit liquor and fermentation takes place very quickly. Jaggery has disappeared from the market because of this distillation in all parts of the State. This is very much in practice in industrial areas, This liquor is very harmful to health who go underground for mining work. They develop a disease called silicosis when they come in contact with silica dust that get deposited on the lungs and consequently they develop mining disease. Some members said that toddy when it ferments, it adds some proteins and vitamin like yeast and it will certainly help in a small measure to resist this disease of those particularly working in underground mining area. Therefore, I appeal to the Government, particularly the Hon'ble Finance Minister who is active, young and energetic and who is capable of taking very bold decisions even in the face of worst criticisms, to be bold not to relax prohibition but to scrap prohibition and save humanity from evil consequences that have emanated by continuing this prohibition in a dogged manner for the past 20 years. Thank you for the indulgence and opportunity given to me to address this august House on prohibition.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—Mr. Speaker, Sir, while opposing the various Demands that are now on the anvil of this House, I would like to offer a few remarks on some of them. Firstly, I take Demand No. 1, namely Agricultural Income-tax. Sir, this demand in due course of time is bound to assume some importance because we hear from the talks in the Treasury Benches and some of the discussions that have taken

place during the course of the debate that the agricultural tax that we pay now, what is called land revenue, will be abolished in the present state; perhaps, they have in view some kind of agricultural income-tax wherein that abolition of land revenue, I am sure, will not ensure for the benefit of the raiyats; on the other hand, I am sure they aim at taking more, double or treble—than what they are collecting now by way of land revenue. Here the importance of this Department arises. In this country more than 80 per cent of our growers are illiterate. They do not maintain any accounts, as we know. After all, it is said in the case of agricultural family, even if your income runs into several thousands, none of them maintain regular accounts. It is just not possible because in an agricultural family, a variety of expenditure they will have to daily incur. As is in the case of a trader, it is not possible to maintain accounts with meticulous care. Therefore, this department should be manned by people who have got a humanitarian outlook and try to see that the agriculturists are not unduly harassed; this Department is already bringing a sizeable income, according to the present figures it runs to one crore and odd; it is therefore very necessary from now on the Government should think of having a cadre of officers in that Department wherein they try to understand the difficulties of our agriculturists and try to tell them how the accounts will have to be maintained and see that this harassment is avoided. Otherwise, it becomes one of the engines of oppression in the hands of unscrupulous people and also at the same time one of the instruments wherein they can extract what is called illegal gratification from the raiyats. It is from this point of view I urge that this Department will have to be properly organised from now on so that better men, men equipped with knowledge of rural areas are placed there.

Then I come to the State Excise. Sir, my friend, I must admit, who preceded me gave a very bold and eloquent discourse on the subject; I mean he was a realist. I am also expressing my personal view in the matter. Every one sincerely tried during the course of the last two decades to see whether this prohibition would bring in any good. I was also a Member of the Constituent Assembly when this discussion took place. There were some who wanted to take it away from the Directive Principles and bring it in one of the articles governing fundamental rights. Now what has happened, Sir? We find in spite of a very large staff appointed, in spite of a lot of propaganda being done, there is more drinking today than there was before prohibition was introduced. How has it happened? By legalising by bringing in law, we cannot improve the morals of the people. That may be one of the means. I am by no means an advocate for encouraging people to drink. But let us examine it as practical men. Today, I find that in our villages, 90 per cent of the crimes that we find may be attributed to this illicit liquor. It is rampant. It may be difficult in some places to get drinking water; but it is easy to get gallons of illicit liquor. I will give one experience of mine although it is an old one. Once as a Minister I went to a village. There were some respectable people.

(SRI H. SIDDAVEERAPPA)

They called me in. That Village was notorious for the manufacture of illicit liquor. That place was hardly about 4 miles from Davanagere City and that was a place perhaps from where they were supplying illicit liquor. People called me in and they were saying something. They began to weep literally before me. I asked : 'what has happened to you'. They said : 'we want to leave this village ; we cannot bear the tyranny of those that manufacture illicit liquor ; not only people manufacture this liquor ; they have spoiled this village ; even our sons have become addicts to this so much so that there is no safety even in our House. That was the way things went on. If today there is any group of people who oppose the scrapping of prohibition, perhaps the first category that will oppose will be our friends, the Police ; they may say prohibition is good ; prohibition is virtuous and all that kind of thing for obvious reasons. Therefore, if we believe that prohibition is good, let your Government have the strength, stamina and courage to see that it is controlled in full. I am sure, it is just not possible. But please do not try to side like a mount-back on two horses running in different directions. Either believe in it or not believe in it. If you do not believe in it, the best way of doing it is to scrap it lock stock and barrel here and now. Those were the days when if anybody talked in this manner, they would have said that they were the agents of toddy tycoons. I personally believe nobody need be agents of anybody. Our people are not drinking any genuine stuff. They are only drinking poison; nothing short of poison. What I am more worried is their health is spoiled; people who can originally work for six hours in the fields, now cannot bear the strain of working for even one hour everyday. What is said of the illicit use of ammonia sulphate is literally true. I have seen it with my own eyes. Ammonia which should fertilise the land, at least 50 per cent, without fear of contradiction, 25 per cent, goes to the manufacture of illicit liquor. Therefore, Sir, I feel if we have the courage, if we have the conviction of doing the right thing and if we feel that prohibition has failed, dismally failed, scrap it. There should not be any halfway house. Don't think in any other way. If you believe in it, then go the whole hog. I am sure no man would venture in the way in which you had done. Therefore, Sir, in my opinoin also, prohibition has failed. Let us be realists and let us be practical men and realise that prohibition has failed.

Then I come to Demand No. 5, Sales Tax. This is one of the important demands. From the Book that your Department has published a picture of Mysore Budget 1967-68 I find that the Sales Tax Department is one Department which is giving us a very large income. You have given us some figures in para 7, page 9. I do not want to go through it. I can only say that we are getting about Rs. 29 crores or so by way of sales tax. You have also given per capita revenue under this head. What I would like to say is, in the collection of this sales

tax, I think you have to make strenuous efforts and very big efforts. I am glad today, at the helm of affairs in our Department you have one of our trusted officers. You trust them. You trust them fully and ask them to give you better incomes. I know our officers. You tell them what you want. You plug the holes. The only thing is, do not interfere in their work whenever an inconvenient situation arises. Leave it to them and ask them to do the thing. I am sure they will deliver the goods. Therefore, I feel that this Sales-tax Department is one which requires to be nursed further. This is a department which should be able to give more and more income. I feel there is some kind of a difference of opinion going about regarding the multi-point tax and the single point tax; and honestly I have not been able to follow it. I feel the time has come when you have to appoint a small sub-committee to re-examine it and find out whether the tax-structure requires to be re modelled or whether some improvements are necessary.

Demand No. 54 is one important Department on which I would like to offer a few remarks. You say you want to give 5,14,75,500 as advance to agriculturists. I personally feel it is no doubt very good indeed. Our agriculturists must get all the support and encouragement that is needed by them. But I would like to know from the Government whether they are satisfied that what has been budgeted is usefully spent or properly spent. I can say, in very many cases some of these loans and advances are not properly spent. You have to give them, no doubt. But when once you give them, you must be business-like and all these loans and advances that you give must be properly utilised for the purposes for which they are ear-marked. We should not forget with regard to loans that most of the monies that we take are all from borrowed funds and they are borrowed from one source or the other. Therefore, one must be very particular in seeing that amounts which are given as loans must be put to proper use. There are very big items like rural housing, rental housing scheme and purchase of conveyances and various other things. No doubt, these amenities may be necessary. What is required, is, that the money that you spend is usefully and properly spent and is not made use of as on occasion for some kind of patronage. It must be kept open for all who deserve it.

Then we have loans to various societies, advance for purchasing convenyance, etc. All these loans, I am afraid have been put on a liberal scale. I do not know whether all of them are necessary. It is for the Hon'ble Minister to examine. I find also at the same time some of the useful items for which there was budget provision earlier. They have all been eliminated. I do not know, whether it is because there is no money or whether it is because you have to see that the saturation point has been reached already under these several items. For instance, State aid to industries and various other loans to agriculturists colonies seeds, etc., I find that 50 per cent of the items have been eliminated. I do not know whether you have made any provision elsewhere. Therefore, Sir, I feel tempted to offer these few constructive remarks in the

(SRI H. SIDDAVEERAPPA)

hope and belief that what is said from this side is taken, not with a pinch of salt, but in the way in which we offer it.

Sometimes my friends say, you don't offer constructive suggestions. We have been trying to give constructive suggestions and I hope the Government will be able to draw a lesson and see that these funds are properly utilised.

ELECTION OF MEMBERS TO THE STATE LIBRARY COMMITTEE

(Results Announced)

Mr. SPEAKER.—Before I call upon the next speaker, I have an announcement to make.

As the number of nominations are equal to the number of seats to fill, the following Members are declared elected to the State Library Authority :—

1. Sri A. Ramachandra
2. Sri R. N. Lakshmipathi
3. Sri A. R. Badri Narayan
4. Sri S. Rudrappa.

BUSINESS OF THE HOUSE

Mr. SPEAKER.—What time will be required by the Minister for reply ? We are getting into a tight corner. I think the debate has just begun. I am not quite happy in asking for Time for reply. If the Demand is to be voted today, we have to sit late. The Whips should be a little more realistic in allocating the time.

Sri RAMAKRISHNA HEGDE.—I am prepared to sit for one hour more Sir. I will require half-an-hour for reply.

Mr. SPEAKER.—So the debate will go on. The House will sit till 7 O'clock and the Minister will have half-an-hour for reply.

BUDGET ESTIMATES FOR 1967-68—DEMANDS FOR GRANTS

Demand Nos. 1, 3, 5, 34, 35, 36, 40, 41, 52 and 54.

Sri V. N. PATIL.—Sir, before approaching the Hon'ble Speaker to extend the time allotted to me, I beg to submit that the Demands that are made about the agricultural income-tax and prohibition and other

things, I want to deal first about agricultural income-tax. The agriculturist whose hard work provides food for the nation must be given his due share in the progress of the nation. In taxing agriculturists on unequitable basis, it will be rather unscientific, not only that, even immoral too. Because the Hyderabad Karnatak area agriculturist is governed by the Hyderabad Agricultural Income-tax Act under which only commercial crops are taxed. In old Mysore area, the agricultural income-tax is completely different from what it is in Hyderabad area. It is more than ten years that the unifications of Karnataka has taken place and still we are not in a position to have a uniform law about agriculturist on whose toils we survive today and we have to thank them for every marcel of food. And as a nation we can be proud of their activities and hard work. But the Government has not done anything to give them due respect and so far they have not been able to bring a uniform law, protecting their tenancy and possessory rights. Government has not done anything to bring the agriculturists under the purview of one law and one rule of law. This is nothing but half-hearted approach on the part of the Government. It was said previously that the Government is 'impotent'. I say that Government are not able to show themselves as *Purusha linga* or *Stri linga* but it is *Napumsaka linga*. Neither they belong to the agriculturist class nor do they belong to the class of exploiters. They only belong to the class of appeasers and abators of the exploiting class only best serving their interests, and hence fail to be called belonging to the *Napumsaka linga* category. They have done very little for the relief of the agriculturists. This agricultural income-tax has become a tool for the terrorisation for a new third class of exploiters which is emerging, *i.e.*, the Brass hat class. Right from the Shanubhogues, Patels and Patwaries, the agriculturist is harassed. If the agriculturist grows sugarcane in four acres, it is mentioned as nine acres. If he fails to take proper steps to have it corrected within a definite time, it will be taken as the basis for levying agricultural income-tax and he will be assessed for more than Rs. 5,000. He is taxed arbitrarily and if he wants any relief, he has to go to the court of law and he should spend 300 or 400 and some times even more on litigation and it takes a very long time.

Exempt the small pleasantry from agricultural income-tax and tax only those who have got the lion's share in the natural wealth (lands) depriving the actual tiller from the fruits of his hard toil and accumulate and hoard huge quantities of food grains at the cost of the starving nation in collaboration with the greedy monopolist merchants. This is what the common man of Karnataka Expects and not out and out selling the occupancy rights of these tillers, in the name of Revenue recovery, surcharge collection, health cess and Agmanitari collections.

4-30 P.M.

Coming to the question of Prohibition, I beg to submit that Prohibition is a fad. Its continuance is a hypocracy as it is being

(SRI V. N. PATIL)

piloted by those who have no faith in prohibition. There may be the Directive Principles of the State policy; but they are not above the interests of the State. About ten years ago, when Prohibition was introduced in Bidar District, there were some toddy sellers and arrack sellers. There were limited distillers and a few people who used to go to them and enjoy themselves there. In their places, now illicit distillers have come and they are found in every village. They are going from house to house and setting a bad example in Bidar District. These illicit distillers have become king-makers. They can dictate terms to the party in power. They can provide to them large sums of money during Elections, because they mint money out of illicit distillation. By their subtle business methods, they are taking the State Congress leaders some times unawares and getting into the good books of the local Congress leaders and some times they are collaborators with the powerful Congressman. They indulge in this illicit distillation in season and out of season and are running self-sufficient factories in every village; in every village you can find hundreds of bottles, and tubes filled with liquors lying in gutters, etc. required for running that paying industry. This has attracted the common man; even small school-going children have been lured to join that industry as a part-time job; they have become selling agents on daily wages of Rs. one or two. It has not stopped there. While selling, these children taste one or two drops of liquor and develop habits. So, in the name of prohibition, the rulers, I mean congressman sitting on the other side, are encouraging this vicious class of distillers so that during election time they can solicit their help. They freely distribute toddy and liquor to the Police officers; most of whom are conniving with them. If, unfortunately, there are some duty conscious police officers and they take action against these prohibition offenders, they come into trouble. These illicit distillers are so powerful. The police officials who foolishly venture to arrest them come to grief. The Superintendent of Police, Bidar, was transferred. Was it because he committed the sin of booking cases against hoarders who had hoarded 2,000 tonnes of sugar and were attempting to send it in broad day light through four railway wagons from Bidar railway station to Rajasthan? Therefore, those who are in charge of law and order have become nervous and shirk to book offences. These illicit distellirs have also, at the same time, collaborators in the Police Department and have been carrying on their trade boldly. So, in the name of Prohibition let not the Government create facilities for large-scale corruption and undermine the rule of law. I earnestly urge upon the hon. Finance Minister to realise that Prohibition is a fad and it is not worthwhile wasting any more public money on it. If Prohibition is abolished, our State finances will increase considerably, and at least 11 to 15 crores could come in as revenue which can be utilised for developmental programme of State.

The next point I wish to deal is about the loans that are granted to some of the factories. I have used the word 'loan' deliberately. They

have been called fancifully as 'loan', instead of being appropriated in the name of 'grant.' The Government know fully well that these loans are irrecoverable; there is no chance of their recovery. To give an illustration, there are two rice mills in Bharatanhalli with a capacity of 3,500 tons per year, whereas the output of paddy in that area is not more than 2,000 tons. Still licenses are issued for granting rice mills. Government have also granted Rs. 45,000 loan to them. What was the guarantee or security for recovering the loan? Some authority who is in the pockets of some king-maker has granted these loans, these generous loans. Public funds should not be wasted like this. There must be some clean conscience while granting loans. Another rice mill has been started by a co-operative society with a capacity of five-thousand tons per year as I believe my information is accurate, at the same Bharatnahalli but the maximum use to which it can be put is not more than 36 thousand tons. There are six mills in the locality and all the six mills have not got sufficient work load for the entire year. At best they can be put to work for hardly three or four months. Knowing fully well this local situation, somebody has colluded with some king-makers and granted loans. It is rather unbecoming on the part of the Government or a particular individual or particular Minister to do such things without clean conscience. Please see the other side of the picture: for outstanding loans from agriculturists in Bidar, Gulbarga and Raichur Districts, lands are being sold and occupancy rights are also being auctioned. Number of representations were made to the officers including the Deputy Commissioners and the Divisional Commissioners. They pleaded their inability to do anything in the matter. When it is the case of poor people and peasants, the policy of Government is different. In the name of funds and strict discipline, arrears outstanding against them are collected mercilessly without any conscience and human approach. Surcharge is being collected. Arrears outstanding from the last 6 to 8 years are being collected from the poor agriculturists. But the same strictness is not invoked when collecting lumpsum loans amounting to Rs. 50,000 outstanding against single individuals and those who mint money; two different yardsticks you apply one of harassment when you deal with poor agriculturists and another one of appeasement when you are dealing with big excise contractors and defaulting P.W.D. contractors, as your class collaboration shows that you have no guts or courage to deal with them as they are your financiers during elections, and thanks to their black money you are in power to-day—you are more worried to prove your loyalty to them rather to book them and their black money and to these kings, money is advanced generously. That means, that things are done in furtherance of class or Party interest and not in the interests of the State.

Coming to the aspect of taxation, I want to say that sales-tax has increased day by day. There is no revision from the last ten years. There is abnormal rise in sales-tax, whereas there is no rise in other

(SRI V. N. PATIL)

direct taxations. Time has come to revise and remove inequitable Taxation. I would like to read an extract from "A picture of the Mysore Budget", 1967–68, issued by the Research Section of the Finance Department. It reads as follows :

> "Among the State taxes, the one which is contributing most to the revenues and the outturn from which is rising continuously, is the Sales Tax. The Sales Tax accounted for a revenue of Rs. 4.97 crores or 28 per cent of the State tax revenue in 1957-58 and Rs. 8.13 crores or 33 per cent of the State tax revenue in 1960-61. It rose from Rs. 9.45 crores accounting for 35 per cent of the State Tax revenue in 1961–62 to Rs. 19·54 crores accounting for 42 per cent of the State Tax revenue in 1965–66 during the Third Plan period. The revenue from Sales tax is anticipated to move up to Rs. 26 crores and Rs. 29 crores accounting for 48 and 47 per cent of the State Tax revenue in 1966-67 and 1967-68 respectively. In terms of per capita, the revenue from sales tax was Rs. 2.24 in 1957-58 and Rs. 3.47 in 1960-61. It rose from Rs. 3.97 in 1961-62 to Rs. 7.66 in 1965-66 in the course of the Third Plan period. Its incidence per capita is anticipated at Rs. 10.03 in 1966-67 and at Rs. 11.05 in 1967-68."

This sales-tax is being collected from the commonman. It comes out of the common man's purse. There are several other direct taxes also. With borders of Madras, Kerala and Andhra surrounding our State, the ordinary businessman, the small businessman is made to pay double and Multiple taxes and lot of harassment is caused to him. He has to undergo unprecedented harassment. This being so, the unscientific levy in the sales-tax indicate that there is unprecedented harassment to the common man in Mysore State who have come from five different parts of erstwhile states. We should not make them undergo such harassments. With this, I say that the concerned Minister has not applied his mind to this aspect properly and failed to discharge the onerous obligation cast upon him and has proved himself more subserving and protector of the interests of the monopolists betraying the interests of the common man.

†ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಬಂಗಾರಪ್ಪ (ಸೊರಬ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಸಭೆಯ ಒಪ್ಪಿಗೆಗಾಗಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್ ನಂಬರ್ ಒಂದರಿಂದ 54ರ ವರೆಗೂ ಸಹ ಇರತಕ್ಕ ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆ. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಮೂರನೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಷಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸ ಬಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸ್ಟೇಟ್ ಎಕ್ಸೈಜ್ ಡ್ಯೂಟೀಸ್ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ನಿಲುವು ಏನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಪಾನನಿರೋಧ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಬೇಡವೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಯ ತಲೆಯಲ್ಲೂ ಕಾಡುತ್ತಾ ಇದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನವರು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದಮೇಲೆ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಅದನ್ನು ಬಹಳ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಆಚರಣೆಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಅವರಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಆಡಳಿತ ವರ್ಗ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡದೆಯೇ ಅಥವಾ ಅವರು ಈ ತತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ

†Indicates that the remarks or speeches have not been revised by the member concerned.

ರೀತಿಯಿಂದರೋ ಅಂತೂ ಅದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಈ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಚರಣೆಗೆ ತರದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಇವತ್ತು ಜನರ ಮನಸ್ಸು ಪಾನನಿರೋಧ ಇರಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಬೇಡವೇ ಎನ್ನುವುದರ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಈ ಪಾನನಿರೋಧ ಅನ್ನುವುದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಇರಕೂಡದು.

Due to failure of electricity, the House adjourned at Forty-one Minutes past Four of the Clock and re-assembled at Forty-five Minutes past Four of the Clock.

[MR. SPEAKER in the Chair]

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಬಂಗಾರಪ್ಪ.—ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ಪಾನನಿರೋಧಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಾನೂನು ಇರಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಬೇಡವೇ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಈ ಪಾನನಿರೋಧ ರದ್ದಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವವರಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇಷ್ಟೆ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಪಾನನಿರೋಧ ನೀತಿಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕ ನಷ್ಟ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ, ಆ ನಷ್ಟವನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಪಾನನಿರೋಧ ನೀತಿ ರದ್ದಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವ ಕಾರಣದ ಜೊತೆಗೆ ಇವತ್ತು ಅದರಿಂದಾಗತಕ್ಕ ಒಳ್ಳೆಯದೇನು ಅಥವಾ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಆಗತಕ್ಕ ಅನಿಷ್ಟ ಏನು, ಪ್ರತಿಫಲ ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದಾಗ ನನಗೆ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಎರಡು ವಿಷಯಗಳು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾ ಇವೆ. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದು, ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಸದನದ ಕೆಲವು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಂತಹ ಕಳ್ಳಬಟ್ಟಿ ಸಾರಾಯಿ ವಗೈರೆ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ ಅಂತಹವರ ಆರೋಗ್ಯ ಬಹಳ ಹಾಳಾಗಿ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ವಿಷಯ ಮತ್ತು ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಕಾನೂನನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮುಂದುವರಿಸುವುದರಿಂದ ಈ ಕಾನೂನನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಅಥವಾ ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇವತ್ತು ಸಮೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಅಂತಹವರು ಅದನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಮೇಲ್‌ವಿಚಾರಣೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಪೋಲೀಸ್ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟಿದೆ. ಆ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗವೇ ಈ ಕಾನೂನನ್ನು ಮುರಿದು ಹಾಕಿದೆ. ಈ ಪೋಲೀಸ್ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗ ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಚೊಕ್ಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೊ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಕಾನೂನನ್ನು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಆಚರಣೆಗೆ ತರಬೇಕಾಗಿತ್ತೊ ಅದೇ ಪೋಲೀಸ್ ಸಿಬ್ಬಂದಿವರ್ಗದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಇಂತಹ ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ಕೇಂದ್ರಗಳು ಅತಿಯಾಗಿ, ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ತಯಾರಿಕೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಸಮಾಜ ಘಾತುಕತನ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಾಡುತ್ತಾಇದೆ. ಸರ್ಕಾರದ ವಿಫಲವಾದ ನೀತಿಯಿಂದ ಈ ಪೋಲೀಸ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಕೆಟ್ಟು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಸಹ ಲಂಚಕೋರ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಒಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆದಾಯ ಬರದೇ ಇರತಕ್ಕ ಈ ಕಾನೂನನ್ನು ಕೂಡಲೇ ರದ್ದುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ ಪ್ರೀವಿ ಪರ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಅಲೋಯನ್ಸ್‌ಸ್ ಟು ಇಂಡಿಯನ್ ರೂಲರ್ಸ್. ಈ 36ನೇ ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಬಂದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಜಾ ತಂತ್ರವನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತರುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಯಾವ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನವರು ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಶ್ವಾಸನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೋ ಅದೇ ಜನ ಇವತ್ತು ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲೂ ಸಹ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ ಆಚರಣೆಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಗೆ ಇವತ್ತು ಹಕ್ಕು ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ ಅಥವಾ ತಪ್ಪುಮಾಡಿದಾಗ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಪ್ರಾಸಿಕ್ಯೂಟ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಅಷ್ಟೇ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಇರತಕ್ಕ ರಾಜರುಗಳಿಗೂ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಈಗಿರತಕ್ಕ ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿ ವಿಶೇಷ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡದೆ, ಇತರರಂತೆಯೇ ಅವರ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಅಷ್ಟೇ ಹಕ್ಕು ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಜಧನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ತಂದು ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಸಭೆ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅದರಂತೆ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ರಾಜ ಮಹಾರಾಜರುಗಳಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ.

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಬಂಗಾರಪ್ಪ)

ಇವತ್ತು ಯಾವ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರಬಲವಾದ ಹೋರಾಟ ಮಾಡಿ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ತೊಂದರೆ ಪಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆಯೋ ಅಂತಹ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ, ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ ಜನ ತೊಂದರೆ ಪಡುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಾ ಇದ್ದು, ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅರೆಹೊಟ್ಟೆ ಹಾಕಿ ಇವತ್ತು ಅವನಿಂದ ಹಣವನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ರಾಜ ಮಹಾರಾಜ ಬೊಕ್ಕಸಕ್ಕೆ ತುಂಬತಕ್ಕ ನೀತಿಯನ್ನು ಖಂಡಿಸಬೇಕಾದ್ದು ನಮ್ಮ ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯ ವಾಗಿದೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ ಅಂದರೆ: ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ದಿವಸ ಬಹಳ ಜನ ನೌಕರರುದಾರರಿದ್ದಾರೆ. ಈ ನೌಕರರು ಸರ್ವೀಸಿನಿಂದ ರಿಟೈರ್ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷ ಅವಧಿ ಇದೆ ಎನ್ನುವಾಗಲೇ ಅವರ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಪೇಪರುಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಅಕೌಂಟೆಂಟ್ ಜನರಲ್ ರವರ ಆಫೀಸಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ಕಾನೂನು ಸಹಾ ಇದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಪೇಪರುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಮತ್ತು ನನಗೆ ಸ್ವತಃ ಗೊತ್ತಿರುವಂತೆ ನೂರಾರು ಕೇಸುಗಳಿವೆ, ಪೆನ್‌ಷನ್ ಪೇಪರುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಂದರೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಿಗಾ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವ ಕಾರಣ ನೂರಾರು ಕೇಸುಗಳಲ್ಲಿ ನಿವೃತ್ತಿ ಹೊಂದಿದ ನೌಕರನು ಕಾಲವಾದ ಅಥವಾ ಗತಿಸಿದ 8-9 ವರ್ಷಗಳ ತರುವಾಯ ಆ ಪೆನ್ ಷನ್ ಪೇಪರುಗಳನ್ನು ಪಾಸ್ ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥಾ ನಿದರ್ಶನಗಳು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿ ರುವ ಹಾಗೆ ನೂರಾರಿವೆ. ಇದೇ ವಿಚಾರವನ್ನು ಆಡಿಟರ್ ಅವರ ರಿಪೋರ್ಟಿನಲ್ಲೂ ಬರೆದಿರುತ್ತದೆ. ಆ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಾವು ಕೊಟ್ಟಿ ರುವ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಿಗ ಹರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಸರ್ವೀಸಿನಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾಗತಕ್ಕ ನೌಕರರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ನಿಗಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿವೃತ್ತಿ ವೇತನದ ಅನುಕೂಲ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್ ನಂ. 54—ಲೋನ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಅಡ್ವಾನ್ಸ್‌ಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಂದು ಕಟ್‌ಮೋಷನ್ ಸಹಾ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರ ನೀತಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ದವರ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರ ನೀತಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರದು ಒಂದೊಂದು ರೀತಿಯಾಗಿದೆ. ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ, ಕೆಲವರ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಇನ್ನೂ ಯಾವು ಯಾವುದೋ ಸಾವಿರಾರು ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಾಲ ಎತ್ತುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದಿವಸ ಹೀಗೆ ಕೋಟ್ಯಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಾಲ ಮಾಡಿ ದೇಶವನ್ನು ಈಡು ಹಾಕುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಹೀಗೇ ಮುಂದುವರೆದರೆ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲೇ ಇವರು ಈ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಂದರೂ ತರ ಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ—ಈ ದಿವಸ ಯಾರು ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಈ ಜನರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೋಟ್ಯಾನು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಗಳ ಸಾಲವನ್ನು ಎತ್ತುತ್ತಿರುವುದು ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇನ್ನುಮುಂದಕ್ಕೆ ಈ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಕ್ಕೆ, ಇಲ್ಲವೇ ದೇಶದ ಆಡಳಿತ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುವ ಈ ಜನರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಸಾಲ ಎತ್ತುವ ಹಕ್ಕು ಇರಬಾರದು ಎಂತಲೂ, ಇವರು ಹೀಗೆ ಸಾಲ ಎತ್ತಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಿಂತ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂತಲೂ, ಇದರಿಂದ ಒಂದು ಕಾನೂ ನನ್ನು ಮಾಡಿ ಇವರು ಸಾಲ ಎತ್ತುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಡೆಗೆ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯು ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸು ತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಆರ್. ಪಂಚಗಾವಿ (ಅರಭಾವಿ).—ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಅನು ಮೋದಿಸುತ್ತಾ—ಉಳಿದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡದೆ, ಎಕ್ಸೈಜ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಅರ್ಥಾತ್ ಈ ಪಾನನಿರೋಧದ ವಿಚಾರವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ:

ಅನೇಕ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಪಾನನಿರೋಧ ವನ್ನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅನಾಹುತಗಳಾಗುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮಾತ ನಾಡುತ್ತಾ, ಕೂಡಲೆ ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು, ಇದನ್ನು ಇಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಕೂಲಿಗಾರರ

ಮನೆಗೆ ಭೂತ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದಂತಾಗಿದೆ, ಇದು ಇರುವುದರಿಂದ ಪ್ರತಿ ಒಂದು ಮನೆಗೂ ಭೂತ ಹೊಕ್ಕ ಹಾಗಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ಮೊದಲು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿತ್ತು, ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದ ಬಳಿಕ ಏನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾಯಿಸಿವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡನ್ನೂ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೂ ಇಲ್ಲಿ ಇಲಿಸಿಟ್‌ ಡಿಸ್ಟಿಲೇಷನ್ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಇದು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿರಬಹುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಇದನ್ನು ಪೋಲೀಸರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅಕ್ರಮ ನಡವಳಿಕೆ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಜನರನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟು ಹೊರತು ಮೊದಲು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಲಿಸಿಟ್ ಡಿಸ್ಟಿಲೇಷನ್ನೇ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಅದೊಂದು ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಶುದ್ಧ ತಪ್ಪು. ಈಗಲೂ ಇಲ್ಲಿ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಆಚರಣೆಗೆ ತರಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಪಾನಪ್ರತಿಬಂಧದಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 98 ಜನರು ಕುಡಿತಕ್ಕೆ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು 100ಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲೋ ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದರಂತೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಕುಡಿಯಬಹುದು ; ಅವರು ಈ ಕುಡಿತ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವರೂ ಸಹಾ ಏನೋ ಒಂದು ಚಟಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇದನ್ನು ಕೆಟ್ಟದ್ದೇ ಎಂದೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪಾನಪ್ರತಿಬಂಧವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಈಗತಾನೆ ಕೆಲವು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದರು—ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡ ಈಗ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲೋ ಕ್ವಚಿತ್ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಅಂಥಾ ದುರ್ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಇದು ಎಲ್ಲೋ ಅಲ್ಲೊಬ್ಬರು ಇಲ್ಲೊಬ್ಬರು ದುರ್ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೂ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಶುದ್ಧ ತಪ್ಪು. ಆದರೆ ಇದನ್ನೇ ಒಂದು ಕಾರಣ ಮಾಡಿ ಪಾನಪ್ರತಿಬಂಧವನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಪಾನಪ್ರತಿಬಂಧವನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇದು ಅಂಥಾ ಒಂದು ಪ್ರಬಲವಾದ ಕಾರಣವಲ್ಲ. ಜನರು ಕೆಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಪಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಆದುದರಿಂದ ಪಾನಪ್ರತಿಬಂಧಕ ಇರಕೂಡದು ಅನ್ನುವ ಕಾರಣ ಕಾರಣವೇ ಅಲ್ಲ. ಕುಡಿತದಲ್ಲಿ ನಿಷಾ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಇದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಇದು ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಎಂದು ಭೇದ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಷಾ ತರತಕ್ಕ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲಾ ಕೆಟ್ಟವುಗಳೇ. ಆದರೆ ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಇಲಿಸಿಟ್ ಡಿಸ್ಟಿಲೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಅಮೋನಿಯಂ ಸಲ್ಫೇಟನ್ನು ಸೇರಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜ. ಇಲಿಸಿಟ್ ಡಿಸ್ಟಿಲೇಷನ್ ಪಾನವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದರೂ ಅದರಿಂದ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮವಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಅರಿವು ಕುಡಿಯತಕ್ಕವನಿಗೆ ಬರಬೇಕು. ಆ ಪರಿಜ್ಞಾನ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಇದನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನಾ ತರಹೆಯ ಅಪರಾಧಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಖಾಯಿದೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ಶುದ್ಧ ತಪ್ಪು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿದರೆ ನಮಗೆ ದುಡ್ಡನ್ನು ಗಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ದಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ತತ್ವಕ್ಕೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾದ ಮಾತು. ನಮ್ಮದು ಪೋಲೀಸ್ ರಾಜ್ಯವಲ್ಲ, ಇದು ಜನರ ಕಲ್ಯಾಣ ಸಾಧಿಸುವ ಸುಖೀರಾಜ್ಯ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸುಖೀರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕುಡಿಯುವುದರಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳಾಗುತ್ತಿವೆ. ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಮನಗಂಡಿದ್ದಾರೆ ; ಮತ್ತು ಪಾನ ರದ್ದುಮಾಡಲಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಈ ಸಣ್ಣ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ದೇಹದ ಒಂದು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೋವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಇಡೀ ದೇಹದ ಅಂಗವನ್ನೇ ಕಡಿದುಹಾಕುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಜಾಜಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಸೇಲ್ಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಪಾನ ಪ್ರತಿಬಂಧದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎಂದು. ಈಗ ಅದರ 10ರಷ್ಟು ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದೆ ಆರು ಕೋಟಿಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಸೇಲ್ಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಇಂದು ಮೂವತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿದೆ. ಪಾನ ಪ್ರತಿಬಂಧ ರದ್ದುಮಾಡಿದರೆ ಇಷ್ಟು ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಬರಲಾರದು. ಈ ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದರೆ, ನಾಟಕ ನೋಡುವುದು, ಸಿನೇಮಾ ನೋಡುವುದು, ಮತ್ತು ಇತರ ವ್ಯಾಪಾರ ಸಹಿತ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪಾನ ಪ್ರತಿಬಂಧಕದಿಂದ ಆರ್ಥಿಕ ಮಟ್ಟವು ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ ಅಲ್ಲದೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬೊಬ್ಬೆ ಆಗಬಹುದು, ಒಂದು ಊರಿನೊಳಗೆ ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಸುದ್ದಿಯಾದರೆ, ಅದು ಊರೊಳಗೆ ಹರಡುತ್ತದೆ, ಒಂದು ಕೊಲೆಯಾದರೆ, ಅದು ಊರೆಲ್ಲಾ ಹರಡುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಕುಡಿದರೆ

(ಶ್ರೀ ಎ. ಆರ್. ಪಂಚಗಾವಿ)

ಅದು ಕೂಡ ಊರೆಲ್ಲಾ ಸುದ್ದಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಷ್ಟು ಪಾನನಿರೋಧಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ವಾತಾವರಣ ಇನ್ನು ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಕೂಡ ನಾವು ಯಾವುದನ್ನೂ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದರೆ, ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ಪಾಠ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಇದನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟರೆ ಏನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಇದನ್ನು ಕೈಬಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಬಾರದು. ಈ ನೆವಗಳನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ವೆಲ್‌ಫೇರ್‌ನ ಬುನಾದಿಯನ್ನು ಕೈಬಿಡಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಾಳೆ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ ರದ್ದು ಆದ ಮೇಲೆ ಕಾಲೇಜು ಹುಡುಗರು ಕುಡಿಯಬಹುದು, ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಟಿಗಳು ನಡೆಯಬಹುದು ; ಜಡ್ಜ್‌ಗಳು ಕುಡಿಯಬಹುದು. ಹಿಂದೆ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಇದ್ದಾಗ ಏನಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಒಬ್ಬ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಷನಿಗೆ ಬಂದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ರೆವೆನ್ಯೂ ಸ್ಟಾಫಿನವರು ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ್ಸ್ ಬಂದು ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಕುಡಿಸಬೇಕು. ಅದೇ ರೀತಿ ಡಿ.ಎಸ್.ಪಿ. ಬಂದಾಗ ಕೂಡ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇಂದು ಅದೆಲ್ಲಾ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಲ್ಲಿ ಬೆಲ್ಲ ಕೂಡ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ; ನಾಳೆ ಗ್ರೇಪ್ಸ್ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ, ಹಣ್ಣುಹಂಪಲು ಎಲ್ಲಾ ಮಾಯವಾಗಬಹುದು. ಹಾಗೆ ಅನೇಕ ಕಾಡಿನ ಸಂಪತ್ತು ಕೂಡ ಈ ಸುರೆಗೆ, ಇದರ ತಯಾರಿಕೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆಮೇಲೆ ಅಕ್ಕಿ ಕೂಡ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪಾನವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದರಿಂದ ಲಾಭವೇನೂ ಇಲ್ಲ.

5.00 P.M.

ಇನ್ನು ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. 1962ರ ಮುಂಚೆ ಪಾನ ಪ್ರತಿಬಂಧ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಅದರ ನಂತರ ಸಡಿಲವಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇಡೀ ದೇಶದ ವಾತಾವರಣ ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದೊಳಗೆ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದೊಳಗೆ, ಸಡಿಲ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಮಾತನಾಡಿದರೆ, ಜನರು ಏನು ಇದು ಒಂದು ಬೇಗ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸಂತೋಷಪಡುವವರಿದ್ದಾರೆ, ಅದರಿಂದ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ್ಸ್, ಗುತ್ತಿಗೆದಾರರು ಅದರ ದಾರಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಎಂದು ನಾವು ಇದರಿಂದ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ಶ್ರೀಮಂತರಾದೇವು, ಉಪ್ಪರಿಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟೇವು ಎಂಬುವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕನಸು ಕಾಣುವವರಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ತಾತ್ಸಾರ ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ದುರ್ದೈವದಿಂದ ಯಾವ ಸಮಾಜ ಕುಡಿಯುತ್ತದೆಯೋ, ಆ ಸಮಾಜ ರದ್ದುಮಾಡಲಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಸಮಾಜ ಪಾನ ಪ್ರತಿ ಪ್ರತಿಬಂಧಕದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಜನರು ಸುಖ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ, ಎಷ್ಟು ಜನ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಅದರಿಂದ ಲಾಭ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಂಡುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಿಯೋ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಿಗಬಹುದು. ಅದರಿಂದ ಜನತೆಯ ದುಡ್ಡು ಬೊಕ್ಕಸಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಗುತ್ತಿಗೆದಾರರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ತಯಾರಿಕರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕು, ಸಿಬ್ಬಂದಿಯವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಏನೋ ನಾಲ್ಕು ದುಡ್ಡು ಸಿಗುತ್ತದೆಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕುವುದು ತಪ್ಪು. ಇನ್ನು ಈ ಭೂಕಂದಾಯವನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಯಾರಿಗೂ ನೋವಾಗದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಏನೊಂದು ಕಲ್ಯಾಣ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ, ಅದರಿಂದ ಜನತೆಯನ್ನು ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿ, ಆ ತರದ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಬೇಡ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಪೂರ್ಣ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ, ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—The whip said that he will send me a revised list which he has not sent me so far. At this rate I will call upon the Hon'ble Minister to reply regardless of whoever has participated. The whips have to meet and try to help me.

Sri D. M. SIDDIAH (Biligere).—We have met and decided on the apportionment of time.

† ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಸ್. ಶೆಟ್ಟರ್ (ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಜಗತ್ತಿಗೆ ಪಾಠವನ್ನು ಕಲಿಸಿದಂಥ ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರ ಕಾಲ ಹೋಯಿತು. ಜಗತ್ತೇ ಬಂದು ಇವತ್ತು ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಿದರೂ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಯದಂಥ ಅವರ ಶಿಷ್ಯರ ಕಾಲ ಬಂತು. ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದರೆ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ದೂರವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಈ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಆ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವೆಂದರೆ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಸಡಿಲಿಸುವುದು, ಈ ಕಾನೂನನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕುವುದು, ಇದರಿಂದ ಬರುವ ದುಡ್ಡನ್ನು ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದು. ಈಗ ಅನೇಕ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಮೇಲೆ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್, ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಇನ್‌ಕಂ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಬೀಳುತ್ತಿದೆ. ಈ ಭಾರವನ್ನು ಅವರು ತಡೆಯಲಾರರು, ಅದನ್ನು ಇಳಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಲ ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಇಂತಹ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆದರೂ ಸಹ ಈ ಭಾರಗಳು ಮಾತ್ರ ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕುಡಿಯುವಂತಹ ಚಟವಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಈ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ವ್ಯಸನವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂಥ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅಂದರೆ, ಎಕ್ಸೈಸ್ ಡ್ಯೂಟಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ, ಹೋದ ವರ್ಷ ಏನು ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಇದ್ದವೋ, ಈ ಸಾಲಿನಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೇ ಇದೆ. ಈ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ ತೆಗೆಯುವುದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಬರಬಹುದು ಎಂಬುದು ಈ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನು ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಯೋಜನೆಯ ಅಂದಾಜಿನ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಬರಬಹುದು ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕೂವರೆ ಕೋಟಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಬರಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಬರುವ ಆದಾಯದಿಂದ ಜನರ ಭಾರವೇನೂ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮತ್ತು ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಇನ್‌ಕಂ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಇಳಿಸಿದ್ದರೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ತೆರಿಗೆಯ ಭಾರ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯಮಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಬಂದ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯದ ಮೇಲೆ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ನೆರೆಹೊರೆಯ ರಾಜ್ಯಗಳು ನಮ್ಮ ಕೂಡ ಎಷ್ಟೊಂದು ಸ್ಪರ್ಧೆ ಮಾಡುತ್ತಿವೆಯೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗುವ ವಸ್ತುಗಳು ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಗದುಗಿನಿಂದ ಮತ್ತು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಿಂದ ರೆಡಿಮೇಡ್ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಅದು ಈಗ ನಿಂತುಹೋಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಮೇಲೆ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕಿರುವುದೇ ಕಾರಣ. ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸಾಲದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜಾಹಿರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಆನಂದವಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಕಡೆ ನೋಡಿದರೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಆನಂದವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್.ಐ.ಸಿ.ಯಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆದು ಈ ಬಾಬಿಗೆ ತೊಡಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಹೋದ ವರ್ಷ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಈ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಅನೇಕ ವಿಧ ವಿಧವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹಣದ ಸಾಲವನ್ನು ತೆಗೆದಿರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಎಷ್ಟೋ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಮತ್ತು ಗಿರಿಜನರಿಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವಂಥ ಯೋಜನೆ ಏನಿದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ನೆರೆಯ ರಾಜ್ಯವಾದ ಮದ್ರಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ 6 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಈ ಒಂದು ಯೋಜನೆಗಾಗಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಬಿಗೆ ಇಟ್ಟಿರುವ ಹಣ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಮನೆಯ ಅಭಾವ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಇದೆ. ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಲ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಒಂದು ನಿಯಮವಿದೆ, ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಮನೆ ಕಟ್ಟಬೇಕೆನ್ನುವವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವಾಗಲೀ, ಲಾಭವಾಗಲೀ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹೌಸಿಂಗ್ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಏನಿವೆ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಾಗ ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಉತ್ತರವೆಂದರೆ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಾದರೆ, ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟುವ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಹಣ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಅದು ತೊಡಕಿನಿಂದ ಕೂಡಿರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಣ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಕಾರವಾಗಬಾರದು. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಪಟ್ಟಣ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಸ್. ಶೆಟ್ಟರ್)

ಗಳಲ್ಲಿ, ಏನೇ ಆಗಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ವರ್ಗದ ಜನರು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರಬಾರದು. ಸ್ವಲ್ಪ ತಾರತಮ್ಯ ಬೇಕಾದರೆ ಮಾಡಬಹುದು, ಅನೇಕ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಮಾಡಿ ಗೊಂದಲವೆಬ್ಬಿಸಬಾರದು.

ಇನ್ನು ತಕಾವಿ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಂಚಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿರುವ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri S. D. KOTHAVALE.—Mr. Speaker, Sir, I rise to support the demands made by the Hon'ble Minister for Finance. As regards Excise, many hon'ble members have expressed their opinion very frankly, some for and some against prohibition. I do not want to speak about that matter today. The Prohibition (Amendment) Bill is coming up for consideration tomorrow. I would like to offer my remarks regarding that matter tomorrow, if you, Sir, would be pleased to give me a chance to speak tomorrow. Of course, I do not ask for a promise for that.

Coming to sales tax, I am inclined to congratulate the Finance Minister and the Commercial Tax Department for showing good recoveries from year to year. The estimate of receipts this time is of the order of Rs. 29 crores. I know that it is still possible to increase the receipts under this. There is a lot of evasion going on and we should try to plug the loopholes so that we can expect, still better recoveries. I do not know whether the present structure of the sales tax is as good as it should be. Different views have been expressed and some experts on the subject suggest that very small levies of half a per cent or one per cent and multi levy of that type would be more useful and people may not try to evade that small percentage of taxation. But, that is a matter to be examined. But the fact remains that there is evasion of tax and if we make good effort to improve the tax structure it is possible to get more revenue from these sources. I would like to place onei particular difficulty which we are experiencing in the borders of Maharashtra State. I am making a reference to the Belgaum District which borders on Kolhapur and Sangli Districts of Maharashtra State. In that area there is our sales tax on jaggery and chillies whereas no such tax is imposed by the Maharashtra Government on these commodities in its area. It appears recently the tax on jaggery which was originally single point has now become multi-point and the rate of taxation has increased by 50 per cent. The effect of this has been to divert trade from such markets as Nippani, Sankeswar to markets within a short distances of these markets in Kolahpur District and Sangli Distict. As a result of this diversion of trade not only the trading community in Nippani and Sankeswar has suffered but the economy of that area also has suffered to a certain extent. The result is loss of sales tax revenue also. Sales tax can be recovered only where there are transactions ; if transactions do not take place in those markets there cannot be recoveries of sales tax or purchase tax in any manner. As I

stated in the beginning, that trade has been diverted to these areas, I do not know whether it would be proper for me to just suggest an amendment in this tax incidence so far as these markets are concerned. I would suggest to the hon'ble the Finance Minister to examine the position whether they can bring about this tax amendment so far as sale or purchase taxes are concerned in Nippani or Sankeswar or similarly situated market yards in the border areas, to bring them in line with the sales tax prevailing in Maharashtra. I think it should be the best principle of taxation particularly in sales tax to see that trade is not diverted on that account, because collection of tax depends on the extent of trade transactions. This principle should be borne in mind so far as the consideration of imposition of sales tax is concerned. Therefore, I would like to suggest to the Government that tax on jaggery and chillies so far as Belgaum is concerned, should be repealed or should not at least exceed a single point, that too at a lower rate of taxation. You may ask whether such an amendment would not be discriminatory in nature. I do not think so taking as I do, the view about the constitutional provisions in that context. There would not be any discrimination in this regard because it is open to anybody and everybody to go to any part of the State, Nippani or Sankeswar, and sell his goods. Nothing prevents a trader or purchaser from going to that market and sell his goods. If at all, there would be a sort of benefit to the State in retaining the trade that is diverted now and helping the economy of the area and get some income to the State Government. There is also a precedent in this respect. If I am not mistaken, in the year 1953-54 the Legislature of the Ex-Bombay State passed an Act in which separate provisions were made in respect of Amreli District. There the sales tax, the rate of it and the incidence were separate from the incidence in other parts of the State. Therefore that position may be examined and some relief given to the trading community and some more income should be secured to the State by rationalising the whole system.

As regards the Agriculture Income Tax, we are thinking of increasing or introducing a sort of slab system in the structure of the Agriculture Income Tax. Probably the Finance Minister may be able to give us an indication as to what they expect even as a result of introduction of slab system as such. As a layman I think we should not expect much from this source. Now the estimate of revenues for the present year 1967-68 from the Agriculture Income Tax is of the order of Rs. 1.75 crores. I think a major portion of this nearly 75 per cent, might be coming from plantation crops, namely, coffee, tea cardamom and such like crops. Most of it may be coming from Coorg District and old Mysore where plantation crops are raised. If my assumption is correct, about 25 per cent may be coming from the commercial products as we call them. It is for the Finance Ministry to consider. We are pinning too much faith in this source of income even as a result of increasing some rates and introducing slab system so far as agricultural income tax on commercial crops is concerned.

(SRI S. D. KOTHAVALE)

5-30 P.M.

If we just consider the recovery and also the total income from commercial products of agriculture, there may not be much income. Therefore it is for the Government to consider this source of income. One more aspect of this question may please be considered. Now we have been trying to introduce the Land Reforms Act. In anticipation of this Act some prudent men have taken care to effect partition in the landed property giving shares to all the members of the family so that they might provide for sufficient protection and see that land Reforms Act did not in any way, affect them. The maximum ceiling limit for agricultural holdings has been fixed. Therefore in view of this division of every landed property, how many land-holders will be called upon to pay the tax at all ? There is a taxation exemption. It is a proposition for the Government to consider whether it is possible and worthwhile to lay much faith in this source of income. I personally feel, though I am not having any figures at my disposal, that every little income can be expected from this. My submission in this connection would be that we should of course have this agricultural income-tax and confine the same to the plantation crops only such as Coffee, Tea and even the cocoons. There will be regular income to the State without much cost of recovery. I am making this plea because there must be some source of income to the Government after abolition of land revenue. While partcipating in the general debate, some members have opined that the abolition of Land Reveune would be going to be helpful to the poor people. The view is not sound, apart from the practical difficulty of finding an alternative source of income to replace it. The proceeds of the land revenue should be exclusively earmarked for the development of the rural areas for giving them minor irrigation, good roads and such other things which, of course, would help to increase agricultural production. The remission of this land revenue is not going to produce any appreciable effect upon the resources of the producers. Rs. 5 per acre is not a big amount. If the land revenue amounting to Rs. 6 crores and odd as at present, is spent in rural areas for giving irrigational facilities and other facilities, it would add to their wealth more. Therefore, I personally feel that there should be a very rational thinking on the abolition of land Revenue. If this is abolished, the loss of Reveune would not be made up by the agricultural income-tax. This is my view and this may be considered carefully.

As regards the loan, some of the Hon'ble members during the general debate have expressed doubt about incurring loans either from the Central Government or from the public or in other ways. The Finance Minister has sufficiently given a fitting reply to that plea. A considerable amount of loan has been channelised for the development of the rural areas, for the development of panchayats and for the upliftment of the agriculturists and also for the development of industrial units. Therefore nobody need have any fear that the loans have been incurred

without any benefit. They have incurred for productive purposes. The only point we have to consider is the recovery of loans. Some Hon'ble members spoke that loans are taken from this Government with the idea that they would not be recovered at all. I think the Government cannot do anything better than to recover the loans strictly and without any fear or favour. The loans must be recovered and they must be properly utilised.

Certain doubts were expressed in regard to the working of the pension rules. They have expressed their concern about undue delay in determining persions. But it is gratifying to note that there is great improvement in finalising pensions. Almost all arrears are wiped out. With these remarks I support the demands made by the Hon'ble Finance Minister.

† ಶ್ರೀ ಕೆ. ರತ್ನಕುಮಾರಶೆಟ್ಟಿ (ಮೂಡಬಿದ್ರೆ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ನಿವೃತ್ತಿಯಾದಂತಹ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪೆನ್‌ಷನ್ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸುವ ನೀತಿಯನ್ನು ನಾವು ಖಂಡನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಾರಣ ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಡಿ.ಎ. ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು ಸರ್ಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ನೌಕರರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವಿನಾ ರಿಟೈರ್ ಆದ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರಿಗೆ ಏನೂ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕನ್‌ಸ್ಯೂಮರ್ಸ್ ಗುಡ್ಸ್ ಬೆಲೆ ಏರಿದಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವೇತನ ಮತ್ತು ಡಿ.ಎ. ಅನ್ನು ಬರೀ ಸರ್ಕಾರದ ನೌಕರರಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ರಿಟೈರ್ ಆದ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರಿಗೂ ಕೊಡಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾನ್‌ಗೆಜೆಟೆಡ್ ನೌಕರರು ಯಾರು ಇದ್ದಾರೋ, ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳದ ಮೇಲೆ ಯಾರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು ರಿಟೈರ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅಂಥಾ ನೌಕರರಿಗೆ ತುಟ್ಟೀ ಭತ್ಯವನ್ನು ಅವರ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ತಮ್ಮ ಮೂಲಕ ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾವತಿಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರಿಟೈರ್ ಆದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಪಾವತಿಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಲವಾರು ದೂರುಗಳು ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿವೆ. ಈಗ ನಾಲ್ಕೈದು ತಿಂಗಳಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಪಾವತಿಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ರಿಟೈರ್ ಆದ ಎಲಿಮೆಂಟರಿ ಶಾಲೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು, ಐದು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದೆ. ಆ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಅನ್ನು ಅವರು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಆ ರಿಟೈರ್ ಆದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಗಳಿಂದ ತಾಲ್ಲೂಕು ಹೆಡ್‌ಕ್ವಾರ್ಟರ್ಸ್ ಟ್ರೆಜರಿಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಹೆಡ್‌ಕ್ವಾರ್ಟರ್ ಟ್ರೆಜರಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಗಳಿಂದ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ ಹೆಡ್‌ಕಾರ್ಟರ್ಸ್ ಅಥವಾ ತಾಲ್ಲೂಕು ಹೆಡ್‌ಕ್ವಾರ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕಾದರೆ 5, 10, 15 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅವರು ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕತಕ್ಕಂಥ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಕೇವಲ ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು, ಐದು ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ರಿಟೈರ್ಡ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಹಣ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಅವರಿಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಟಿಫನ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಒನ್ ಬೈಟೂ ಕಾಫಿಯನ್ನೂ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ತಮ್ಮ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಓಲ್ಡ್ ಸ್ಕೀಮ್ ಪ್ರಕಾರ ಏನು ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪೆನ್‌ಷನ್ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅದನ್ನು ಈಗಿನ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಿಸಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳವನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕ, ರಿಟೈರ್ ಆದ ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರಿಗೂ ಪ್ರಯೋಜನ ಆಗುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ತಮ್ಮ ಮೂಲಕ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದವೀರಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಘಟನಾವಳಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಡಾ॥ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಫೋಟೋವನ್ನು ಈ ಸಭಾ ಭವನದಲ್ಲಿ ಅನಾವರಣ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂಥಾ ಪ್ರಮುಖ ಮಹಾ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಫೋಟೋವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಇಡುವುದು ಸರ್ವಸಮ್ಮತವಾದದ್ದು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ರಚನೆ ಮಾಡಿದ ಘಟನೆಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅಂಬೇಡಕರ್ ಅವರು ರಚನೆ ಮಾಡಿದ ಘಟನೆ ಎಂಬುದು ಮಹಾ ಪುರಾಣಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾದುದು. ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ, ಬೈಬಲ್ ಮತ್ತು ಕುರಾನ್‌ಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ ಈ ಘಟನೆ ಎಂಬ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ರತ್ನಕುಮಾರಶೆಟ್ಟಿ)

ಸಾಹಿತ್ಯ. ಮಾನ್ಯ ಅಂಬೇಡಕರರು ಘಟನೆಯ ಮೂಲಕ ಜನಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅದನ್ನು ಆಡಳಿತ ಪಕ್ಷದವರು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಘಟನೆಯು ಒಂದೊಂದು ಹಾಳೆಯನ್ನು ಹರಿದು ಬಿಸಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಘಟನೆಗೆ ಈಗಾಗಲೇ 17 ಅಮೆಂಡ್‌ಮೆಂಟ ಗಳಾಗಿವೆ. ಹಿಂದಿನ ರಾಜ ಮಹಾರಾಜರುಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಿವಿ ಪರ್ಸ್ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆ ನಡೆದಿವೆ. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಯು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಾಗ ಇವರು ವಾಲಂಟರಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ರೈಟ್ಸ್‌ನ್ನು ಭಾರತ ಯೂನಿಯನ್ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಕೊಟ್ಟ ಮೂಲಕ ಇವರು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ರಾಜ ಧನವನ್ನು ರೈಲ್ವೇ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟನ್ನೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಕಡೆ ಇದ್ದುದನ್ನು ವಾಲಂಟರಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲು ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಕೊಟ್ಟು ವಿಶ್ವಾಸ ತೋರಿಸಿ ಈಗ ವಿಶ್ವಾಸ ಘಾತ ಮಾಡಬಾರದು. ಈ ಹಣ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎರಡೂವರೆ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಸಹ ಪಾವತಿಯಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ವಾಲಂಟರಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಘಟನೆಯ ಮೂಲಕ ತೋರಿಸಿದ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಘಾತ ಮಾಡಬಾರದು. ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಎರಡು ಮಾತು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಹಂಜಿ ಶಿವಣ್ಣ (ತರೀಕೆರೆ).—ಸನ್ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಅರ್ಥ ಸಚಿವರಾದ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆಯವರು ಮಂಡಿಸಿದ ಬಜೆಟ್ಟನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಕೆಲವು ವಿಷಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಬಜೆಟ್ ಮೂಲಕ ಅವರು ಏನು ಹಣವನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಅದು ದೇಶದ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ಉಳಿದ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಹಣ ಪೋಲಾಗುತ್ತದೆ. ದಕ್ಷತೆ ಇಲ್ಲದ ಆಡಳಿತ ಇರತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ವಿವರ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ತರಹದ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ರೈತರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ರೈತರ ಬಗ್ಗೆ ಅನುಕಂಪ ತೋರಿಸುವ ಮನೋಭಾವನೆ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರೂ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆಡಳಿತ ಪಕ್ಷದವರಿರಲಿ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿರಲಿ ರೈತರ ಬಗ್ಗೆ ಅನುಕಂಪ ತೋರಿಸಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಹೊರಗಡೆ ಕಾರ್ಯಗತವಾದುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ರೈತನಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿಯ 216 ಜನ ಸದಸ್ಯರು ಸೇರಿಕೊಂಡು ರೈತನ ಕಷ್ಟ ಪರಿಹರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯಾವದೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಾಗಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೈತನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ಆಗುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕಾದುದು ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ರೈತ ಹೋಗಿ ಏನಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳತಕ್ಕಂಥ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ಸರಕಾರ ನೇಮಿಸತಕ್ಕಂಥ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ರೈತನಿಗೆ ಕಿರುಕುಳ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಇದ್ದಾರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಜನರ ಕಷ್ಟನಷ್ಟವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಉಳಿಯಲಾರದು. ಜನ ಒಳ್ಳೆಯವರು. ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಮನವಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಕಷ್ಟ ಸುಖ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಸರಕಾರದ ಮನೋಭಾವನೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಹ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಲೆಕ್ಷನ್ ಮುಂಚೆ ಕಂದಾಯ ರದ್ದುಪಡಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಸರಕಾರ ಹೇಳಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಚೆಗೆ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಮೊನ್ನೆ ಕಂದಾಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕಳೆದ ವರ್ಷದ್ದು ಈ ವರ್ಷದ್ದು ಕಂದಾಯ ವಸೂಲ್ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೊಸದಾಗಿ ಕಂದಾಯ ಹಾಕಿರತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಒಂದೊಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಇದೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆ ನಾಲ್ಕೈದು ಪಟ್ಟು ಇದ್ದರೆ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಎಂಟೊಂಭತ್ತು ಪಟ್ಟು ಬೆಳೆಸಿರತಕ್ಕಂಥ ನಿದರ್ಶನಗಳು ಇವೆ. ಮಳೆ ಹೋದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೈತನ ಕಷ್ಟ ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಐದು ವರ್ಷ ಬೇಕಾಯಿತು. ತಮಗೆ ಅದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ತಾವು ಸುಖವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದೀರಿ. ರೈತನ ಕಷ್ಟ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಅನ್ನವಿಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷದ ಬಾಕಿ ಕಂದಾಯ ಸಹ ವಸೂಲ್ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ರೀತಿ ಕಂದಾಯ ವಸೂಲ್ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಅವರಿಗೋಸ್ಕರ ಜೈಲು ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸರಕಾರ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿ ಇದ್ದರೆ ಕಾರ್ಯಗತ ವಾಗುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿ. ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಇಂಥಿಂಥ ರೈತರಿಗೆ ಜಮೀನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಾವೇ ಜಮೀನು ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಮಾರುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಬಂದರೆ ಇದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದು ನಿಜವಲ್ಲವಾದರೆ ನಾನು ನನ್ನ ಸದಸ್ಯತ್ವಕ್ಕೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಇಲ್ಲವೆ ನೀವು ವಿಧಿಸುವ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತೇನೆ. ಒಬ್ಬ ನಟ

ಡಿವಿಜನಲ್ ಆಫೀಸರು 16 ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿ ಜಮೀನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂಥವರನ್ನು ಸರಕಾರ ಹಾಗೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ. ಈಗ ಆ ಜಮೀನು ನೂರಿನ್ನೂರು ಎಕರೆಯಾಗಿವೆ. ಆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸರಕಾರದ ಹೆದರಿಕೆ ಇಲ್ಲದೆ ನಿರ್ಭಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಬಡ ರೈತನು ಕಂದಾಯ ಕೊಡದೇ ಇದ್ದರೆ ಅಂಥವನ ಮನೆ ಜಪ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬಡ ರೈತರ ಬಗ್ಗೆ ಅನುಕಂಪ ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಫಲಿತವಾಗಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಬಾಳತಕ್ಕಂಥ ಅವಕಾಶ ಬಡ ರೈತರಿಗೆ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದೆ ಅವರ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಜೀವನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಭೀತಿ ಉಂಟುಮಾಡಿವೆ. ಸರಕಾರ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿವೆ, ಆದರೆ ಕೆಲಸಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಏನೇನೋ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಸರಕಾರದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೊಗಳಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಬಡ ರೈತರು ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋದರೆ ಕೇಳತಕ್ಕಂಥವರು ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಆಫೀಸಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷ ಓಡಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಆಫೀಸು ಹಾಗು ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಏತಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಯೋ? ಇದನ್ನು ಬಹಳ ವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಜನಗಳು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ನೀತಿಯನ್ನು ಸರಕಾರ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಜನಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಟ್ಟ ಮನೋಭಾವನೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಪಾನನಿರೋಧದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕಳ್ಳ ಭಟ್ಟಿ ಸಾರಾಯಿ ತಯಾರ್ಮಾಡುವುದು ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ತಯಾರ್ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಗಂಧದ ಮರ ಕಡಿದು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಿಂದ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಮರ ಕಡಿದು ಸುಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕಳ್ಳ ಭಟ್ಟಿ ಸಾರಾಯಿಯಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನಾಹುತ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು. ನಾವು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಈಚಲ ಮರಗಳಿಗೆ ಮಡಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಹೆಂಡ ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹೆಂಡದ ಅಂಗಡಿಗಳು ಹಾಗೇ ಇವೆ. ಭದ್ರಾವತಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ 60 ಹೆಂಡದ ಅಂಗಡಿಗಳಿವೆ. ಸರ್ಕಾರ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವ ಸಂದೇಹ ಜನಗಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಸರ್ಕಾರವೇ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಜನ ತಾಳಬೇಕೇ ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನೀವೇ ಆಗಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ದೇಶದಲ್ಲಿನ ಗಂಡಾಂತರವನ್ನು ನೋಡಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನ್ಯಾಯವೋ, ಅನ್ಯಾಯವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಾಂಬರಿಸಿ ಎಂದು ಆಳುವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಾದರೂ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದರೆ ನಾನು ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಆಗತಕ್ಕ ಅನಾಹುತಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದವರು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಮುಫತ್ತಾಗಿ ಹಾಲಿನ ಪುಡಿ, ರವೆ ಮತ್ತು ವನಸ್ಪತಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೊಂದು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ವರ್ಷ ಒಂದಕ್ಕೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಆದರೂ ದುರುಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಮಾರಿ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ನಿಜವಾದ ಅಂಶ. ಈ ರೀತಿ ಆದರೆ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಗತಿ ಏನು! ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ರೀತಿ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಸಡಿಲವಾದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಎಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ? ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಆಡಳಿತ ಪಕ್ಷದವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆಡಳಿತ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿರುವ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಸಹ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ರೈತರ ಕಷ್ಟ ಸುಖ ಗೊತ್ತು. ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅವರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ರೈತರ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಅವರು ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಮಂತ್ರಿಯಾಗಬೇಕು, ನನ್ನ ಸರ್ಕಾರ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಗತಕ್ಕ ಅನಾಹುತಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿವೆ ಎಂದು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು, ದೇಶ ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಾವ ಜನರಲ್ಲಿದೆ. ಇದು ತಪ್ಪಬೇಕು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿಮ್ಮವರೇ ಆಗಿರಲಿ ಅನ್ಯರೇ ಆಗಿರಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು, ಈ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಿವೇದಿಸಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಮುನಿಯಪ್ಪ (ಬಾಗೇಪಲ್ಲಿ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವರು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಈ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತ ಕೆಲವಾರು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇನೆ. ದಕ್ಷರಾದ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವರು ಮತ್ತು ಕಮೀಷನರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ವಸೂಲ್ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮೊನ್ನೆ ಶ್ರೀ ಚಿಕ್ಕೇಗೌಡರು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿ ಎಕ್ಸೈಜ್ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬಾಕಿ ಇದೆ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಹಳೇ ಮೈಸೂರಿನ ಎಲ್ಲಾ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು

(ಶ್ರೀ ವಿ. ಮುನಿಯಪ್ಪ)

ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆ ಬೊಂಬಾಯಿ ಕರ್ಣಾಟಕ, ಹೈದರಾಬಾದು ಕರ್ನಾಟಕ ಈ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಬಂದಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಮಾನ್ಯ ಜತ್ತಿಯವರು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಇದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಂದಾಗ ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದರೆ, ಏನ್ರಿ ಹಿಂದೆ ನಿಜಾಮರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಲ್ವೆನ್ಸಿ ಕೊಡುವಾಗ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟುದಾರರು ಮಸೀದಿಗಳು, ಮಠಗಳು, ದೇವಸ್ಥಾನಗಳು ಇವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಬಾಕಿ ಇರುವ ಹಣವನ್ನು ವಸೂಲ್ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕಮೀಷನರವರು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು, ಆ ಕಡೆ ಹರಾಜು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಾಲ್ವೆನ್ಸಿ ಹೆಚ್ಚಲು ಬಹಳ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ನಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ ಸ್ವಾಮಿ.

ಒಂದು ಕಡೆ ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡುವುದು, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ರೈತರ ದುಡ್ಡು ಲಿಕೇಜ್ ಆಗುತ್ತಿರುವುದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇಮವಿಲ್ಲ. ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ರೈತರ ದುಡ್ಡನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದು, ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಸೂಲ್ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರುವ ಒಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗೆಜೆಟೆಡ್ ಅಧಿಕಾರಿ ಇದ್ದರಂತೆ. ಅವರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಸಂಸಾರವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ರಿಟೈರಾಯಿತು. ರಿಟೈರಾದಾಗ ಅಡಿಗೆಯವನನ್ನು ಕರೆದು ನನಗೆ ರಿಟೈರಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನನಗೆ 500 ರೂಪಾಯಿ ಪೆನ್ಷನ್ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅರ್ಧ ಅಕ್ಕಿ ಹಾಕು, ಅರ್ಧ ತರಕಾರಿ ಹಾಕು, ಅರ್ಧ ತುಪ್ಪ ಹಾಕು, ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಅರ್ಧ ಅರ್ಧ ಹಾಕು, ಈ ರೀತಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡು ಎಂದು ಹೇಳಿದರಂತೆ. ಅಡಿಗೆಯವನು ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಸಾಹೇಬರು ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅರ್ಧ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದ. ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ಊಟ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅಡಿಗೆಯವನು ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತ. ಸಾಹೇಬರು ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದರು. ಅಡಿಗೆಯವನು ಭರ್ಜರಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಊಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕುಳಿತ. ಆಗ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಏನಯ್ಯಾ ನನಗೆ ರಿಟೈರಾಯಿತು, ನಾನು ಅರ್ಧ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಪೂರ್ತಾ ಊಟ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೀಯೋ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಡಿಗೆಯವನು ಸ್ವಾಮೀ, ರಿಟೈರಾಗಿರುವುದು ನಿಮಗೆ, ನನಗಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಆದುದರಿಂದ ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಇರಬೇಕು. ಒಂದು ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವಸೂಲ್ಮಾಡುತ್ತ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಸೋರಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದರ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಕಮೀಷನರ್ ಸಾಹೇಬರು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಸಿಕ್ಕದೆ ಇರತಕ್ಕ ಬೊಂಬಾಯಿ ಕರ್ಣಾಟಕ, ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ಣಾಟಕ, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆ, ಕೊಡಗು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿ ಆ ದುಡ್ಡನ್ನೂ ವಸೂಲ್ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಈ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಪಾನ ನಿರೋಧದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಸತ್ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಲಿ ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಪಾನ ನಿರೋಧವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರು. ಪಾನ ನಿರೋಧವು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ಮೊದಲನೆ ಜಿಲ್ಲೆ ಎಂದರೆ ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆ. ಆಗಿನಿಂದ ನಾನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಯಿತು. ಪಾನನಿರೋಧದ ನೀತಿಯನ್ನು ಸಡಿಲ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಅದನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಪಾಪ, ಕೆಲವು ಜನ ಪೋಲೀಸಿನವರೂ ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಗಳೂ ಶೋಕ ದಿನವನ್ನು ಆಚರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೋ ಏನೋ ; ಈಗ ಅಂಥವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಒಂದು ತತ್ವದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಬಾರದು. ಒಂದು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಡರು ತೊಡರುಗಳನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಪಾನನಿರೋಧ ಜಾರಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳಿದರು. ಅವರು 12 ಬಾಬುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಹನ್ನೆರಡು ಬಾಬುಗಳೂ ಈಗ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿವೆಯೋ ಇಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಇನ್ನು ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

6-00 P.M.

ಪಾನನಿರೋಧ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು ಗೃಹ ಸಚಿವರಾಗಿದ್ದರು, ಅವರು ಪಾನ ನಿರೋಧ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಹಠತೊಟ್ಟರು. ಅದರಂತೆ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದರು ಅಲ್ಲಿ ದಾಳಿಮಾಡಿದರು, ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ವಾರ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ಕಳ್ಳಬಟ್ಟಿ ಸಾರಾಯಿ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ವಾರ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಟ್ಟಿಸಾರಾಯಿ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದರು. ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಒಂದು ವಾರ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಟ್ಟಿ ಸಾರಾಯಿ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಒಂದೂವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಒಂದೂವರೆ ಲಕ್ಷ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ದೇಶ ದಲ್ಲಿ ಪಾನನಿರೋಧವಿರುವ ಕಡೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಎಷ್ಟು ಲಕ್ಷ ಹಣ ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಬಹುದು. ಇಷ್ಟು ಹಣವಿದೆಯೇ, ಎಲ್ಲಿಂದ ತರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕುಡಿತದಿಂದ ಹರಿಜನರು ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಜನಾಂಗದವರೂ ಕೆಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೇಳುವುದು ಹರಿಜನರು ಸೋಮಾರಿ ಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಮೊದಲು ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೂ ಕೂಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಅವರು ಕೂಲಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಹರಿಜನರನ್ನು ಭಟ್ಟಿಸಾರಾಯಿ ಇಳಿಸುವವರು ಬೆಳಗ್ಗೆ 5 ಗಂಟೆಯಿಂದ 9 ಗಂಟೆಯವರೆಗೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು 4 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಜಮೀನು ಪಾಳುಬಿದ್ದಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಿರಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹರಿಜನರಿಂದ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ನಿಜವಲ್ಲ. ಕುಡಿಯುವ ಚಟವಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಸೋಮಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಂತೂ ಅವರಿಗೆ ಉತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲ. ಈ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸಿನವರು ನಿರಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಅಂದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಜಬರ್‌ದಸ್ತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರನ್ನು ತೊಂದರೆಗೆ ಗುರಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಒಂದು ಬಾಟಲು ಸಾರಾಯನ್ನಿಟ್ಟು ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೇಸು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕೇಸುಗಳು ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪಾನನಿರೋಧ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಾಗಿನಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಹಾಕಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದು ಧಾಳಿ ಮಾಡುವುದು, ಕೇಸುಗಳನ್ನು ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟರ ಕೋರ್ಟುಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದು, ಕೋರ್ಟಿನಿಂದ ವಾಪಸು ಹೋಗು ವುದು. ಮುಂತಾದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಹಣವೆಷ್ಟೋ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಪಾನ ನಿರೋಧಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಬಿಲ್ಲು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತದೆ, ಆಗ ನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲಾವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಈಗ ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ಇವತ್ತು ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಚ್. ರಂಗನಾಥ್ (ಮೂಡಿಗೆರೆ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಸಭೆಯ ಮುಂದಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನೂ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾ ಕೆಲವಾರು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಲು ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತೇನೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಎಕ್ಸೈಜು ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷದ ಆದಾಯವನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಹೋದ ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಈ ವರ್ಷ ಸುಮಾರು 20 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೇನು ಕಾರಣವೆಂಬುದನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಎಕ್ಸೈಜು ಡ್ಯೂಟಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಟ್ರಿ ಫರ್ಮೆಂಟೆಡ್ ಲಿಕ್ಕರ್‌ನಿಂದ ಬರುವ ಆದಾಯ 65-66ರಲ್ಲಿ 2ಕೋಟಿ 32 ಲಕ್ಷವಿತ್ತು, 66-67ರಲ್ಲಿ 1ಕೋಟಿ 63 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಿತು, 66-67ರಲ್ಲಿ ಆದ ರಿವೈಜ್ಡ್ ಎಸ್ಟಿಮೇಟಿನಂತೆ ಅದು 1ಕೋಟಿ 40 ಲಕ್ಷವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಕಡಮೆಯಾಗಿ 67-68ರಲ್ಲಿ 1ಕೋಟಿ 27 ಲಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳ ಬಹುದು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ಹರಾಜುಮಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಕಂಟ್ರಾ ಕ್ಟರ್ ಕೈಗೊಂಬೆಯಾಗಿ ವರ್ಷೇವರ್ಷೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕ್ರಮ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಹಿಂದೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಯೂನಿಟ್ ಮಾಡಿ ಹರಾಜುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು, ಜಿಲ್ಲೆ ಯೂನಿಟ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿ ದರು. ಮುಂದೆ ಡಿವಿಜನ್ ಒಂದು ಯೂನಿಟ್ ಮಾಡಿ ಹರಾಜು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಹಣವಿರುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅರ್ನೆಸ್ಟ್ ಡಿಪಾಜಿಟ್ಟು ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯ, ಅವರು ಮಾತ್ರ ಹರಾಜಿನಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾರೆ, ಸಣ್ಣ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಕೆಲವರ ಮನಾಪಲಿಯನ್ನು ಸರಕಾರ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ಮಾಡದೆ ಸರಕಾರ ಪ್ರತಿ ಅಂಗಡಿಯನ್ನೂ ಹರಾಜು ಮಾಡಿದರೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಜಾಸ್ತಿ ಹಣ ಬರುತ್ತದೆ. ಈಗಿರುವ ಪಾನ ನಿರೋಧವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು, ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾರಣ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು. ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿರುವ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಚ್. ರಂಗನಾಥ್)

2ಕೋಟಿ 32 ಲಕ್ಷ ಪ್ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ, ಅವರು ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಕುಡಿಯುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಸುಮಾರು ಸೇಕಡ 5–6 ಇರಬಹುದು. ಪೋಲೀಸರೂ ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ತಯಾರಿಸುವವರ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿ ಷರೀಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪಾನನಿರೋಧ ಸರಿಯಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ, ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ, ನಿರೋಧವನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡಿದರೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಆದಾಯವಾದರೂ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಾಳೆ ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಬಿಲ್ಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂದು ನೋಡುವುದಾದರೆ 1967-68ರ ರಿವ್ಯೆಜ್ಡ್ ಅಂದಾಜು 4ಕೋಟಿ 38 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಆಗಿದೆ, ಹೋದ ಸಲ 4ಕೋಟಿ 5 ಲಕ್ಷ ವಿತ್ತು. ಈ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರ 30 ಲಕ್ಷ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ, ಹೆಚ್ಚು ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಐಶ್ವರ್ಯವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇಲಾಖೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಸರಕಾರ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ ಕೈಗೊಂಬೆಯಾಗಿದೆ. ಎಕ್ಸೈಜು ಡ್ಯೂಟಿ ಕಂಟ್ರಿ ಫರ್ಮೆಂಟೆಡ್ ಲಿಕ್ಕರ್‌ನಿಂದ 66–67 ರಲ್ಲಿ 86ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು, 67-68ಕ್ಕೆ 81ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಬರಬಹುದೆಂದು ಅಂದಾಜಿದೆ. ಕಂಟ್ರಿ ಫರ್ಮೆಂಟೆಡ್ ಲಿಕ್ಕರ್ ಷಾಪ್‌ರೆಂಟ್ 66-67ರಲ್ಲಿ 1 ಕೋಟಿ 42 ಲಕ್ಷ ಇತ್ತು, 67–68ರಲ್ಲಿ 1 ಕೋಟಿ 7 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅಂದಾಜಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇಲಾಖೆಯವರು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಸರಕಾರ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಸೇಲ್ಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಬಾಬಿನಿಂದ ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಹೋದ ಸಾರಿ 24ಕೋಟಿ ಇದ್ದದ್ದು ಈ ಸಾರಿ ರಿವ್ಯೆಜು ಮಾಡಿದುದರಿಂದ 26—27 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಬಂದಿದೆ. 67-68ರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 29ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಬಾಬುಗಳಮೇಲೆ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕುವುದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ಇದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಫುಡ್‌ಗ್ರೇನ್ಸ್ ಮೇಲೆ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕುವುದನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು, ಏಕೆಂದರೆ ದಿನೇ ದಿನೇ ಆಹಾರದ ಬೆಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಜನಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆಹಾರದ ಬೆಲೆ ಏರುತ್ತಿರುವ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲೆ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕಿದರೆ ಸರಕಾರದವರೇ ಜನಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲದೆ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್‌ಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾಗೂ ಎಸೆನ್‌ಷಿಯಲ್ ಕಮಾಡಿಟೀಸ್‌ಗಳ ಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು, ಇನ್ನು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಇಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಇನ್ನು ಅದರ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸಸ್ ಗಳೆಂಬ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಬೆಟ್ಟಿಂಗ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಇದರಿಂದ ಸುಮಾರು 42 ಲಕ್ಷ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸಾಹುಕಾರರು ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಮಂತರು ಶನಿವಾರ ಭಾನುವಾರ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಹಣ ಸುರಿದು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಬಾಬು. ಇಂತಹವರ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹೇರಿ ಅದರಿಂದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ನನ್ನ ಸಲಹೆ. ಇನ್ನು ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸನ್ನು ಫುಡ್ ಗ್ರೇನ್ಸ್ ಹಾಗೂ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್‌ಗಳ ಮೇಲಿರುವುದನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು, ಲಗ್ಜುರಿ ಆರ್ಟಿಕಲ್ಸ್‌ಗಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಮಲ್ಟಿ ಪಾಯಿಂಟು ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು, ಸಿಂಗಲ್ ಪಾಯಿಂಟು ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಸರಕಾರ ಹಾಕಬೇಕು. ಬೇರೆ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕಬಾರದು, ಹೊಸದಾಗಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕುವುದಾದರೆ ಬಳಕೆದಾರರಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಸೇಲ್ಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಷ್ಟು ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಅಂಡರ್ ಅಸೆಸ್‌ಮೆಂಟು ಹಾಗೂ ಅಂಡರ್ ಎಸ್ಟಿಮೇಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ನೌಕರರು ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಐಶ್ವರ್ಯವಂತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕೇವಲ ಇನ್ನೂರು ಹಾಗೂ ಮುನ್ನೂರು ಸಂಬಳ ಬರುವ ಜನ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಿಮಗೇ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಬಹುದು. ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಮೋಷನ್ ವಗೈರೆ ಕೊಡದೆ ಇಂದು ಬಹಳ ಜನರಿಗೆ ತಾರಂತಮ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಇವೊತ್ತು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ರಿಟ್‌ಪಿಟಿಷನ್‌ಗಳು ಹೈಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಸರಕಾರದವರು ಹೈಕೋರ್ಟಿನವರು ಕೊಟ್ಟ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಇಲಾಖೆಯವರು ತಲೆಬಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಇದರಿಂದ ಅನೇಕರಲ್ಲಿ ಅಶ್ರದ್ಧೆ ಹಾಗೂ ನಿರುತ್ಸಾಹಗಳು

ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಗಳಾಗಿವೆ ಎಂದು ಈ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಎಕ್ಸೈಜ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಸೇಲ್ಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಡಿಪಾರ್ಟಮೆಂಟಿಗೆ ತಂದು ಅವರನ್ನು ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಬಡ್ತಿ ಕೊಟ್ಟು ಇದ್ದ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಮೀಷನರವರನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿ, ಅವರಿಗೆ ಈಗ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮೀಷನರ ಕೆಲಸ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ, ಬೇಕಾದರೆ ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಇತರರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯಮಾಡಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುವಂತೆ ಸರಕಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ನೌಕರರಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ಹೇಗೆತಾನೇ ಬರಬೇಕು ? ಬೇರೆ ಇಲಾಖೆಯವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತಂದು ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೆ ಇಡತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದೇ ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ, ಇನ್ನು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿನ ಲೀಕೇಜುಗಳು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವಂತೆಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಇದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಸರಕಾರ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ನಿಗಾ ವಹಿಸಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಸರಕಾರದವರು ಇದರ ಕಡೆಗೆ ನಿಗಾ ವಹಿಸಬೇಕು ಫುಡ್‌ಗ್ರೇನ್ಸ್ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಸೇಲ್ಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಆಹಾರ ದವಸಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವವರ ಮೇಲೆ ಹಾಗೂ ಇತರ ಬಡ ಜನರ ಮೇಲೆ ವಿಪರೀತ ವಾಗಿ ಹೊರೆಬೀಳುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ (ಬೀರೂರು).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ ಮಾನ್ಯ ಅರ್ಥಮಂತ್ರಿಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಡಿಮ್ಯಾಂಡುಗಳನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತ ಒಂದೆರಡು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೊಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಸೇಲ್ಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಸಣ್ಣ ವ್ಯಾಪಾರಗಾರರುಗಳ ಮೇಲೆ ವಿಧಿಸಿರುವ ತೆರಿಗೆ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಸೂಲು ಮಾಡತಕ್ಕ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಿರುಕುಳಗಳು ಆಗುತ್ತಿವೆ ಎನ್ನು ವುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕು. ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ, ಸೇಲ್ಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಇವೊತ್ತು ವಿಧಿಸಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಡ ಜನರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯಗಳಾಗುತ್ತಿವೆ. ಮೊದಲು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ರುವ ಸೇಲ್ಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸನ್ನು ಖಂಡಿತ ಜನಗಳ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬಡ ಜನರ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ರದ್ದು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ತಮ್ಮ ಮೂಲಕ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನಿಗೆ ಸೇಲ್ಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸಿನ ಹಿಡಿತ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಕೊಳ್ಳುವವರ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಅಡಕೆಯ ಮೇಲೆ ಸರಕಾರದವರು ಮಾರಾಟ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ ಇದು ಹಾಕಿರುವ ರೀತಿ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ, ಅಡಕೆ ಬೆಳೆಯುವವರ ಮೇಲೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತೆರಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿಲ್ಲ, ಮಾರುವವರ ಮೇಲೆ ತೆರಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಇದರಲ್ಲಿ ತೆರಿಗೆ ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆ ಎಂದರೆ, ಬೆಳೆಯುವವರಿಗೇ ಒಂದು ರೀತಿಯ ತೆರಿಗೆ, ಅನಂತರ ಅಡಕೆ ಕಾಯಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವವರಿಗೇ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ತೆರಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು, ಅಡಕೆ ಬೆಳೆ ಯಲ್ಲಿ ಹೂವಾಗಿ ಕಾಯಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುವವರಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ತೆರಿಗೆ, ಅನಂತರ ಕಾಯನ್ನು ಬೇರೆ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ ಮಾರುವವರಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ತೆರಿಗೆ, ಹೀಗೆ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ವಸೂಲಿ ಮಾಡುವುದು ಇವೊತ್ತಿನವರಗೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅಡಕೆ ವಿಚಾರ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದರೆ, ಬೆಳೆಯು ವವನೇ ಒಬ್ಬ ಮಾರುವವನೇ ಒಬ್ಬ. ಅಡಕೆ ಬೆಳೆಯುವವನು ಅದು ಬೆಳೆದು ಹೂವಾಗಿ ಹೀಚಾಗಿ ಕಾಯಾಗಿ ಆದ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಲು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಮರದ ಮೇಲೆ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಡಕೆ ಬೆಳೆಯುವವರ ಮೇಲೆ ಈಗ ನೋಟೀಸು ಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು. ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಇದರಿಂದ ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮಾರುವವರ ಮೇಲೆ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕಬೇಕು. ಬೆಳೆಯುವವರ ಮೇಲೆ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕು ವುದನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಪಾನವಿರೋಧದ ಮೇಲೆ ಈಗಾಗಲೇ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಚರ್ಚೆ ನಡೆದಿದೆ, ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಖಂಡಿತ ರದ್ದು ಮಾಡಬೇಕು. ಸರಕಾರ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ ಕೂಡಿದ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ, ಪಾನನಿರೋಧ ನೀತಿಯನ್ನು ಸರಕಾರ ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ವಿಫಲವಾಗಿದೆ, ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೂ ಇದರಿಂದ ಆಗುತ್ತಿರುವ ತೊಂದರೆಗಳಿಗೆ ಇತಿಮಿತಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣಗಳಾಗದ್ದೇ

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ)

ಅಶ್ವಾಸನೆಗಳಾಗಲೀ ಯಾವುದೂ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದ ನಾವು ತಲೆತಗ್ಗಿಸಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ಕುಡಿಯುವವರೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಕಳ್ಳಬಟ್ಟಿ ತಯಾರು ಮಾಡುವವರೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ನೋಡಿದಂತೆ ಯಾರಾದರೂ ಕುಡಿಯುವವರು ಇದ್ದರೆ ಅವರು ಒಂದು ಕಡೆ ಹೋಗಿ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಕುಡಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು, ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ, ಮನೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಳ್ಳಬಟ್ಟಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕುಡಿಯುವ ಜನರೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಇವರಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ವರಮಾನ ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೂ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇದು ಒಂದು ತರಹ ಮಾಮೂಲಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಪೋಲೀಸಿನವರು ಇಷ್ಟು ಕೇಸುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳ ನಿಯಮ ಇರುತ್ತದೆ, ಇದರಂತೆ ಅವರು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೇಸುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಉಳಿದವುಗಳನ್ನು ಕಂಡೂ ಕಾಣದಂತೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇದೊಂದು ಅವರಿಗೆ ಮಾಮೂಲಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಜನರು ಇದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪಾನ ನಿರೋಧವನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಇದರಿಂದ ಬರುವ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಬೇರೆ ವಿಧದಿಂದ ಪಡೆದು ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ದೇಶದ ಜನರ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಜನಾಂಗದವರಿಗೂ ಕುಡಿಯುವುದು ತಪ್ಪು ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರುವಂತಾಗುತ್ತದೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನೂ ತಂದು ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಆಚರಣೆಗೆ ತಂದು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೆ ಆಗ ಖಂಡಿತ ಅವರು ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಒಂದು ಅಭ್ಯಾಸಬಲದಿಂದ ಇಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಕುಡಿಯುವವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಳ್ಳಬಟ್ಟಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಯಾರೋ ಕೆಲವು ಜಾತಿಯವರು ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು, ಇವತ್ತು ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಎರಡೇ ಜಾತಿ. ಕುಡಿಯುವವರ ಜಾತಿ ಕುಡಿಯದೇ ಇರುವವರ ಜಾತಿ. ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಇನ್ನಾವ ಜಾತಿಯೂ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಈ ಪಾನವಿರೋಧವನ್ನು ಹೇಗೆ ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತಾ ಇದ್ದರು ಎಂಬ ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಮ್ಮೆ ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೋಟೇಲಿನಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದೆ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸ್ ಉಡುಪನ್ನು ದರಿಸಿದವನು ಒಬ್ಬನು ಇದ್ದ ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ, ನಿಮಗೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಇದ್ದರೆ ನೋಡಿ ಆ ಎದುರು ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇಕಾದರೆ ನಿಮಗೆ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಹೀಗಾದರೆ ಪೋಲೀಸ್‌ನವರ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ವಿಶ್ವಾಸವಿಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ತಿರುಗಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ? ಶಾಸಕಾಂಗವಾಗಲಿ, ನ್ಯಾಯಾಂಗವಾಗಲಿ, ಕಾರ್ಯಾಂಗವಾಗಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ? ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡಿ ಮೊದಲು ಯಾವ ರೀತಿ ಇತ್ತೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿ. ವಿದ್ಯೆ ಕೊಡಿ, ಆರ್ಥಿಕಮಟ್ಟವನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸಿ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಗಮನ ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪೆನ್‌ಷನ್‌ದಾರರುಗಳಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ರೀತಿನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಸೂಚನೆ ಮಾಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅಧ್ಯಾಪಕರುಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ, ಅವರಿಗೆ ಮನಿ ಆರ್ಡರ್ ಮೂಲಕ, ಚೆಕ್ ಮೂಲಕ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ, ತಾಲ್ಲೂಕು ಆಫೀಸು, ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಕಚೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಕಾಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಚೆಕ್ ಅಥವಾ ಮನಿ ಆರ್ಡರ್ ಮುಖಾಂತರ ಇವರಿಗೆ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಕೊಟ್ಟು ಅವರ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸೂಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟು ವಿಷಯವನ್ನು ಮಾತನಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಂದಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆ.—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ನಾನು ಮಂಡಿಸಿದಂತಹ ಬೇಡಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಅನೇಕ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಲಹೆಗಳನ್ನೂ, ಸೂಚನೆಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲೇ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ನಡೆದಂಥ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಾ ಇದೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಈಗ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ರಚನಾತ್ಮಕ ಅಪ್ರೋಚ್, ಅವರ

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ದೋಷ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ಮಾತು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಶಕ್ತನಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು, ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೂ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು; ಮತ್ತು ಈ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನೌಕರವರ್ಗದವರ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಮಾಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಸೇರಿರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ದೋಷಗಳು ಇದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿವೆ, ಇದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಘಟನೆಯಾಗಲಿ ಅವರ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇಂದು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮುಖ್ಯವಾದ 3-4 ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲನೆಯದು ಮಾರಾಟ ಕರದ ಕಾಯಿದೆ ಕೆಲಸದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ. ಮತ್ತು ಮಾರಾಟ ಕರದ ಕಾಯಿದೆಯಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ದೋಷಗಳು, ಅವನ್ನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರುವಾಗ ಆಗತಕ್ಕ ತೊಂದರೆಗಳು ಮತ್ತು ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಸದಸ್ಯರು ವ್ಯವಸಾಯದ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಮೇಲೆ ಏನು ಕರವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತೇವೆ ಅದರ ವಿಚಾರವನ್ನೂ ಕೂಡ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಿದ್ದಾರೆ. ಮಾರಾಟ ಕರ ಇಂದು ಈ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಅತಿದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದಂಥ ಆದಾಯ ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. 1957-58ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 5 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆದಾಯ ಪಡೆದಂಥ ಈ ಬಾಬಿನಿಂದ ಈ ಚಾಲ್ತಿವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು 29-30ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಆದಾಯ ಬರಬಹುದು ಎಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಾವು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಈ ಮಾರಾಟ ಕರದ ಕಾಯಿದೆಗೆ ಅನೇಕ ಸಲ ನಾವು ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡುವಾಗ ಎರಡು ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಮೊದಲನೆಯದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಆದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಆದಾಯ ಬರಬೇಕು, ಎರಡನೆಯದು ಈ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರುವಾಗ ಆದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ತೊಂದರೆ ಜನರಿಗೆ ಆಗಬೇಕು. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ಧವೀರಪ್ಪನವರು ಮಾರಾಟ ಕರದ ಕಾಯಿದೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ನಿಯಮಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಸೂಚನೆ ಮಾಡಿದರು. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ಕರದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಡ್ವೈಸರಿ ಕಮಿಟಿ ಇದೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಾರ, ವಾಣಿಜ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಕಮಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ಕರದ ಕಾಯಿದೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರತಕ್ಕಂಥ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ತೊಂದರೆಗಳು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಪುನಃ ಪುನಃ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ; ಮತ್ತು ಆ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಂಥ ನಿರ್ಣಯಗಳ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಅವಶ್ಯಕ ಇದ್ದರೆ ಅದನ್ನೂ ತರುತ್ತೇವೆ. ಇಂದು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೊಸಹೊಸ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಅನೇಕವು ಆಗಿವೆ. ಆಗುತ್ತಾ ಇವೆ. ಕೆಲವು ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ತಯಾರಾದಂತಹ ವಸ್ತುಗಳು ನಮ್ಮ ಮಾರಾಟ ಕರದ ಕಾಯಿದೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪ್ರೊವಿಜನ್‌ಗಳಲ್ಲಿನ ಕಾರಣದಿಂದ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಬಹುದಾದಂಥ ವಸ್ತುವಾದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಮಾರಾಟವಾಗಬಹುದು, ಬೇರ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೂ ಹೋಗಿ ಮಾರಾಟವಾಗತಕ್ಕ ಪ್ರಸಂಗ ಕೂಡ ಬರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗತಕ್ಕಂಥ ವಸ್ತುಗಳು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕ ಪ್ರಸಂಗಗಳೂ ಕೂಡ ಬಂದಿವೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೊಠಾವಳೆ ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೆಲವೊಂದು ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ಮಲ್ಟಿಪಾಯಿಂಟ್ ಕರವನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಕೆಲವು ಸದಸ್ಯರು ಮಲ್ಟಿ ಪಾಯಿಂಟ್ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ ಎಂದು ಸೂಚನೆ ಮಾಡಿದರು, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಸದಸ್ಯರು ಸಿಂಗಲ್ ಪಾಯಿಂಟ್ ಬೇಡ ಮಲ್ಟಿ ಪಾಯಿಂಟೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಇರಲಿ ಎಂದು ಸೂಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಗಮನದಲ್ಲಿ ಇಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಅವರಲ್ಲಿ ಬಿನ್ನೈಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಕರ ಸಿಂಗಲ್ ಪಾಯಿಂಟ್ ಇರಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಮಲ್ಟಿಪಾಯಿಂಟ್ ಇರಬೇಕೇ, ಈ ವಿಚಾರ ಮತ್ತು ಯಾವ ವಸ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಕರ ಹಾಕಬೇಕು ಈ ಎರಡನ್ನೂ ನಾವು ಆಯಾ ವಸ್ತು ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಆ ವಸ್ತುವನ್ನು ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಆಮದು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೇ ಅಥವಾ ರಫ್ತು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೇ, ಆ ವಸ್ತುಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗತಕ್ಕ ಕಾಂಪೊನೆಂಟ್ಸ್ ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಈ ಕರದ ಮೊತ್ತ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಕಡೆ ಈ ಕರ ಹಾಕಬೇಕು, ಸಿಂಗಲ್ ಪಾಯಿಂಟೇ, ಮಲ್ಟಿಪಾಯಿಂಟೇ ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ನಿರ್ಧರ ಮಾಡಬೇಕು.

(ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆ)

6-30 P.M.

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನೂ ನಾನು ಗಮನ ದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಮತ್ತು ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಯು (ಮೈಸೂರು ಛೇಂಬರ್ ಆಫ್ ಕಾಮರ್ಸ್) ಮತ್ತು ಇದೇ ರೀತಿ ಇರತಕ್ಕ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ತತ್ಸಬಂಧದಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಕೋರಲಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಏನೇನು ಸಲಹೆಗಳು ಬರುತ್ತವೆಯೋ ಅದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಲೋಪದೋಷಗಳಿವೆಯೋ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ ಅದನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನು ನಾನೀಗ ತಮಗೆ ನೀಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇದಾದ ನಂತರ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಟೀಕೆಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಈ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ನೌಕರರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೆಲವು ಟೀಕೆಗಳೂ ಮತ್ತು ಅವರಲ್ಲಿ ಲಂಚಗೂಳಿತನ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಕೆಲವು ಟೀಕೆಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಅವರು ಜನರೊಂದಿಗೆ ಸಹಕರಿಸದೆ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಗಳಾಗತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

Mr. SPEAKER.—Two hon'ble Members came and told me that too much clarification takes away the effect of the Debate. One or two clarifications here and there are all right, but clarifications for hours together are not good.

Sri M. S. KRISHNAN.—I have only one clarification to ask.

Mr. SPEAKER.—Let the reply be over and I will consider it.

ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆ.—ಈ ದಿವಸ ಅದು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಇಲಾಖೆಯಾಗಿರಲಿ ಅದರ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತರತಕ್ಕ ವಿಚಾರ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಒಂದು ಅಮಲನ್ನು ಜಾರಿಗೆತರಬೇಕೆಂದು ಉದ್ದೇಶಪಟ್ಟಾಗ ಅದು ತೆರಿಗೆ ವಸೂಲಿಯ ಕಾಯಿದೆಯಾಗಿರಲಿ ಅಥವಾ ಪ್ರೊಹಿಬಿಷನ್ನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಾಯಿದೇ ಆಗಿರಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಸಿಬ್ಬಂದಿವರ್ಗ ಏನಿದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕವರೆಲ್ಲರೂ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದಲೂ ಕೂಡಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆಂದು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಕಳೆದ ನಾಲ್ಕಾರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಆ ದೋಷ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಅವರಿಗೆ ನಮ್ರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ರಾಜ್ಯಗಳೆಂದರೆ—ಮದ್ರಾಸ್, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕೇರಳ ಮತ್ತು ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶ. ಈ ಪೈಕಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಮತ್ತು ಮದ್ರಾಸ್ ಎರಡು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಾಪಾರ ವಾಣಿಜ್ಯಗಳನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಅವು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬಹಳ ಮುಂದುವರಿದ ರಾಜ್ಯಗಳಾಗಿವೆ. ಹಾಗೆ ಆ ಮುಂದುವರಿದ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಬಾಬಿನಿಂದ ಆ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಬರತಕ್ಕ ವರಮಾನವೇನು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರತಕ್ಕ ವರಮಾನವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೋಲಿಸಿದಾಗ ಆ ರಾಜ್ಯಗಳ ವರಮಾನ ಎಷ್ಟೋ ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಿಲ್ಲ ಈ ದಿವಸ ಈ ವರಮಾನ ಬಾಬಿನಿಂದ ಆ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಬರತಕ್ಕ ವರಮಾನವನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ವರಮಾನಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ವರಮಾನವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯ ಮಂತ್ರಿಗಳೂಕೂಡ ಒಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುವ ಈ ವರಮಾನವನ್ನು ಇಲ್ಲಿನ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಪ್ರಮಾಣದ ಮೇಲಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಪ್ರಮಾಣದ ಮೇಲಾಗಲೀ ಹೀಗೆ ಯಾವುದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೂ, ನೀವು ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ವರಮಾನವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಗಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ಆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನಮಗೂ ಕೂಡ ನೀವು ತಿಳಿಸಬೇಕು, ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಡಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಇದನ್ನು ಸುಧಾರಣೆಮಾಡತಕ್ಕ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ವಾದವಲ್ಲ. ಈಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಈ ಲಂಚಗೂಳಿತನವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಇಂಟೆಲಿಜೆನ್ಸ್ ವಿಜಿಲೆನ್ಸ್ ಸೆಲ್ ಎಂದು ಒಂದು ಸೆಲ್ಲನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ

ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಅದು ತಮಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಹೋಗಿ ಲಂಚಗುಳಿತನದ ದೂರುಗಳನ್ನಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಅಪಾದನೆಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಅಪಾದನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕವರ ಹೆಸರು ವಿಳಾಸಗಳನ್ನು ಅವರೇನೂ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂಥಾ ಮನುಷ್ಯ ಇಂಥಾ ಇರಾಖೆಯವರು ಲಂಚ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಾವು ಆ ಸೆಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಇಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲೂ ಒಂದು ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನೆಂದರೆ—ಮಾರಾಟಗಾರರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ಎಲ್ಲಿಯವನೇ ಆಗಿರಲಿ, ಉದ್ದೇಶಪಟ್ಟು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮೋಸಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು ಸುಳ್ಳುಸುಳ್ಳಾಗಿ ಬರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅಂಥಾ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಾವುಗಳು ದಯವಿಟ್ಟು ತಂದರೆ ನಮಗೆ ಬಹಳ ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ತಾವು ಇಷ್ಟು ಸಹಕರಿಸಿದರೆ ಇದರಿಂದ ನಾವು ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು. ಒಂದು ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕರನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕುವುದು, ಇನ್ನೊಂದು ರಾಜ್ಯದ ಆದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೀಗೆ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವು ಸಾಧಿಸಬಹುದು.

ಇನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರ ಮೇಲೆ ಹಾಕತಕ್ಕ ತೆರಿಗೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚರ್ಚೆಯೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಬಾಬಿನಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕ ವರಮಾನ ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಅಥವಾ ಒಂದೂ ಮುಕ್ಕಾಲು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಾಗಬಹುದು. ಅಷ್ಟಾದರೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಈ ತೆರಿಗೆಯೇ ವಿದ್ದರೂ ಕೆಲವು ಮನಿ ಕ್ರಾಪುಗಳಿಗೆ ಅಂದರೆ ಕ್ಯಾಷ್ ಕ್ರಾಪುಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನ್ವಯಿಸತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾಷ್ ಕ್ರಾಪನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶ ಬಹಳ ಕಡಮೆ. ನಾನಾಗಲೇ ನನ್ನ ಮುಂಗಡ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿರುವಂತೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ಬೆಳೆಗಳಿಗೂ ಈ ಕರ ಅನ್ವಯಿಸುವಂತೆ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಲಾಷೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕಿದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ—ನಾಳೆ ನಾವು ವ್ಯವಸಾಯೋತ್ಪನ್ನಗಳ ಮೇಲೆ ಈ ಕರವನ್ನು ಹಾಕುವಾಗ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೂ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗದಂತೆ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶ ನನಗಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ್ನೂ ನಿರಕ್ಷರತೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ; ಮೇಲಾಗಿ ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಬಂದವರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಲೆಕ್ಕ ಪತ್ರಗಳನ್ನಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರತಕ್ಕ ಜನರು ಎಷ್ಟಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಯಾರಿಗೆ ಈ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರಗಳನ್ನಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇಂಥ ಜನರಾರಿಗೂ ತೊಂದರೆಯಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರ ಪರಿಶೀಲನೆಯಲ್ಲಿದೆ.

ಇನ್ನು ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲೂ ಮತ್ತು ಗೊಬ್ಬರದ ಮೇಲೂ ಮಾರಾಟ ಕರವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಬಡಬಗ್ಗರಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಾಲ್ಕಾರು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾಕಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಾರಾಟ ಕರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಲಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅಲ್ಲಿನ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ವಿಧಾನವೇ ಬೇರೆ. ಅದೇ ಕೇರಳ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ದಿವಸ ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ಸರ್ಕಾರ ಇದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಈ ದಿವಸವೂ ಮಾರಾಟ ಕರ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ ಮದ್ರಾಸಿನವರು ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉಪಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ; ಈ ಮಾರಾಟ ಕರವನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರು ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ಈ ಕರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಅದೇ ಸರ್ಕಾರ ಅಲ್ಲಿನ ಜನರಿಂದ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಲೆವಿ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಸೂಲ್ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದರ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕ್ವಿಂಟಾಲಿಗೆ 2 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಸರ್‌ಛಾರ್ಜ್ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವರೇನು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ಒಂದು ಕೈಲ ರಿಲೀಫ್ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೊಟ್ಟರೋ ಅದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಲ ಸರ್‌ಛಾರ್ಜ್ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಚಾರ ಬಹಳ ಜನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಅದೇ ರೀತಿ ನಾವು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಇಂದು ಈ ಮಾರಾಟ ಕರ ಬಹಳ ಸ್ವಲ್ಪ. ಕೇವಲ ಇಷ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ಕರದಿಂದ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥದ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆಯೆಂದು

(ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹಗಡೆ)

ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗೊಬ್ಬರದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಇಷ್ಟೇ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಪೂರೈಕೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ ಮತ್ತು ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ; ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ನಾವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾರಾಟ ಕರದಿಂದ ಆದಾಯ ಬಂದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟೇನು ಹೆಚ್ಚಾಗಲಾರದು ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಎರಡನೆಯ ವಿಚಾರ ಬಹಳ ಚರ್ಚೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟ ವಿಚಾರ—ಪಾನನಿರೋಧ. ಇಂದು ಎಕ್ಸ್‌ಸೈಸ್ ಬೇಡಿಕೆ ವಿಚಾರ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಪಾನನಿರೋಧದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಬಂದಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ನಾಳೆ ಇದೇ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಈಗಿರತಕ್ಕಂತಹ ಪಾನನಿರೋಧ ಕಾಯಿದೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಮಸೂದೆಯನ್ನು ತರಲಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ನಾಳೆ ಚರ್ಚೆಯಾಗಲಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಲು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ಬಹುಶಃ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ಪಾನನಿರೋಧ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ವಾದಗ್ರಸ್ತವಾದ ವಿಚಾರ. ಈ ಪಾನನಿರೋಧ ಬೇಕೇ, ಬೇಡವೇ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾರದೂ ವಿರೋಧವಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇವತ್ತಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಕಡೆ ಕೂತ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲೂ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಮ್ಮತವಿಲ್ಲ, ಆ ಕಡೆ ಕೂತ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಮ್ಮತವಿಲ್ಲ. ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ "ಡೈರೆಕ್ಟಿವ್ ಪ್ರಿನ್ಸ್‌ಪಲ್ಸ್" ನಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿ ಮಾಡಿರತಕ್ಕದ್ದು ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಈ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ಗೊತ್ತು ಉಂಟು. ಆದರೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಬಹಳ ಉಗ್ರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇದೆ. ಕಳೆದ 20-25 ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ನಾವು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಂದಿದ್ದೇವೋ, ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಂದು ಸಲ ನಾವು ಆತ್ಮ ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ರಂಗನಾಥರವರು, ಸರ್ಕಾರದವರ ಪಾನನಿರೋಧ ಕಾಯಿದೆ ವಿಫಲವಾಗಿದೆ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲಗೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕುವಂತಹ ವಿಚಾರ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಈ ಪಾನನಿರೋಧ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರುವವರು ಯಾರು ? ಬಹುಶಃ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಸಲ ನಾನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ್ದೆ. ಇವತ್ತು ಪಾನನಿರೋಧ ಕಾಯಿದೆ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದರೆ ಪಾನನಿರೋಧ ಬಂತು ಎಂತು ಹೇಳುವುದು ತಪ್ಪು. ಅದನ್ನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರುವಂತಹ ಜನರಿಗೆ, ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಏನು ಅಪರಾಧವಾಗುತ್ತದೆ, ಆ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಹುಡುಕತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ, ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಯಾರು ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅಂಥ ಜನರಿಗೆ, ಯಾರು ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೋ ಅಂಥ ಜನರಿಗೆ, ಮತ್ತು ವಾದ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಕೀಲರಿಗೆ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಚಲವಾದ ವಿಶ್ವಾಸವಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಇದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ನಮ್ಮನೆ ಪೋಲೀಸರನ್ನು ಬಯ್ದರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ? ಅದು ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಪೋಲೀಸ್ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪಾನನಿರೋಧ ಕಾಯಿದೆ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಾಗಲಾರದು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜ ಕಳ್ಳತನವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದೆಯೋ, ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜ ಇಂದು ವ್ಯಭಿಚಾರವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದೆಯೋ, ಯಾವ ರೀತಿ ಸಮಾಜ ಕೊಲೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದೆಯೋ, ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಮಧ್ಯ ಸೇವನೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಳ್ಳತನವಾದರೆ, ಊರಿನವರೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಭಟ್ಟಿಸರಾಯಿ ಇದ್ದರೆ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವವರು ಯಾರೂ ಮುಖ ವೆತ್ತಿಯೂ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗ ಇದ್ದಾಗ ಯಾವ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ತಂದು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರಬಹುದು ? ಆ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಏನಿದೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಮನುಷ್ಯರೇ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಾವು ಅತ್ಯಂತ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಗಾಂಧಿ ನೀತಿಯನ್ನು ಪಾಲನೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದು 1925ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಇಂದು ಆ 30 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿ ಇಲ್ಲ. ಯಾವ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇತ್ತೋ, ಯಾವ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇತ್ತೋ, ಅಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ಇಂದು ಇಲ್ಲ. ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಜನರಿಗೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳತಕ್ಕ ಹಕ್ಕುಬಾಧ್ಯತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಅರಿವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ನಾಳೆ ನನ್ನ ಮಗ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತವಾದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಎಂಬ ಆಶೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾನನಿರೋಧ ಇದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಯಾರೂ ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಅದು ಬಹಳ ತಪ್ಪು ಎಂದು ನಾನು ವಿನಯದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ವರಮಾನ ಬರುತ್ತದೆ, ಅದರಿಂದಾಗಿ ನಾವು ತೆಗೆದುಹಾಕುವುದು ಎಂದು ಅಲ್ಲ. ಆರೀತಿ ಹೆಚ್ಚು ವರಮಾನ ಬಂದರೆ ಅದು ಸೆಕಂಡರಿ. ಇದರಿಂದ ಅನಾಹುತ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕರಪ್ಷನ್, ಆಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಸಿಟ್ ಡಿಸ್ಟಿಲೇಷನ್ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯತಕ್ಕವರಿಗೆ ಅವರ ಆರೋಗ್ಯ ವೇನಾಗುತ್ತದೆ ? ಅದೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ "The respect for law and legal authority is completely going down. In democracy that is the most dangerous thing to happen. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಪೂರ್ತಿ ದೂಷಿತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನೋಡದೆ ವಾಸ್ತವಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕು ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ನಾಳೆ ಈ ಕಾಯಿದೆ ಬರುತ್ತದೆ, ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಆದಾಗ ಹೆಚ್ಚು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬಹುದು.

ಎಕ್ಸೈಸ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ರಂಗನಾಥರವರು, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ನೀವು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆ ರೀತಿ ಹೇಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬಂತೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಎಕ್ಸೈಜ್ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ರೂಲ್ಸನ್ನು ನಾವು ಗೆಜಿಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಹಿಂದೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡಿದ್ದೆವೋ, ಅದೇ ರೀತಿ ಮಾಡದೆ ಒಂದೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದೆ. ಅದು ಏನೆಂದರೆ, ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಡುವಂತೆ auction *cum* tender ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಕೈ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆಯೆಂಬುದು ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಅಕ್ಷನ್ ಮಾಡುವಾಗ, ಟೆಂಡರ್ ಕರೆಯುವಾಗ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗ್ರೂಪ್‌ಗಳಾಗಿ ಕರೆಯುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯದು ಷಾಪ್‌ಗಳನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಲೆವಲ್ ಗ್ರೂಪ್ ಮಾಡುವಂತೆ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಲೆವಲ್ ಗ್ರೂಪ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಈ ಸಾರಿ ಮಾಡಿರುವುದು ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಮತ್ತು ರಾಯಚೂರೂ ಸೇರಿ ಒಂದು ಗ್ರೂಪ್ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಗ್ರೂಪ್ ಮಾಡಿದರೆ ಕೆಲವು ಷಾಪ್‌ಗಳಿಗೆ ಟೆಂಡರ್ ಬರುತ್ತವೆ. ಅಕ್ಷನ್ ನಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಣ ಬರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಬಿಡ್ಡರ್ಸ್ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೋದ ವರ್ಷ ಈ ರೀತಿಯಾಯಿತು. ಈ ಸಾರಿ ಈ ಒಂದು ಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಕ್ರಮದಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಯಾವುದೇ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವುದಾಗಲೀ, ಯಾರಿಗೇ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡುವುದಾಗಲೀ ಇಲ್ಲ.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—Will the Minister be pleased to give us the figures of last year and this year ?

ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆ.—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಹೋದ ವರ್ಷ 1966-67ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ರಾಯಚೂರು ಮತ್ತು ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಂದ 73,15,344 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬಂದಿದೆ. ಈ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ, 88,88,028 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬಂದಿದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೋದ ವರ್ಷ 1,23,00,290 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬಂದಿದೆ. ಈ ವರ್ಷ 1,46,00,484 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬಂದಿದೆ.

Sri M. S. KRISHNAN.—Can you tell us why the revenue from country liquor and shop rentals has reduced from Rs. 232 and odd lakhs to Rs. 127.53 lakhs ?

Sri RAMAKRISHNA HEGDE.—Those are estimates. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಬಂಗಾರಪ್ಪನವರು ಪ್ರಿವಿ ಪರ್ಸ್ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಇದು ನಮಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಇದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಇರಬೇಕು ಎಂದರೆ ಇರುತ್ತದೆ, ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದರೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ನಿವೃತ್ತಿ ವೇತನದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೌಕರರು ನಿವೃತ್ತರಾಗುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವರ ನಿವೃತ್ತಿ ವೇತನ ಮಂಜೂರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೆಲವು ಸದಸ್ಯರು ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದರು. ನಿವೃತ್ತಿ ವೇತನ ಆದಷ್ಟು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರಿಗೆ ಸಿಗಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಏನಾದರು ತಡವಾದರೆ ಅದು ಪಾಪ ಎನ್ನತಕ್ಕ ಮನುಷ್ಯ ನಾನು. 500—600 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರು ನಿವೃತ್ತರಾದಾಗ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅವರಿಗೆ ನೂರು ಚಿಲ್ಲರೆ ವೃತ್ತಿ ವೇತನ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಣದಿಂದ ಜೀವನಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ನೌಕರರ ನಿವೃತ್ತಿ ವೇತನವನ್ನು

(ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆ)

ನಿರ್ಧರಿಸುವಾಗ ಆಗುವ ವಿಳಂಬಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಕಾರಣವಲ್ಲ. ನಿವೃತ್ತರಾದವರು ಸರಿಯಾದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ, ಸರಿಯಾದ ಕಾಗದಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ವಿಳಂಬವಾಗುವುದು. ನಿವೃತ್ತಿವೇತನವನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಅಕೌಂಟೆಂಟ್ ಜನರಲ್ ಅವರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ, ಅವರಿಂದ ಕ್ಲಿಯರೆನ್ಸ್ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು. ನಂತರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊನೆಯ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ಅವಗಾಹನೆಗೆ 1956ರಿಂದ 1966ರವರೆಗೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಕ್ಲೈಮ್ಸ್ ಫೈನಲೈಜ್ ಆದವು ಎಷ್ಟು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

1956	...	...	317
1957	...	...	1845
1958	...	...	2736
1959	...	...	3050
1960	...	...	2746
1961	...	...	2744
1962	...	...	5914
1963	...	...	6790
1964	...	...	6664
1965	...	...	6134
1966	...	...	6489

1961ರ ಆಗಸ್ಟ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ 1186 ಕೇಸ್‌ಗಳು ಅಕೌಂಟೆಂಟ್ ಜನರಲ್ ಅವರ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಪೆಂಡಿಂಗ್ ಇದ್ದರೆ ಲೇಟೆಸ್ಟ್ ಇರುವ ಸಂಖ್ಯೆ ಕೇವಲ 34. ಅದರಂತೆ 1963ರ ಮಾರ್ಚಿ ತಿಂಗಳ ಕೊನೆಗೆ ನಮ್ಮ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಅಕೌಂಟೆಂಟ್ ಜನರಲ್ ಕಚೇರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದವು 2016 ಇದ್ದರೆ, ಈಗ ಅದು 376ಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದೆ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಜಡತ್ವವಿಲ್ಲವೆಂದು, ಚುರುಕಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ವಿಳಂಬವಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರಿಂದ ಕಾಗದಪತ್ರಗಳು ಬಂದಿಲ್ಲದಿರುವುದು, ಅವರಿಂದ ಜಾಗ್ರತೆ ಬಂದರೆ, ಕೂಡಲೆ ತೀರ್ಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದಂಥ ಮುಖ್ಯ ವಿಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಇವತ್ತು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣದ ಧಾಟಿ,ಅದರಲ್ಲಿರ ತಕ್ಕಂಥ ವಿಷಯ ಮತ್ತು ಅವರ ಅಪ್ರೋಚ್ ಏನಿತ್ತು, ಅವುಗಳು ಸಂತೋಷದಾಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮಾಡಿರುವ ಸೂಚನೆಗಳಿಗೆ ಗಮನವಿಟ್ಟಿರುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಚುರುಕಾಗಿ, ಇನ್ನೂ ಶೀಘ್ರ ರೀತಿಯಿಂದ ನಡೆಯುವಂತೆ, ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ವರಮಾನ ಬರುವಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಈ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪಾಸ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

Sri B. P. GANGADHAR (Tumkur).—Taking into consideration the prevailing standards, these unfortunate men, who have served our country for such a long time, the retired officials, is it not desirable that some more Dearness allowance be added to what they have been getting now ?

Sri RAMAKRISHNA HEGDE.—Sir, I am sorry, I missed that point. Some Hon'ble member had suggested that the Government should give some increase in the Dearness Allowance in respect of pensioners also

The Hon'ble members might recall that a few years ago Government has given such a relief however small it was. Now, there has been a very pressing demand from the Association of Pensioners that the Government should revise further the Dearness Allowance scale. This matter is now referred to the Pay Commission, and I do not want to say anything at this stage.

ಶ್ರೀ ಎಲ್. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ.—ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗ ಹೇಳಿದಿರಿ, ಎಲ್ಲ ಬೆಳೆಗಳಿಗೂ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತೇವೆಂದು. ಭತ್ತ, ರಾಗಿ, ಜೋಳ ಮುಂತಾದವನ್ನು 10 ಎಕರೆಯೊಳಗೆ ಬೆಳೆಯುವವರಿಂದ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡದೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜಮೀನು ಇರುವ ಶ್ರೀಮಂತರಿಂದ ತೆರಿಗೆ ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆಯೆ?

7.00 P. M.

ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆ.—ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೈಬ್ರಿಡ್ ಜೋಳ, ಹೈಬ್ರಿಡ್ ಮೇಜ್—ಇಂಥವುಗಳನ್ನು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮೂರು ಪೀಕ್ಸನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ, ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೆಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹವರಿಗೆ ಇದು ಲಾಗು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಇನ್‌ಕಂ ಮೇಲೆ ಲೆಕ್ಕಹಾಕುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ದೊಡ್ಡವರು ಹೆಚ್ಚು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಸಣ್ಣವರು ಕಮ್ಮಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಇದರೊಳಗೇ ತರಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿದ್ದೇವೆ.

Sri M. S. KRISHNAN.—Is it not more justifiable to remove this sales tax on foodgrains and add it on to agricultural income tax?

Sri RAMAKRISHNA HEGDE.—These are entirely two different things. I am not perepared to lose which I may not gain from the other sector.

Mr. SPEAKER.— The question is :

> "That the respective sums not exceeding the amounts mentioned in the Demands Nos. 1, 3, 5, 34, 35, 36, 40, 41, 52 and 54 be granted to Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1967."

The motion was adopted.

As directed by the Speaker, the Demands for Grants adopted by the House, are reproduced below:—

DEMAND NO. 1—TAXES ON INCOME OTHER THAN CORPORATION TAX

4. Taxes on Income other than Corporation Tax.

> "That a sum not exceeding Rs. 6,58,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'Taxes on Income other than Corporation Tax'."

(MR. SPEAKER)

DEMAND NO. 3.—STATE EXCISE.

10. State Exceis Duties.

"That a sum not exceeding Rs. 26,92,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'State Excise Duties'."

DEMAND NO. 5—SALES-TAX—ADMINISTRATION.

12. Sales-tax.

"That a sum not exceeding Rs. 63,18,000 be grated to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'Sales tax'."

DEMAND NO. 34.—PENSIONS AND OTHER RETIREMENT BENEFITS

65. Pensions and other Retirement Benefits.

"That a sum not exceeding Rs. 3,16,37,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'Pensions and other Retirement Benefits'."

DEMAND NO. 35—TERRITORIAL AND POLITICAL PENSIONS.

66. Territorial and Political Pensions.

"That a sum not exceeding Rs. 1,50,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'Territorial and Political Pensions'."

DEMAND NO. 36.—PRIVY PURSES AND ALLOWANCES.

67. Privy Purses and Allowances of Indian Rulers.

"That a sum not exceeding Rs. 33,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of Privy Purses and Allowances of Indian Rulers'."

DEMAND NO. 40.—COMMUTATION OF PENSIONS.

72. Commutation of Pensions.

" That a sum not exceeding Rs. 25,55,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'Commutation of Pensions'."

DEMAND NO. 41.—MISCELLANEOUS COMPENSATIONS AND ASSIGNMENTS.

76. Other Miscellaneous Compensations and Assignments

"That a sum not exceeding Rs. 1,31,72,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'Other Miscellaneous Compensations and Assignments'."

DEMAND NO. 52.—COMMUTED VALUE OF PENSIONS.

120. Payments of Commuted of Value Pensions.

" That a sum not exceeding Rs. 24,47,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of Payments of Commuted Value of Pensions'."

DEMAND NO. 54.—ADVANCES AND LOANS.

Q. Loans and Advances by State Union Territory Governnents.

" That a sum not exceeding Rs. 18,92,35,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1968, in respect of 'Loans and Advances by State/Union Territory Governments'."

The House adjourned at Five Minutes past Seven of the Clock to meet again at One of the Clock on Tuesday, 11th July 1967.

WD 9006—GPB—500—6.9-67